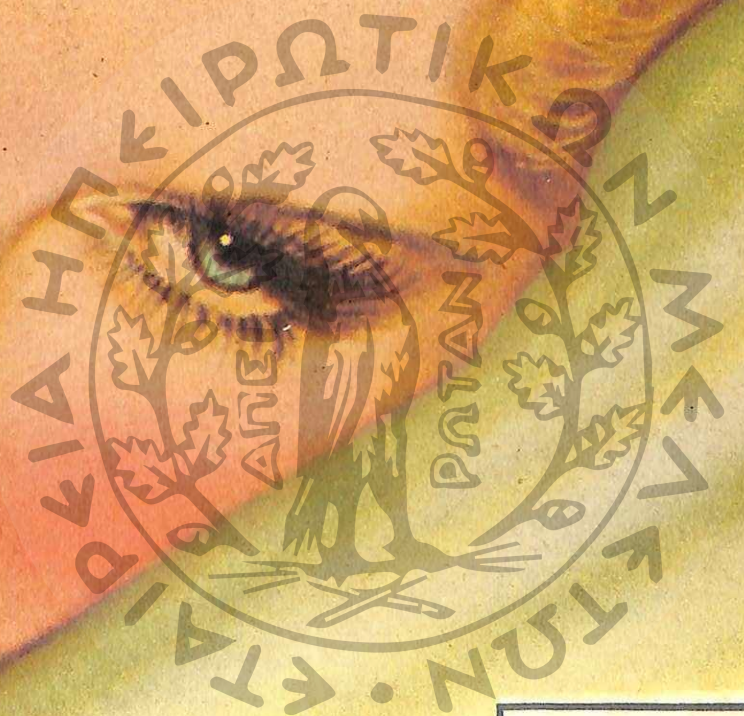
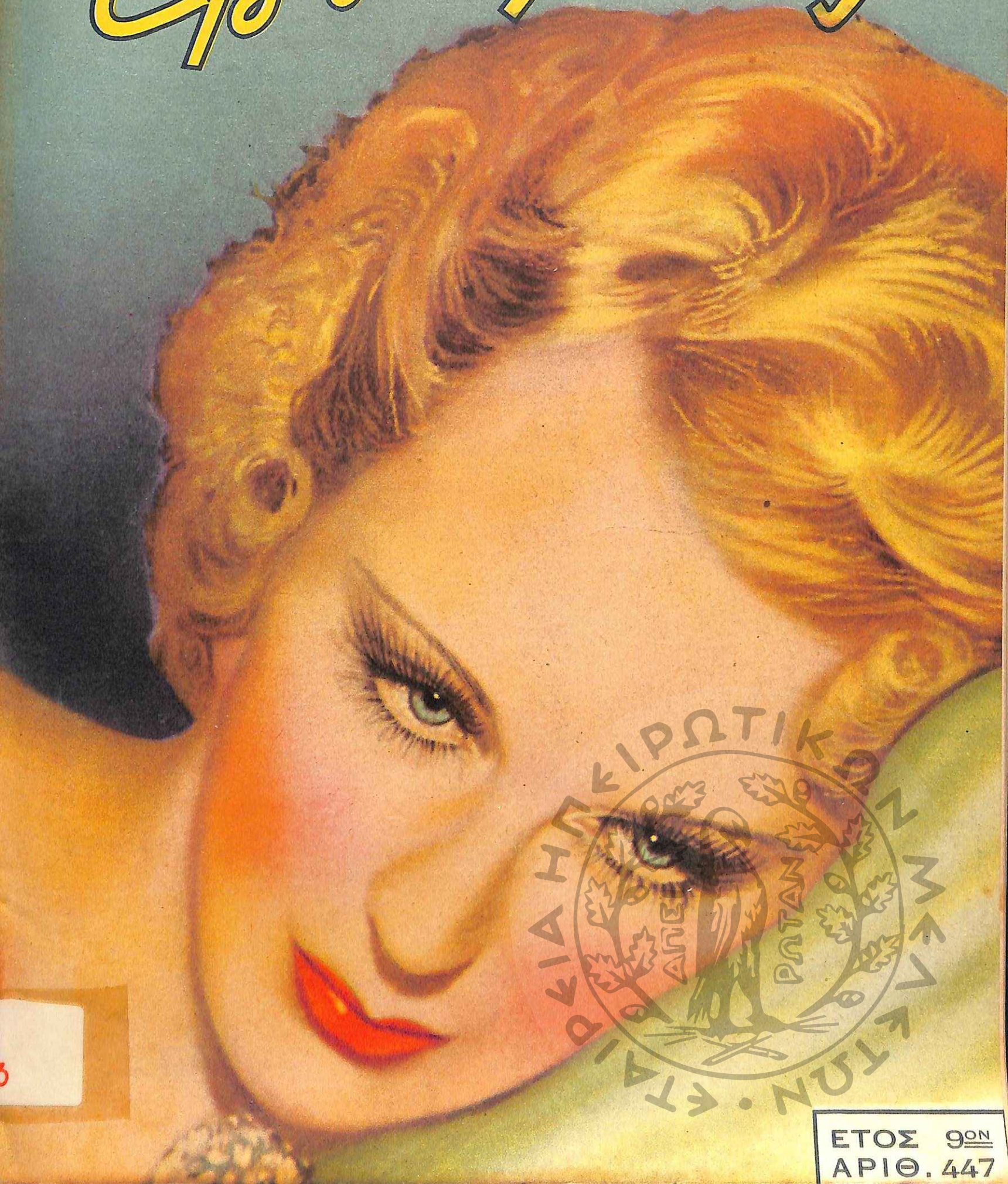

ΕΡΕΥΝΑ

ΕΤΟΣ 9^{ον}
ΑΡΙΘ. 447

ΑΝΘΕΣΤΗΡΙΩΝ

Ἦρθε πάλι ἡ Ἀνοιξη
Ἦρθαν τὰ λουλούδια...

Ἐφαλλαν ἄλλοτε ἀγγελικὰ στόματα.
Καὶ ἡ Ἀνοιξη θέβαια, ἦρθε χωρὶς ἀν-
τίρρηση. Ἀλλὰ τὰ λουλούδια; Δὲν
ἀποκλείεται νὰ ἦρθαν.. ἀλλὰ — φεῦ! —
βρίσκονται τόσο μακριὰ ἀπὸ μᾶς! Τὴν
ἐποχὴ ποὺ οἱ ἀνθοπώλαι εἶχαν γιὰ μα-
γαζιά κάτι παλιοπαραγκοῦλες, μπο-
ροῦσε κανεὶς νὰ τολμῇ ν' ἀγοράσῃ
κανένα ματσάκι μενεξέδες ἀντὶ εὐτε-
λοῦς τιμῆς. Ἐλάτε ὁμῶς τώρα ποὺ οἱ
φτωχοπαραγκοῦλες γίναν πολυτελέ-
στατα ἀνθοπώλεια, μὲ γρίλλιες σιδερέ-
νιες, σὰν ἐπιθλητικὰ τραπεζιτικὰ κτί-
ρια καὶ θέλεις ἓνα τάλληρο γιὰ ν' ἀγο-
ράσῃς... μιά μαργαρίτα! Καταστροφή
θεομηνία, ἀκρίδα στοὺς ἐρωτευμένους!
Πῶς θὰ μποροῦν, στὸ ἐξῆς, νὰ πληροφο-
ρηθοῦν τὰς πραγματικὰς διαθέσεις τῆς
ἀγαπημένης των... χωρὶς μαργαρίτα!
Τὰ τριαντάφυλλα, ἰδίως τὰ κόκκινα...
εἶναι φωτιά! Ἀκοῦς τὴν τιμὴ τους
καὶ καίγεται αὐθωρεῖ! Γυμνὰ καὶ με-
λαγχολικὰ ἐμφανίζονται οἱ μπουτου-
νιέρες τῶν ἐρωτιδῶν. Οὔτε θὰ φτιάσῃ
ἡ οἰκοδέσποινα ροδοζάχαρη ἀπὸ πέτα-
λα ρόδων εὐώδη.

Οἱ φιλανθελεῖς κρούουν τὸν κώδωνα
τοῦ κινδύνου, ἀπειλοῦν μὲ ἀνθινὴν
ἀπεργίαν καὶ δὲν εἶναι καθόλου πα-
ράξενο, ἂν ἐκτραχυνθοῦν τὰ πράγματα,
νὰ φθάσουμε μέχρι σημείου νὰ βλέπου-
με τὴν πρωτομαγιά, κρεμασμένα στὶς
πόρτες μᾶς, στέφανα ἀπὸ δάφνες — χρυ-
σωμένες κάπου - κάπου — καὶ μενεξέδες
μὲ ταινίες μῶς μάλιστα: «Τῇ πεφυλ-
μένη πενθερᾷ, ὁ ἀπαρηγόρητος γαμ-
βρός»... Καταλαβαίνετε, θέβαια, τί θὰ
σημαίνει αὐτὸ: θ' ἀναγκαστοῦν οἱ φι-
λανθελεῖς νὰ συλήσουν στὸ τέλος τοὺς τά-
φους!

ΕΚΥΚΛΟΦΟΡΗΣΕΝ

τὸ τέταρτον βιβλίον τῆς
«ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ»

ΕΙΔΙΚΗ ΠΑΙΔΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ

ΔΗΜ. ΙΩΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

Δίποακτη παιδικὴ κωμωδία

Θὰ διανεμηθῇ εἰς ὅλους τοὺς
ἀναγνώστες μᾶς μὲ ἓνα δελτί-
ον καὶ δέκα μόνον δραχμάς.

(Ἡ βιβλιοπωλικὴ τῆς τιμῆς εἶναι
δραχ. 25)

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Δυὸ συνεταῖροι μάλωσαν
— συνηθεστάτη λύσις —
ἀπάνω εἰς τὴν μοιρασιά:
«Μοῦδῶσες μόνο τὰ μισά!»
Κι' ὁ εἰς τὸν ἄλλον στὸ αὐτὶ
δαγκώνει μετὰ λύσεως!

Ὁ πρόεδρος πρὸ διλήμματος
ἐδρέθηκε μεγάλου
μ' αὐτοὺς τοὺς καννιβαλισμοὺς:
Ποῦ ἀκούστηκε λογαριασμοὺς
νὰ κανονίζουν τρώγοντας
ὁ εἰς τ' αὐτιά τοῦ ἄλλου;

Καὶ λέει ὁ δράστης: «Μ' ἔλεγε
καὶ κλέφτῃ ἀπάνω - κάτω...
Γινόταν ἐνοχλητικὸς,
τ' αὐτιά μου μοῦ τρωγε διαρ-
κῶς —

ὥσπου ἀπόκαμα κι' ἐγώ...
κι' ἔφαγα τὰ δικά του!

Ζητοῦνε νὰ ὀχυρώσουνε
οἱ Τοῦρκοι τὰ Στενά...
Καὶ πρὸς ἀποφυγὴν δεινῶν,
μὲ πνεῦμα εὐρύ — κι' οὐχὶ στενὸν —
— τὰ κράτη συνεργάζονται
τώρα στὴν «Κ.Τ.Ε.»... στενά!

Οἱ ἀνακρίσεις ἄρχισαν
στὰ σκάνδαλα τῶν ἱππῶν:
πῶς αὐτοὶ - σάιντερ αὐθωρεῖ
γίνανε πρῶτα φάβορι —
ἀλλ' ὅσοι συνελήφθησαν
σιώπησαν... κι' οὐδὲν εἶπον!

Μιά φαρμακεῦτρια, πρὸ ἡμερῶν,
ἀνῆλθε στὴν ἀγχόνη...
Καὶ κάθε θηλυκὸν σκληρὸν,
τὰ μάλα δὲ φαρμακερὸν,
ἄς μάθῃ ποῖα εἶν' ἡ τύχη του
σὲ μᾶς κεντρὶ ἂν χῶνῃ!

Καὶ πάλι συνεδρίασαν
τὰ δεκατρία μέλη
— ὦ τὸν μοιραῖον ἀριθμὸν! —
καὶ λέει ὁ Ντοῦτσε μὲ θυμὸν:
«Τὰ φτιάχνω μὲ τὸν Σελασιῆ...
καὶ ἐσὺς νὰ μὴ σᾶς μέλῃ!

ΜΕΝΕΣΤΡΕΛ

ΕΡΩΤΕΥΕΤΑΙ ΚΑ- ΝΕΙΣ ΜΙΑΝ ΕΙΚΟΝΑ:

Ἐνα γαλλικὸ κινηματογραφικὸ πε-
ριοδικὸ θέτει τὸ ἐρώτημα: «Μπορεῖ κα-
νεὶς νὰ ἐρωτευθῇ μίαν εἰκόνα τοῦ κι-
νηματογράφου;»

Ἐπῆρξαν ἀνέκαθεν ἄνθρωποι ἐρωτευ-
μένοι μὲ μίαν εἰκόνα. Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ
δὲν ἱκανοποιοῦνται μὲ τὴν πραγματι-
κότητα, οἱ ποιηταί, οἱ ἰδεαλισταί, ἐκεῖ-
νοι ποὺ τρέφονται μὲ ἀναμνήσεις κι' ἐ-
κεῖνοι ποὺ κυνηγοῦν ἓνα ὄνειρο...

Ἡ πραγματικότης μεταβάλλεται καὶ
μᾶς ἀπογοητεύει πολλές φορές. Ἡ εἰ-
κόνα ὁμῶς μένει πάντα ὡραία πάντα
γλυκεῖα, πάντα ἐπιθυμητή.

Μόνο ποὺ ζωντανεύει καμμιὰ φορὰ
ὅπως ἡ Γαλάτεια τοῦ Πυγμαλίωνος...

Μήπως οἱ πιδ ἐπικίνδυνες εἰκόνες δὲν
εἶναι ἐκεῖνες ποὺ μᾶς ἔδωκε ὁ κινημα-
τογράφος; Εἰκόνες ζωντανῆς, ποὺ κι-
νοῦνται, ποὺ μιλοῦν.

Νομίζομε ὅτι οἱ ἀναγνώστες μᾶς κι'
οἱ ἀναγνώστριές μᾶς δὲν χρειάζεται νὰ
ρωτήσουν γιὰ νὰ μάθουν ἂν μπορῇ κα-
νεὶς νὰ ἐρωτευθῇ τὴν Γκρέτα Γκάρμπο
ἢ τὴν Μαρλένε Ντήτριχ, τὸν Γκάρντ Κοῦ-
περ ἢ τὸν Πιερ Μπλανσάρ.

Εἶναι ἀρκετὰ θέβαια γι' αὐτὰ.

Η «ΧΡΙΣΤΙΝΑ»

Πολλοὶ ἀναγνώστες μᾶς τῶν ἐπαρ-
χιῶν μᾶς παραπονέθησαν ὅτι δὲν ἐρί-
σκουν στὶς πόλεις τῶν ἀντίτυπα τοῦ τε-
τάρτου διέλαιου μᾶς «Ἡ Χριστίνα εἶναι
σπουδαία».

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σὲ μερικὲς πό-
λεις καθυστέρησε λίγο ἡ ἀποστολή. Τώ-
ρα ὁμῶς θιβλίᾳ ὑπάρχουν παντοῦ, καὶ
στὰ πιδ ἀπομακρυσμένα μέρη τῆς Ἑλ-
λάδος, μποροῦν δὲ ὅλοι οἱ ἀναγνώστες
μᾶς νὰ προμηθευθοῦν ἀπ' τὰ κατὰ τόπους
Πρακτορεῖα καὶ ὑποπρακτορεῖα τῆς
Ἐταιρείας «Σπ. Τσαγκάρης» δίνοντας
τὸ δελτίο, ποὺ δημοσιεύουμε γιὰ τελευ-
ταία φορὰ σήμερα, καὶ δέκα δραχμὲς
μόνο.

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΤΟΥ 4ου ΒΙΒΛΙΟΥ ΜΑΣ

Η ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΕΙΝΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΑ

παιδικὴ κωμωδία

τοῦ κ.

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΟΡΕΑ 1. Τζοηλ

ΗΜΕΡΟΜ. 16.8.85

ΑΡΙΘ. 35282

Εξυπνα καὶ κουτά

ΓΡΗΓΟΡΑ ΘΑ ΤΗΝ ΑΚΟΛΟΥΘΟΥΣΕ

—Στο πρόγευμα η γυναίκα μου θέλει να πίνω τσάι. Αντιθέτως έμένα μου άρέσει ο καφές.
—Μην άνησυχείς. Γρήγορα θα πίνης και συ τσάι.

■ ■

ΑΜΟΙΒΑΙΟΤΗΣ

Υπάλληλος.— Η γυναίκα μου μου είπε ότι πρέπει να σάς πω, να μου κάμειτε αύξηση του μισθού μου, κύριε.
Προϊστάμενος.—Οραία. Άλλα τότε πρέπει να ρωτήσω κι' εγώ τη δική μου την γυναίκα αν πρέπει να σου την κάμω.

■ ■

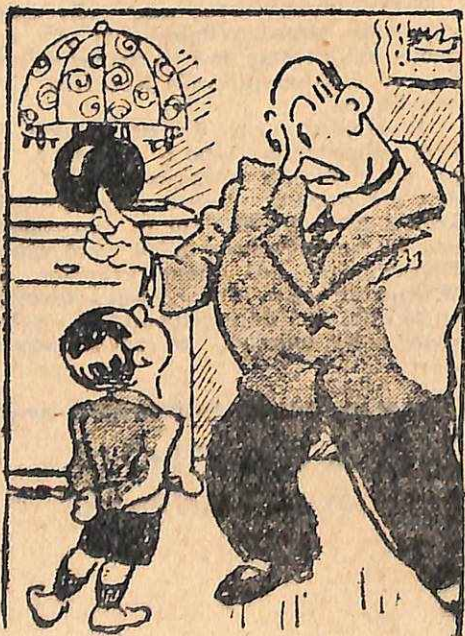
ΤΡΟΠΟΣ ΤΟΥ ΛΕΓΕΙΝ

Η φιλεύπλαχνος κυρία στον κουλό ζητιάνο:
—Είναι πολύ ένοχλητικό να είσαι χωρίς χέρια καλέ μου άνθρωπε:
—Άκους εκεί, λέει. Αυτό με κάνει τώρα να άπλωνω το χέρι...

■ ■

ΚΑΚΟΓΛΩΣΣΙΑ

Δυό «καλές γλώσσες» συζητούν.
—Φρίκη, να δέχονται εδώ-μέσα μια τέτοια γυναίκα!
—Έλεεινής φήμης!
—Και με τί ανθρώπους σχετίζεται!
—Ω! Τους γνωρίζω πολύ καλά...
—Κι' εγώ το ίδιο!

ΕΝ ΤΑΞΕΙ

—Α, όλα κι' όλα! Ο πατέρας που δεν μπορεί να κάνει το παιδί του να τον έννοήσει με την πρώτη, είναι ήλιθιος. Κατάλαβες;
—Όχι, υπαίτη.

Τὸ χρυσάφι ποῦ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Ο Πέτερ Τρίνκ σταμάτησε τὸ άλογό του κοντά στο φράγμα τοῦ ποταμού, κάτω από ένα δέντρο. Μέσα στην πεδιάδα, οί αὐστραλιανοί κάου-μπού έπιτηροῦσαν τὰ κοπάδια τους.

Ένας τύπος χαλύβδινου γίγαντος ο Πέτερ Τρίνκ, πού πριν από τρία χρόνια είχε έγκαταλείψει τὸ Σάουθαμπτον και τώρα έβασκε στην αὐστραλιανή Νέα Ουάλλια τὰ κοπάδια τοῦ σέρ Τζέιμς Φίλιπ.

Ένώ καθόταν και γευμάτιζε λιτά με φασόλια, ο Τρίνκ έννοιωσε πώς κάποιος τον άρπαζε από πίσω και τον άνέτρεπε. Ο Τρίνκ γύρισε και είδε μια νέα να τὸν χαμογελά την γνώρισε. Ήταν ή φίλη του ή Άμυ Στάρτ.

—Έφαγες; ρώτησε ο Πέτερ Τρίνκ.
—Μιά γυναίκα πεινά πάντα, είπε ή Άμυ Στάρτ, γελώντας.

Με κατέξανθα χρυσά μαλλιά, με άνδρική κυλότητα ως τὰ γόνατα και γκέτες, ψηλή, ή Άμυ ήταν χαριτωμένη.

Κάθισε και καθάρισε ένα μύλο.

—Πέτερ, τοῦ είπε, φαίνεται πώς ο Μπορλί άνακάλυψε χρυσάφι. Τὸ μέρος τοῦ τὸ υπέδειξε έννας γέρο παραλυτικός, ο Τόμ Τάου, πού τοῦ πούλησε τὸ μουσικό του για μιά πίπα και πέντε λίβρες καπνό. Τὸ περίεργο είναι ότι δεν άνεκάλυψε τὸ χρυσάφι άκριβώς όπου τοῦ είπε ο Τόμ, μέσα στον θάραχο, αλλά σ' ένα ποταμάκι, εκεί κοντά.

—Θά πάω, είπε αποφασιστικά ο Πέτερ Τρίνκ.

—Τρελλάθηκες; Μὲ τί εφόδια;

—Τὰ νειάτα μου, τὸ μυαλό μου, τὸ δισάκκι μου...

—Δεν είναι κατάλληλη ή στιγμή, Πέτερ. Περιμένε τὸ φθινόπωρο. Άκόμη κανει πολλή ζέστη.

Ξαφνικά, ο Πέτερ την έσφιξε άπάνω στο στήθος του, με σιδερένια δύναμη. Έκείνη φώναξε:

—Άφισέ με λοιπόν! Κτήνος!
Έκείνος γέλασε.

—Πάψε να συναντάς τὸν Μπορλί.

—Δεν μού γουστάρει, είπε ή Άμυ. Είναι όμως άνδρας, έννας σύντροφος. Κανέναν κίνδυνος δεν θά τὸν κάνη να δειλιάση. Ποτέ του δεν υποχωρεί μπροστά σέ τίποτα.

Ο Πέτερ συνωφρυνήθηκε.

—Σε συναντῶ στη χάση και στη φέξη, της είπε, όταν τύχη ν' άνταμώνουν τὰ κοπάδια μας. Θυμάσαι, τότε πού σέ συνάντησα για πρώτη φορά, ζαλισμένη άπ' την ζέστη και σοῦδωκα να πιής.

—Γειά σου! ψιθύρισε ή Άμυ και σηκώθηκε.

Δεν την κράτησε. Ήταν έξω-φρενών, δεν έννοῦσε όμως να φανερώσει την άδυναμία του. Η Άμυ Στάρτ τὸ ήξερε πολύ καλά.

Για πολλή ώρα περπάτησε άνάμεσα στην πεδιάδα. Τὰ πρόβάτα της έβασκαν ήσυχα-ήσυχα, χαιρετώντας την στο πέρασμά της μ' ένα θέλασμα. Τὸ θράδυ, ή Άμυ μάζεψε τὸ κοπάδι της. Ο Τιτανικός, ο σκύλος της, χοροπηδοῦσε χαρούμενος γύρω της.

Φθάνοντας στο άγρόκτημα, ή Άμυ γδύθηκε και σαπουνίστηκε ολόκληρη. Ύστερα, δροσερή δροσερή, μπήκε μέσα στη σάλα όπου άχνιζε τὸ θωδινὸ με τις πατάτες. Πήρε θέση άνάμεσα σ' έναν ήλιθιο γελαδάρη και σ' έναν ήπιοκόμο. Ύστερα από τὸ τυρί και τὸ σιγαρέττο, ή Άμυ Στάρτ άπομακρύνθηκε. Ακολουθήσε ένα μονοπάτι, μέσα στο σκοτάδι της νύχτας, προχωρώντας πρὸς μιά καλύβα. Έβγαλε την μπλούζα πού έσφιγγε τὸ στήθος της και μπήκε μέσα χωρίς να χτυπήση. Σιωπηλή, άκουγε την ρυθμική άναπνοή ένδρος άνδρὸς πού κοιμόταν.

—Άργησε νάρθης, της ψιθύρισε εκείνος άνοίγοντας τὰ μάτια. Ήταν ξαπλωμένος άπάνω σ' ένα στρώμα από φύλλα και λουλούδια.

—Τι ζητάς; συνέχισε εκείνος.

—Μπορλί, δεν άνήκω σέ κανέναν. Τὰ συμφέροντα τοῦ ένδρος, ή τρέλλα τοῦ άλλου ή ή χαρά του δεν με συγκινούν. Ο Πέτερ Τρίνκ δεν είναι όμως παλληκαρι πού να μωρέσει να κάνη κάτι μόνος του στην ζωή του. Βοήθησέ τον εσύ.

Ο Μπορλί κάτι μουρμούρισε.

—Εσύ, ήλιθιε, δεν έχεις άδυναμίες κι' αίσθηματολογίες, τοῦ είπε. Γι' αυτό σου μιλῶ σαν τῶσιν αδελφός μου. Βοήθησε τὸν Τρίνκ.

—Σου πήρε τὰ μυαλά;

—Κουφάθηκες; Πρὸ ολίγου, σου μίλησα. Είμαστε φίλοι και σέ προτιμῶ από όποιοιδήποτε άλλον, άπλούστατα.

Σε λίγο, ο Τζιμ σηκώθηκε:

—Αὔριο, είπε στις 17 ώρες θά τὸν περιμένω. Άς πάρη την μοτοσυκλέτα του. Θάχω τὸ αὐτοκίνητό μου. Και θά τὸν οδηγήσω ως τις άμμουες. Στ' όρκίζομαι.

■ ■

Μέσα στην άγωνα έρημιά, ο Μπορλί κι' ο Πέτερ Τρίνκ κυλοῦσαν, ο έννας με τὸ αὐτοκίνητό του, ο άλλος με την μοτοσυκλέτα του. Τους θασάνιζε ή δίψα. Πρῶτος ο Τρίνκ μίλησε:

—Δεν περίμενα από σένα μιά τόσο φιλική, μιάν άδελφική χειρονομία... Σ' ευχαριστῶ.

—Δεν θαυρεύσαι.

Ξαφνικά ο Πέτερ άρχισε να θλαστήμα, είχαν σκάσει τὰ δυό λάστιχά του συγχρόνως.

—Περίμενε, να πάω ως την καλύβα, είπε ο Μπορλί σαρκαστικά. Σ' ένα τέταρτο της ώρας, ο Τιμόθεος Ζήνων θάρθη να έπισκευάση την θλάξη.

Σε λίγο, έρχοταν έννας πελώριος νέγρος πού έπισκεύαζε την μοτοσυκλέτα. Προτού φύγη ο νέος έδωκε μερικά σελίνια στον Τιμόθεο πού σιγοσφύριζε ένα τραγουδάκι. Σιωπηλά, ο νέγρος τοῦ έδειξε ένα σπιτάκι με κόκκινη στέγη, σέ μικρή άπόσταση, κοντά σ' ένα ποταμάκι.

Ο Τρίνκ προχώρησε πρὸς εκείνο τὸ

σκοτώνει

ΤΗΣ ΜΑΞΙΜΙΛΙΕΝ ΧΕΛΕΡ

μέρος. Μόλις χτύπησε, ή πόρτα άνοιξε άμέσως.

Γυρνώντας τις πλάτες του, ο Μπορλί άράδιαζε μερικά δοχεία. Μέσα σ' ένα είδος κιβωτίου, τὸ κιτρινωχόμα τοῦ ποταμοῦ σχημάτιζε ένα βουνάκι. Ένας κοντός άνθρωπάκος γονατισμένος, φυσούσε μέσα σ' ένα δίσκο ξύνοντας την άργιλλο.

Χωρίς να γυρίση ο Μπορλί είπε στον Πέτερ.

—Κάθισε άπάνω στην πέτρα πού βλέπεις κοντά στον Γιέν-Κού-Φάγκ. Θά πεινάς θέλασαι. Ο κινέζος ξέρει να μαγειρεύη άρώα τὸ ρύζι με τις γαρίδες. Θά φάμε μαζί.

Ο Τρίνκ πλησίασε τὸν χρυσοθήρα, κρατώντας δυὸ μπουκάλια, ένα τζινέθρας κι' ένα στούτ.

—Νά για πότισμα, είπε. Θά πιής όμως στην ύγεια μου, γιατί μιά έπείγουσα υπόθεση με καλεί άπόψε στο Φίλιπσταουν. Άν άδειάσης καμιά στιγμή δειξε μου πού είναι τὸ χρυσορυχείο.

—Κι' αν σου φανερῶσω τὸ μουσικό μου, για λογαριασμό τίνος θά τὸ έκμεταλλεύτῃς;

Ο Τρίνκ τὸν κούταξε κατάματα:

—Τζιμ, τοῦ είπε, ή προσφορά σου ήταν ένδρος καλοῦ και τίμιου συντρόφου. Κράτησε μέχρι τέλους την υπόσχεσή σου. Άρνείσαι; Τόσο τὸ χειρότερο. Δεν σου κρατῶ κακία.

Καθῶς έτοιμαζόταν να φύγη άνοιξε ή πόρτα και με μιά γροθιά, ο Τιμόθεος Ζήνων έκανε τὸν Τρίνκ να όπισθοχωρήσει. Ο Άγγλος όμως ώρμησε και μ' ένα ύποαιγόνιο νιτρικέ έρριξε αναίσθητο τὸν νέγρο.

Δεν πρόλαβε όμως να πανηγυρίση για την νίκη του γιατί ο Κινέζος με τὸν Μπορλί ώρμησαν, τὸν άνέτρεψαν και τὸν έδεσαν τὰ χέρια. Ο Άσιάτης τὸν φίμωσε.

—Λαμπρά, είπε ο Μπορλί.

Κατ'ώρθωσε με μερικά χαστούκια να συνεφέρει τὸν νέγρο πού ψιθύρισε άνοίγοντας τὰ μάτια του:

—Εγώ βασάνισα άνθρωπάκο.

Ο Γιέν, με μιά μεγάλη τανάλια, άρχιζε να σφίγγη τὸς κροτάφους τοῦ Πέτερ Τρίνκ πού γούρλωσε τὰ μάτια του. Τὸ φίμωτρο έπνιγε τις κραυγές του.

—Ορθιος μ' ένα πιάτο ρύζι στο χέρι, ο Μπορλί έτρωγε. Τὸ πρόσωπό του φανέρωνε μιάν άπάνθρωπη σκληρότητα.

—Λοιπόν; ρώτησε.

—Θαρρῶ πώς λιποθύμησε, είπε άπογοτευμένος ο Γιέν-Κού-Φάγκ.

Ο Μπορλί σήκωσε τὸς ώμους.

—Καλά, μην τὸν ευπνήσης, είπε. Σθάξε τον άιέσως: Πάρε αυτό τὸ ξυράφι. Ο Κινέζος έβγαλε έναν κάδο κάτω στὸ κεφάλι τοῦ Πέτερ. Σε λίγο, ο κάδος είχε γεμίσει από αίμα.

■ ■

—Ψάξε! Τιτανίκε, ψάξε!
Ο Μπορλί στάθηκε άκίνητος. Τὸ σι-

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΑΡΑΓΓΕΛΙΑ ΜΙΑ ΦΟΡΑ

Συζητούν δυὸ παραγγελιοδόχοι:
—Πώς πηγαίνουν οί δουλειές, φίλε;
—Τις τελευταίες αυτές μέρες κάτι έκαμα. Ένας από τὸς πλασιέ μου μούφερε χθές μιά παραγγελία 500 λιθών.
—Ένα τόσο μεγάλο ποσό; Δεν τὸ πιστεύω.
—Κι' όμως είναι αλήθεια. Μπορῶ να σοῦ δείξω την... άκύρωση της παραγγελίας.

■ ■

ΦΗΜΗ

Η μοντέρνα κόρη (με υπερηφάνεια).—Μαμά, με άναφέρουν στις εφημερίδες. Γράφουν ότι τὸν τελευταίο χρόνο ταξίδεψαν με τὰ τραίμ 115.000 άνθρωποι, με ταξιδι τὸν όποίον είμαι κι' εγώ!

■ ■

ΣΤΗΝ ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Δυὸ άκροαταί μιάς συναυλίας, ήταν περισσότερο προσηλωμένοι στην άναμεταξύ τους συζήτηση, παρά στην παρακολούθησή της μουσικής. Έτσι ένοχλοῦσαν τὸν άπό πίσω τους και τὸν έμπόδιζαν ν' άκούη την συναυλία.

Επὶ τέλους έχασε ο άνθρωπος την ύπομονή και άποφάσισε να επέμβη με όλο τὸ τάρτ πού τὸν διέκρινε:

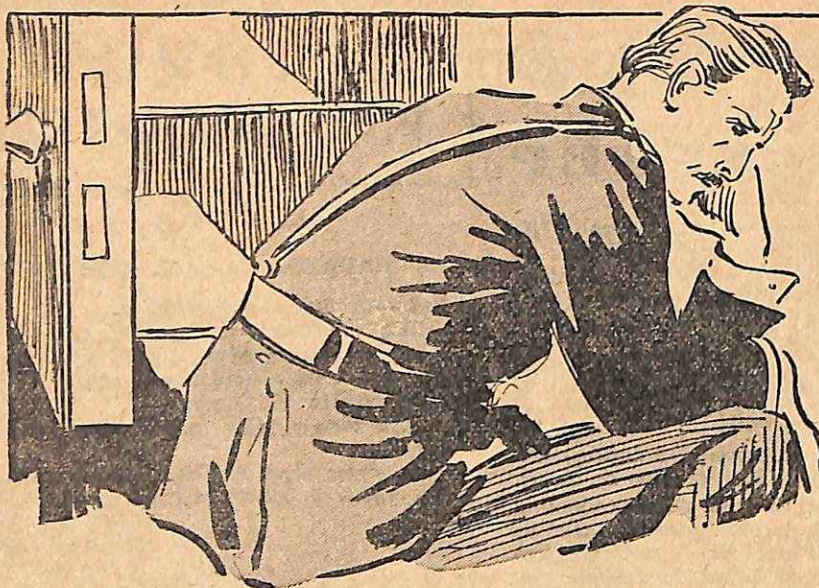
—Συγγνώμη, τοῦ είπε. Δεν έπιναλαμβάνετε τὰ τελευταία σας λόγια, γιατί ή μουσική μ' έμπόδιζε να τ' άκούσω;

ΔΕΝ ΖΗΤΟΥΣΕ ΚΑΙ ΠΟΛΛΑ!

—Γρήγορα! Δώσε μου τὸ ποικιμισό σου, γιατί τὸ δικό μου σήχεται.

ΜΑΞΙΜΙΛΙΕΝ ΧΕΛΕΡ

ΕΛΛΕΙΜΜΑ ΣΤΟ ΤΑΜΕΙΟ...

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

ΤΗΣ Κ. ΙΩΑΝ. ΜΠΕΚΕΒΑΛΑ-ΑΝΑΓΝΟΣΤΕ

Καθόταν η Φωτεινή και καρύκωνε τα ρούχα των παιδιών της. Στα ίδια της ο Κωστάκης έπαιζε σαν τρελλό γατάκι, ενώ ο Γιαννάκης, με τις μικροσκοπικές γροθιές του σφιγμένες, χαμογελούσε μέσα από την κούνια του, παρακολουθώντας τα σχέδια που ζωγράφιζε ο ήλιος στο ταβάνι. Η 'Ανθούλα, ζαρωμένη σε μία γωνιά σιγογκρινιάζε, γιατί μόλις είχε έλθει από το σχολείο και πεινούσε. Μά ο πατέρας δεν είχε ακόμα γυρίσει από το γραφείο του.

Κάθε τόσο σταματούσε την βελόνα ή νέα γυναικεία, και μισοανοίγοντας το παράθυρο, κύτταζε μακριά, στο στενό δρόμο με το φαγωμένο καλντιρίμι, μήπως φανή ο Θανάσης.

Πώς άργουσε, πώς άργουσε! 'Αναστέναζε η Φωτεινή, και το χλωμό της πρόσωπο, μαρμαμένο και σκαμμένο από την αγωνία, φαινόταν γερασμένο. 'Επί τέλους, μέσα στις θαμπές αχτίδες του χειμωνιάτικου ήλιου, κάτι σπίθισε χρυσό. Ήταν οι έπωμιδες του λοχαγού, του άντρός της. 'Ερχόταν.

Ενώ τον καρτερούσε τόσην ώρα, τώρα τα πόδια της λύγισαν, και μόλις, όταν ανοίξε πιά αυτός την πόρτα, κατόρθωσε να πεταχθή όρθια.

—Καλώς τον!

Η φωνή της πνίγηκε στο λαιμό, και το χαμόγελο που προσπάθησε να φωτίσει το πρόσωπό της, έσβυσε σε μία σύσπαση πόνου. 'Από τα μάτια του καταλάβαινε τι θα της έλεγε. 'Ηλθε σιμά του, ακούμπησε το χέρι της τρεμάμενο στο δικό του.

—Λοιπόν;

'Ανυπόμονα τραβήχτηκε αυτός!

—'Ε/άσε να φάμε πρώτα κι' έπειτα τ'ά λέμε, είπε θραχνά.

Μά η Φωτεινή τον στήλωσε με τα μάτια της, που η αγωνία τ'είχε κάνει πελώρια, και του φώναζε άγρια.

—'Αμέσως θά'μou πής! Μή με τυραννίς!

—Τι χαραχτήρας! Έκανε ο Θανάσης μουρμουρίζοντας.

Τα πόδια της γυναίκας πάγωσαν. Μία έκφραση άσχημισε το νλωμό, βαρύνοντο της πρόσωπο. Στάθηκε μπροστά του, και κυττάζοντάς τον στα μάτια, του είπε μία λέξη μονάχα:

—Λέγε!

—'Ε, νά, έκανε αυτός θαρύθυμα ακό-

μη δεν κανονίστηκε.

—'Ωστε σου θρήκε έλλειμμα και ο έλεγκτής;

—Κάτι θρήκε.

—Πόσο; ξεφώνισε πνιχτά η Φωτεινή.

'Εφυγε από κοντά της ο άντρας της, πήγε κατά το παράθυρο, και κυττάζοντας έξω, μουρμούρισε:

—Είκοσι χιλιάδες.

Η Φωτεινή κέρωσε. "Ενα χέρι ανήλο, άτσαλένιο, της άρπαξε το λαιμό, και δεν την άφινε ν' ανασάνη. Πέρασαν κάμποσα λεπτά: Σε λίγο ένοιωσε τα δάκρυα ν' αναθαίνουν καυτά:

—Πεινάω! άκούστηκε παραπονιάρικη ή φωνή της 'Ανθούλας.

—'Ελα, νά φάμε τώρα! φώναξε κοφτά ο λοχαγός.

Τα δάκρυα πάλαψαν μία στιγμή, και στο τέλος, παρά να κυλήσουν στα μάτια, γύρισαν μέσα στην καρδιά.

'Εφερε το φαγητό και σερβίρισε άμίλητη. Μόλις έβγαλε μία μπουκιά στο στόμα της. Ο άντρας της έφαγε καλά, κυττάζοντας σαν άφηρημένος στο πιάτο του. Τα παιδιά κια λούφαζαν φοιςμένα. Μόνο ο Γιαννάκης χαμογελούσε στις αχτίδες του ήλιου.

Όταν σηκώθηκαν από το τραπέζι, είπε η Φωτεινή στα παιδιά:

—Πηγαίνετε νά παίξετε κάτω στην αυλή. 'Αμέσως!

'Εφυγαν η 'Ανθούλα κι' ο Κωστάκης, σαν τρομαγμένα πουλιά.

Αυτή έπεσε σε μία καρέκλα, κι' έδεσε τα χέρια της άπελπισμένη. Ο λοχαγός κάθισε κι' αυτός. Μηχανικά έβγαλε ένα τσιγάρο.

—'Ωστε δεν υπάρχει έλπίς ν' άποδειχθί πως έσύ δεν είσαι υπεύθυνος;

Σήκωσε ο Θανάσης τους ώμους και δεν άποκρίθηκε.

—Λέγε μου για το Θεό! ξεφώνισε η γυναίκα.

'Αναστέναζε αυτός σαν από κούραση, κι' είπε ανάμεσα στα δόντια του.

—Τι θέλεις νά σου πω; Μή κάνεις έτσι. Τίποτα δεν είναι ακόμα έξέχαιο...

'Ελέγγονται τα βιβλία μου...

—Μά πως ζγινε; ψιθύρισε η Φωτεινή άχνά.

—Μήν τ'ά ρωτάς αυτά! την έκοψε ο άντρας της. Είναι πράγματα που δεν τ'ά καταλαβαίνεις. Νά είσαι ταμίας σ' ένα σύνταγμα, είναι νά βάζεις θηλιά στο λαιμό σου. Πέφτεις έξω εκεί που δεν το

περιμένεις. Νά με σταυρώσουν τώρα, δεν μπορώ νά πω πως έγινε. 'Ισως νά φταίη αυτός. Μά τα βιβλία δείχνουν το φταίξιμο δικό μου.

—Είκοσι χιλιάδες! μουρμούρισε η Φωτεινή και τα δάκρυα που κρέμονταν έτοιμα, έσπασαν. Σά μοιρολόγι, άρχισε νά λέη:

—Τι θά γίνουμε Παναγία μου! Χρέη έδω, κρατήσεις εκεί, ούτε το μισό μισθό δεν παίρνουμε. Ποθ θά έγουν οι είκοσι χιλιάδες;

—Πάλι από το μισθό, άποκρίθηκε ο Θανάσης, δίχως νά την κυττάξη. Σιγά-σιγά. Μήνα με το μήνα. Με την ύπομονή.

—'Υπομονή! τσίριξε η γυναίκα. Δέ βαστώ άλλο. Δέκα χρόνια είμαστε παντρεμένοι, δέκα χρόνια φάγαμε τ'ά νιάτα μας στην έρημιά, στην άκρη του κόσμου, για νά ενώσουμε τις δυο άκρες. 'Ολοι ζητούσαν 'Αθήνα, κι' έμεις ζητούσαμε την έξορία, το ουνο, την προκάλυψη. 'Εφαγα τ'ά μάτια μου μπαλώνοντας τ'ά ρούχα των παιδιών, για νά μη πεταχθί ένα κουρελάκι. 'Ενα φουστάνι δεν άποφασίζω νά κάνω, και κατάντησα νά μην έχω ρούχο νά πάω σε μία έπίσκεψη. Για νά περισσέψη κάτι από το μισθό, νά το θάλουμε στην μπάντα, για νά μπορούμε κι' έμεις κάποτε νά ζήσουμε σαν άνθρωποι. 'Ενα ταξίδι στην 'Αθήνα δεν κατάρθωσα στα δέκα χρόνια, νά πάω νά ιδώ τη μάνα μου που είναι άρρωστη και μπορεί νά πεθάνη δίχως νά τη φιλήσω!— Μά ο Θεός με χτυπάει κατακέφαλα. Στο πρώτο μας παιδί, πήγα νά πεθάνω, μάς έφυγαν τόσες χιλιάδες, χρεωθήκαμε. 'Επειτα άρρώστησε έσύ έναν ολόκληρο χρόνο. Βουλιάξαμε... 'Επειτα έχασες έκείνες τις δέκα χιλιάδες στα χαρτιά! Τι άγωνίες, τι μαρτύρια, Θεέ μου! Με το Γιαννάκη μας, άλλο χρέος. Τώρα ήλθε και το τελειωτικό το χτύπημα... Μου το κρατούσε μυστικό! Πώς τ'ά κατάφερες. Θανάση έτσι; Δεν πρόσεχες πιά;

Το κλάμα της, σπαραχτικό, της συγκλόνιζε το άδύνατο κορμί.

Ο άντρας της σηκώθηκε. Η ψηλή του κορμοστασιά ξεκόφτηκε λυγερή στο φως του παραθύρου. Το πρόσωπό του, με τ'ά κανονικά χαρακτηριστικά, ήταν μαύρο. 'Εκλεισε μία στιγμή τα μάτια, και πέρασε το χέρι του στο μέτωπό του, σαν νάθελε νά διώξη ένα θραχνά.

—Φωτεινή! έκανε σε λίγο, σιγανά:

Αυτή δέ σήκωσε το κεφάλι, έκλαιγε άπελπισμένα.

—Φωτεινή! Ξανάπε ο άντρας της.

Ηλθε και στάθηκε μπροστά της. Η φωνή του ήταν βαθεία.

—'Αν ήξερες τι έχω μέσα μου αυτή τη στιγμή, δέ θάκανες έτσι κι' έσύ!

'Απότομα σήκωσε το κεφάλι η γυναίκα: του φώναζε άγριεμένη.

—Τι θέλεις λοιπόν νά κάνω; Νά τραγουδάω;

Την κύτταξε αυτός στα μάτια κι' είπε πάλι σιγανά:

—Η γυναίκα πρέπει νά δίνη παρηγοριά στον άντρα σε τέτοιες στιγμές.

—Κουράστηκα πιά! ξεφώνισε αυτή. Κουράστηκα νά παίζω το ρόλο της δυνατής, του θράχου, που μπορούν νά τον δέρνουν χιλίες φουρτούνες δίχως νά πέφτουν. Θέλω κι' έγώ κάποιον νά με παρηγορήσει. Λύγισα, δεν βαστώ... 'Ας πεθάνω, νά τελειώσουν όλα...

Την κύτταξε ο Θανάσης δίχως λέξη. 'Επειτα σιγά-σιγά, άρχισε νά φορη τη χλαίνη του.

Όταν τον είδε στην πόρτα, έτοιμον νά φύγη, πετάχτηκε.

—Θανάση! του φώναξε με λαχτάρα.

Θάθελε νά τη σφίξη στην άγκαλιά του, νά την κάνει μικρούλα νά την φιλήσει, νά την χαϊδέψη σαν άρρωστο παιδί. Και τότε θά σταματούσε το μυαλό της, δέ θά ξεδιάλυνε ποιός ήταν ο φταίχτης όλης της συμφοράς, αυτός ή η μοίρα. 'Ηθελε νά νοιώση τ' άτσαλένιο μπράτσο του γύρω στο κορμί της, όπως τους πρώτους μήνες, τότε που δεν είχε όρθωθί ή δυστυχία, τείχος ανάμεσά τους. "Ολο της το κορμί ζητούσε το άγκάλιασμά του, κι' ή ματιά της, άπελπισμένη, μά καυτερή, τον ίκέτευε.

Σά νά δίστασε αυτός μία στιγμή, στάθηκε άναποφάσιτος στο κατώφλι. 'Εκλεισε η Φωτεινή τα μάτια, λυώνοντας από μιάν άγρια, πονεμένη ήδονή. Μά ο Θανάσης άναστέναζε θραειά. Ξαναπέρασε το χέρι του στα κουρασμένα του μάτια, κι' έφυγε σιγά σιγά!

Τ'ά σχέδια του ήλιου στο ταβάνι, δλο μετατοπίζονταν. Τά παρακολουθούσε ο Γιαννάκης με τ'ά περίεργα ματάκια του σπηλωμένα, και τους χαμογελούσε. 'Επειτα όμως άρχισε νά κλαίη και νά σφιγγόυριζι τις μικρές γροθιές του, σά νά ζητούσε βοήθεια.

Ακίνητη, σαν άγαλμα, πεσμένη σε μία καρέκλα, ούτε έβλεπε ούτε άκουγε ή μητέρα. Τά δυο μεγάλα τ'ά παιδιά, ξεχασμένα στην αυλή, ξεφώνιζαν χαρούμενα για την έλευθειά τους.

Όταν το κλάμα του μωρού έγινε τσίριγμα θασανισμένο, τινάχτηκε η Φωτεινή. Τ' άρπαξε νευριασμένη, ξεκούμπωσε το φόρεμά της, και τούδωσε το στήθος της, με μία άπότημη κίνηση, που δεν έκρυβε ίχνος άγάπης. Το μικρό χαμογέλασε ώστόσο ευτυχισμένο, και ρούφηξε τη ρόγα ήδονικά.

Σουρούπωνε. Είδε απ' έξω από το παράθυρο τ'ά ξερά κλωνιά μιάς άχλα-ιδιάς νά κινούνται στο φύσημα του άέρα, και θυμήθηκε τ'ά δυο μεγάλα τ'ά παιδιά:

—'Ανθούλα, Κωστάκη! φώναζε άγρια. 'Ελάτε μέσα, θά κρυάσετε, νάχω κι' άλλα θάσσανα.

Τους έδωσε μία σπρωξιά καθώς έμπαιναν μέσα. Όταν τ'ά είδε τρουμαγμένα νά την κυτάνε με το γέλιο παγωμένο στα χείλη τους, τ' άγκάλιασε με ξαφνική τρυφερότητα. Μά ή τρουάρα δεν έφυγε από τ'ά ξαναμμένα προσωπάκια των παιδιών. Μαζεύτηκαν φρόνιμα φρόνι-

μα σε μία γωνιά, λές και διαισθάνονταν κάποια δυστυχία. Πέρασε ή ώρα καταθλιπτική. Σά νάχε πεθάνει άνθρωπος, μιλιά δεν άκουγόταν στο σπιτάκι. Μόνο το κλάμα του μωρού πάλι, πρὸς το θράδυ μία στιγμή.

Πάλι άργουσε ο λοχαγός ν' άρθή. Πέρασε μία ώρα, πέρασε μία, από τη συνηθισμένη του και δέ φαινόταν. Τά παιδιά νύσταζαν. Τους έδωσε νά φάνε άμίλητη και τ'ά πλάγιασε. Καθώς έκανε νά φύγη από το κρεβάτι τους, πέρασε ή 'Ανθούλα, άπαλά το χέρι της στο λαιμό της μητέρας, κι' έχωσε το κεφαλάκι της στο στήθος της, με λαχτάρα διψασμένη για τ'ά χάδια που τ'ά είχε χάσει όλη την ήμέρα. Τη φιλήσε ή Φωτεινή, κι' ένοιωσε το μαγουλάκι της ύγρο. Τά δάκρυα κυλούσαν σιγά από τ'ά μάτια της μικρής, σπρωγμένα από μία ύποσυνείδητη θλίψη. Με το φιλή της μητέρας, το προσωπάκι του παιδιού έαστέρωσε, και κοιμήθηκε με το χαμόγελο στα χείλη.

Η ώρα περνούσε κι' ο Θανάσης δέ φαινόταν. Στην άρχή την έπιασε ένας δουδός θυμός. Αυτό έλειπε τώρα, νά την άφινη και μόνη σ' αυτήν την άγωνία... Κι' έξαφνα, με μιά, την κυρίευσε ένας φόβος τρελλός. Μήπως...

Το μυαλό της σταμάτησε. Τον είδε μπροστά της θλιμμένο καθώς έδίσταζε στο κατώφλι πριν φύγη. Κι' άκουσε τη βαθεία του φωνή.

—'Αν ήξερες τι έχω μέσα μου αυτή τη στιγμή... Η γυναίκα πρέπει νά δίνη παρηγοριά στον άντρα σ' αυτές τις περιστάσεις...

Έπιασε το κεφάλι της με το δυο της χέρια. Τά λόγια που είχε πη στην άπελπισιά της, δεν τάνοιωθε τώρα. Όλη ή κοιμισμένη άγάπη για τον άντρα της, ζωντάνεψε, φούντωσε άγρια. Αισθάνθηκε π'άς τόν άγαπούσε εκείνη τη στιγμή όπως την ήμέρα — έδω και δέκα χρόνια — που στάθηκε δμορφός, λεβέντης, σιμά της και της μίλησε πρώτη φορά γι'

άγάπη. Με μιά, όλα άλλαξαν στα μάτια της. Οι δυο φριχτές λέξεις «είκοσι χιλιάδες», που είχαν όρθωθί σαν έφιαλτικό θούνο μπροστά της, άρχισαν νά χαμηλώνουν, νά χαμηλώνουν, νά χάνονται σχεδόν. Κι' όλη της ή άγωνία κι' όλος της ο πόθος συγκεντρώνονται μόνο στη στιγμή που θάκουγε τ'ά σπιρούνια του νά κουδουνίζουν στο καλντιρίμι.

Η ώρα περνούσε. Το κεφάλι της γύριζε. Έκανε νά σηκωθί, νά ντυθί, νά πάη ως το γραφείο του νά ιδή τι έγινε, μά τ'ά πόδια της, θραειά, την κάρφωσαν στη θέση της.

Κι' άξαφνα, είδε μπροστά της την πόρτα του γραφείου του μισοκλεισμένη, κι' άκουσε κάποιον άξιωματικό, νά της λέη σιγανά, με συμπόνια:

—Μή μπήτε μέσα έσείς, κυρία...

Σκέπασε τ'ά μάτια της με το χέρι της, κι' άρχισε νά τρέμη σύγκορμη, γιατί δίχως νά μπη, τον είχε ιδή, ξαπλωμένο, με ματωμένα ρούχα στην καρδιά...

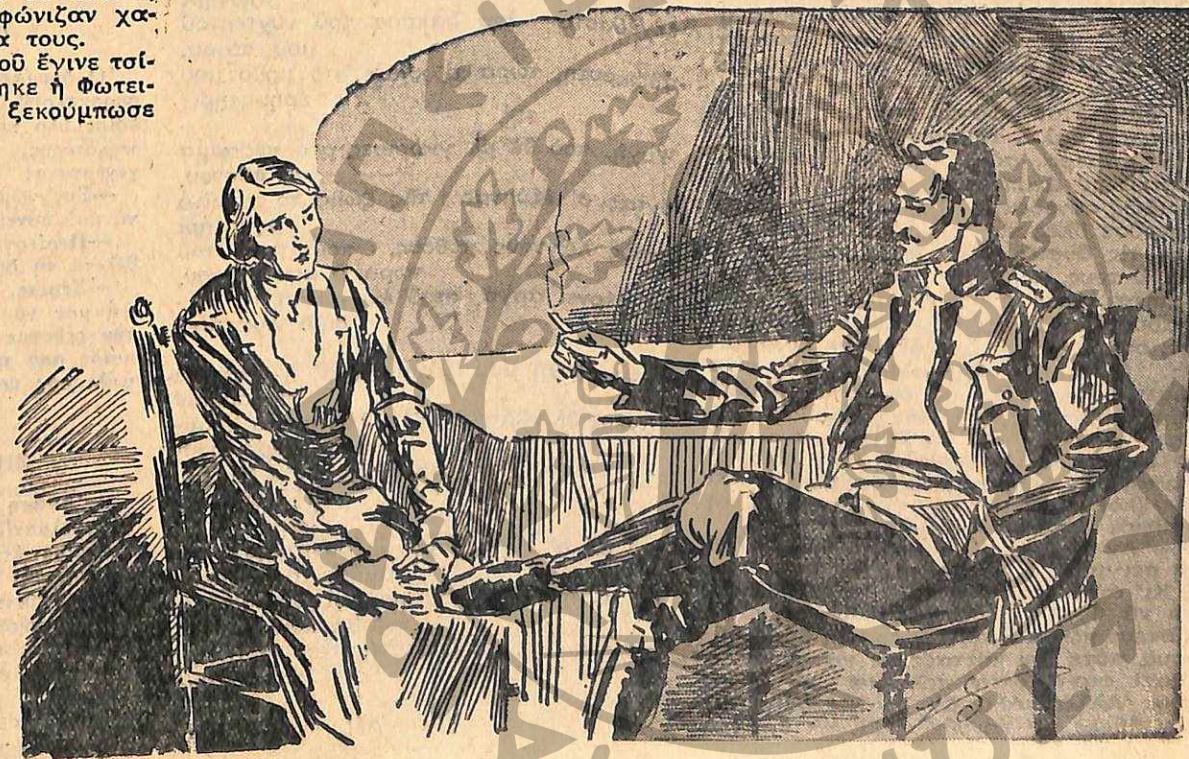
Ένα κουδούνισμα σπιρουνιών στο δρόμο την ξύπνησε από τον έφιαλτη. Έκανε νά τρέξη ν' άνοίξη, μά πάλι, την κάρφωσε στη θέση της ή ιδέα πως μπορούσε νά είναι κανένας συνάδελφος που έρχόταν νά της πη...

Η πόρτα άνοιξε. Χλωμός μπήκε ο Θανάσης. Πριν κλείση καλά καλά, την κύτταξε σκοτεινά, έχθρικά, και της είπε κοφτά:

—'Ακουσε, Φωτεινή, δέ θέλω όμως κλάψες. Πρέπει νά μάθης την άλήθεια, και νά κάνης ύπομονή. Το έλλειμμα ξεκαθάρισε. Είναι τριάντα χιλιάδες, κι' όχι είκοσι.

Περίμενε ακίνητος το ξέσπασμά της έτοιμος ν' άμυνθί.

Η Φωτεινή έκλεισε μία στιγμή τ'ά μάτια, σά νά είχε δεχτή κατακεφαλιά. 'Επειτα όμως τάνοιξε όρθάνοικτα και τον κύτταξε άπληστα, λές και τόν έβλεπε πρώτη φορά. Κι' άξαφνα, ήλθε κοντά

"Έπεσε σε μία καρέκλα, κι' έδεσε τ'ά χέρια της άπελπισμένη.

του, πέρασε τὰ χέρια της στο λαιμό του και σὰ νὰ τοῦδωσε τὴν ψυχὴ της, κόλλησε τὰ χεῖλιά της στὰ δικά του.

—Μὴ στενοχωριέσαι, τοῦ ψιθύρισε. Θὰ περάσῃ κι' αὐτὴ ἡ μπόρα.

Σκατισμένος τὴν κύτταξε ὁ ἄντρας της, δίχως νὰ καταλαβαίνει. Τὴ φίλησε στενοχώρια, καὶ κάθησε στὸ τραπέζι. Ἐφαγαν γρήγορα, μιλώντας γιὰ ἄλλα ἀδιάφορα ζητήματα, σὰ νὰ μὴν εἶχε σταθῇ τίποτα.

Πλάγιασε διασπαστικὸς ὁ Θανάσης καὶ σὲ λίγο ἄκουσε ἡ Φωτεινὴ τὴν ἀνάσα του θαραίει. Ἴσως ἡ κούραση νὰ τὸν εἶχε κοιμήσει.

Παράδειρε αὐτὴ ὅλη τὴν νύχτα. Τὸ μυαλό της δούλευε μὲ πυρετό, θασανισμένο, νὰ σοφιστῇ χίλιους καινούργιους τρόπους γιὰ νέες οἰκονομίες. Οἱ δύο φοβερὲς λέξεις «τρίαντα χιλιάδες» ποὺ εἶχαν πρὶν χαμηλώσει, ποὺ εἶχαν ἀδύσσει σχεδὸν ὁλότελα, ἄρχισαν πάλι νὰ μεγαλώνουν, νὰ ψηλώνουν μπροστά της, νὰ γίνονται ξανά θουὸ ἐφιαλτικό. Ἀγωνιζόταν νὰ τινάξῃ τὸ πλάκωμα ποὺ τῆς ἔφερε τὸ θουὸ αὐτό. Στριφογύριζε σὰ φεῖδι, κι' ἔρριχνε, στὸ μισοσκόταδο, ἀπελπισμένες κι' ἱκετευτικές ματιές στὸν ἄντρα της. Μὰ αὐτὸς κοιμόταν, μὲ στὸ στόμα ἀνοιχτό, ἀνασαίνοντας ἡσυχὰ καὶ θαθεῖα.

Σὲ μιὰ στιγμή τὸν σκούνησε ἀπαλά, καὶ τοῦ ψιθύρισε μ' ἀπελπισία:

—Δὲ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι!

Περίμενε μὲ καρδιοχτύπι νὰ ξυπνήσῃ, νὰ τὴ σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του, νὰ τῆς πῇ δυὸ λόγια ἔστω καὶ ψεύτικης παρηγορίας.

Μὰ αὐτὸς — ἄκουσε δὲν ἄκουσε; — γύρισε ἀπὸ τὸ ἄλλο πλάι, δίχως ν' ἀνοίξῃ τὰ μάτια. Τότε, τὴν ἔπιασε τὸ παραπονο. Πάγωσε ὁλόκληρη. Πρῶτὴ φορὰ ἔνοιωσε τὴ μοναξιά της. Ἐνῶ ἦταν δίπλα στὸν ἄντρα της, ἐνῶ αἰσθάνονταν τὴ ζέση τοῦ κορμιοῦ του μέσα της, κατὰλαβε μὲ μιάς, σ' ἓνα ξαφνικὸ ξαστέρωμα τοῦ νοῦ, τὴν εἶχε τσακίσει, τὴν ἔδειχνε γρήγα, στὰ τριάντα της χρόνια. Μῆτε τὰ θάσανα, μῆτε οἱ ἀγωνίες. Οὔτε οἱ τρεῖς γέννες, οὔτε ἡ φτώχεια. Μὰ ἡ μοναξιά, ἡ χειρότερη παρὰ ἂν ἦταν ὁλομόναχη, ἡ μοναξιά δίπλα στὸν ἄντρα της. Στὶς συμφορὲς τους, ἔτσι γινόταν πάντα, τὸ θυμόταν τώρα καλά. Τὴν κρατοῦσε στὴν ἀρχὴ παρὰμερα, σὰν ξένη, μὲ δυσκολία, νευρικά κι' ἀνυπόμονα τῆς ἐξηγοῦσε τὶ ἀκριβῶς συνέβαινε. Ἐπειτα ὁμως, αὐτὴ περνοῦσε ὅλες τὶς ἀγωνίες, αὐτὴ ἔκανε ὅλες τὶς θυσίες. Στὰ δέκα χρόνια τοῦ γάμου τους, ποὺ τοὺς εἶχαν δεῖρει ἀδυσώπητα τόσες φουρτοῦνες, οὔτε μιὰ θραυδὴ δὲν εἶχε ξαγρυπνήσει ὁ Θανάσης, οὔτε ἓνα τσιγάρο δὲν εἶχε λιγοστέψει. Οὔτε μιὰ συμβουλή δὲν τῆς εἶχε δώσει, ὅσες φορές, μὲ τὰ χέρια δεμένα στὴν ἀπελπισία της, τὸν ρωτοῦσε πῶς νὰ κἀνὴ τοῦτο, πῶς νὰ κἀνὴ ἐκεῖνο, γιὰ νὰ ἐνώσῃ τὶς δυὸ ἄκρες. Τὴν ἄκουγε πάντα, σὰν κουρασμένος θανάσιμα, καὶ τῆς ἔκοβε τακτικά τὴν κουβέντα, μὲ τὴ θαθεῖα, κατὰκοπή φωνή του:

—Ἄν ἤξερες τί ἔχω μέσα μου αὐτὴ τὴ στιγμή...

Κι' αὐτὴ, πότε ἔνοιωσε ἓνα θουὸ θυμὸ νὰ θράξῃ μέσα της, γιὰτὶ δὲν τὸν πίστευε πῶς συναίσθανόταν τὴ δυστυχία τους, πότε τὸν κύτταζε μὲ κάποιο δέος, γιὰτὶ φανταζόταν πελώρια τὴ θλίψη του. Ἀλλὰ πάλι, ἂν ἦταν ἔτσι, γιὰτὶ δὲν ἤθελε νὰ πονοῦν μαζί, νὰ θαστάῃ ὁ ἓνας τὸ θάρος τοῦ ἄλλου;...

Ξημέρωσε. Τσακισμένη, σὰ νὰ εἶχε

δουλέψει θαραίει, σηκώθηκε ἡ Φωτεινὴ. Ἐφερε τοῦ ἄνδρός της τὸν καφέ στὸ κρεβάτι του — παληὰ συνήθεια ἀπὸ τὸν πρῶτο χρόνο τῆς ἀγάπης τους. Τεντώθηκε αὐτός, χασμουρήθηκε κάνα-δυὸ φορές, καὶ τῆς εἶπε:

—Φέρε μου κι' ἓνα τσιγάρο!

Τότε τὰ μάτια τῆς Φωτεινῆς ἄστραψαν μ' ἐκείνη τὴν κακία ἔκφραση ποὺ τὴν τρώμαζε καὶ τὴν εἶδα καμμιὰ φορά. Μὲ μιὰ φωνὴ θαραίει, τσιριχτή, τοῦ ἀποκρίθηκε.

—Τσιγάρο πρῶτ-πρῶτ; Μοῦ φαίνεται πῶς τώρα τοῦλάχιστον θὰ μποροῦσες νὰ τὸ κόψῃς λιγάκι...

Τὴν κύτταξε αὐτὸς μ' ἐκπληξή, κι' ἀναστένανε θαραίει. Μάζεψε τὸ χέρι του, ποὺ τὸ εἶχε ἀπλωμένο, ἔτοιμο νὰ δεχτῇ τὸ τσιγάρο καὶ ψιθύρισε.

—Ἄν ἤξερες πῶς εἶμαι αὐτὴ τὴ στιγμή, δὲ θὰ μιλοῦσες ἔτσι.

Κάτι σπάρανε μέσα στὴν καρδιά τῆς Φωτεινῆς. Γρήγορα, δίχως λέξη, τοῦδωσε τὸ τσιγάρο. Κι' ἐνῶ αὐτὸς ἄρχισε τὸ κάπνισμα σιγαστασενάζοντας, ἔσκυψε αὐτὴ στὴν κούνια τοῦ μωροῦ, γιὰ νὰ μὴ ἰδῇ ὁ ἄντρας της τὰ δάκρυα ποὺ κυλούσαν γρήγορα, ξαφνικά.

Μὰ ἂν ἐκλαίει ἀπὸ ἀπελπισία ἢ ἀπὸ τύψη, ἀπὸ θυμὸ ἢ ἀπὸ ἀγάπη, οὔτε ἡ ἱδρία δὲ θάξερε νὰ πῇ.

Ι. ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ - ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ

(Εἰκονογράφος Ἄλ. Κοντοπούλου)

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΣΤΙΧΟΙ

Ἐξαγνισμός

Ψυχὴ, ποὺ δὲ μὲ γνώρισες στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, δὶτας μ' ἐκέρναες τῆς ζωῆς τὸ πρῶτὸ ποτήρι ἐξεχειλιστό ἀπὸ δάκρυα τοῦ νυχτερινοῦ μου πόνου, ἀδάκρυτη, τώρα τί κλαῖς στὸ κρύο μου ἐρημητήριο;

Ψυχὴ, ποὺ δὲ μὲ γνώρισες στὸ πέρασμα τοῦ φθόνου, δὶτας σ' ἐξύπναε τῆς ζωῆς τὸ πρῶτὸ ἐγερτήριο, στουὺς λάγνους πόθους, ποῖα πνοὴ τοῦ τωρινοῦ μου στόνου, σὲ φέρνει ἀργά, στοῦ ἔξαγνιστῇ τὸ πένθιμο λυωτήριο;

Ἄμε, ψυχὴ μου, νύχτωσε κι' ἡ τύχη σὲ προσμένει ταχεῖα θὰ νᾶρτουν κι' οἱ λυγμοὶ τὸ κλάμμα ν' ἀρμονίσουν τῆς μεσονύχτιας προσευχῆς στὸν Οἰκτιρμό ποὺ λέω.

Κι' ἂν σ' εὕρῃ ὁ μέγας συντριμμός στὸ ἀμόλυτο λυωμένη, σ' ἄστρα τοῦ νοῦ μου οἱ συνοδίες μ' ἐσὲ θὰ κοινοῦν, ξεθάφτοντάς σε ζωντανὴν ἀπ' τὰ θνεῖρα ποὺ κλαῖω!

ΑΠ. ΜΑΜΜΕΛΗΣ

(«Ἀπ' τὰ σκότῃ στὸ φῶς»)

Μικρὰ διάφορα

Ο ΒΟΛΤΑΙΡΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Ἄνθρωπος εἶχε μιὰ μέρα, στὸ σαλόνι τῆς Κας ντὺ Σατελέ, ἓνα παιδάκι, στὰ γόνατά του καὶ τὸ χόρευε.

—Ἄκου μικρὸ μου, εἶπε κάποτε, τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νάχῃς ὑπ' ὄψει σου ὅταν θὰ μεγαλώσῃς, ὅτι γιὰ νὰ ἐπιτύχῃς μὲ τοὺς ἄνδρες πρέπει νὰ τᾶχῃς καλὰ μὲ τὶς γυναῖκες. Καὶ γιὰ νὰ τᾶχῃς καλὰ μὲ τὶς γυναῖκες πρέπει νὰ τὶς γνωρίζῃς. Ὅταν δὲ τὶς μάθῃς θὰ ἴδῃς ὅτι ὅλες οἱ γυναῖκες εἶναι... ὑποκρίτριες καὶ ὅτι...

—Πῶς ὅλες οἱ γυναῖκες! φώναξε καταφουρκισμένη ἡ Κας ντὺ Σατελέ ποὺ εἶχε ἀκούσει τὰ λόγια τοῦ Βολταίρου. Τί κάθασθε καὶ λέτε αὐτοῦ!

—Κυρία μου εἶπε ὁ Βολταίρος μὲ τὸ μεγαλεῖτερο φλέγμα, δὲν πρέπει νὰ γελάεις τὰ παιδιὰ!...

□ □

ΕΚ ΣΤΟΜΑΤΟΣ ΝΗΠΙΩΝ...

Ἡ μητέρα τοῦ Μπίλ εἶχε βγῇ ἔξω, καὶ ἡ νεαρά παιδαγωγὸς τοῦ ποὺ πῆγε νὰ ἐπισκεφθῇ τὶς θεῖες της τὸν πῆρε μαζί της ἐκεῖ.

—Τὸν ἀγαπᾷς τὸν μπαμπά σου Μπίλ; ρώτησε τὸ παιδάκι ἡ μιὰ θεῖα τῆς παιδαγωγοῦ.

—Κρεμνίσαι στὸν λαιμό του καὶ τὸν φιλᾷς; πρόσθεσε ἡ ἄλλη.

—Ναί, ναί, ἔκαμε ὁ Μπίλ. Ἐγὼ ἀγαπᾷσα τὸν μπαμπά καὶ τὸν φίλησα χθὲς τὸ βράδυ.

—Ὅχι ἔτσι Μπίλ, τὸν διώρθωσε ἡ παιδαγωγὸς του. Πρέπει νὰ πῇς: Ἀγαπᾷσα καὶ φίλησα τὸν μπαμπά χθὲς τὸ βράδυ.

—Ὅχι, ἐπέμεινε ὁ Μπίλ. Ἐσὺ τὸν ἀγαπᾷς καὶ τὸν φίλησες τὴν Παρασκευὴ τὸ βράδυ καὶ ὄχι χθὲς.

□ □

ΩΡΑΙΟ ΠΑΙΧΝΙΑ

Ἄνθρωπος εἶναι ἔρμος καὶ ὁ Παῦλος παρακολουθεῖται ἀπὸ δυὸ ἀγνώστους, οἱ ὁποῖοι ὅλο καὶ τὸν πλησιάζουν. Ἐξαφνα, ὁ ψηλότερος, τὸν σταματᾷ καὶ τοῦ λέει εὐγενέστατα:

—Συγγνώμη κύριε. Ἐχετε τὴν καλωσύνη νὰ μοῦ δανείσετε γιὰ λίγα λεπτά μου δραχμὴ.

—Περίεργο! ἀπάντησε ὁ Παῦλος. Τί τὴν θέλετε τὴ δραχμὴ.

—Ξέρετε, κύριε, θέλουμε μὲ τὸν σύντροφό μου νὰ δοκιμάσουμε τὴν τύχη μας: Νὰ τὴν εἴξουμε κορώνα-γράμματα γιὰ νὰ δοῦμε ποῖος ἀπὸ τοὺς δυὸ μας θὰ πάρῃ τὸ πορτοφόλι σας καὶ ποῖος τὸ ρολοῖ σας.

□ □

ΖΗΤΗΜΑ ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ

—Ἀγάπη μου Τζίμ—λέγει ἡ σύζυγος τοῦ ἐπαγγελματία λαοπόδῃ, τὴν ὥρα ποὺ ὁ τελευταῖος ἐτοιμάζεται νὰ βγῇ ἔξω, γιὰ... νὰ δρᾷ—τὴν νύχτα ποὺ θὰ ἐπιστρέψῃς στὸ σπίτι, κύτταξε νὰ μὴν κάμῃς θόρυβο καὶ μᾶς ξυπνήσῃς.

—Καλὰ, ἀγάπη μου, τῆς ἀπαντᾷ ὁ σύζυγός της. Μήπως σὲ ξύπνησα τὴν χθεσινὴ νύχτα;

—Ἐμένα ὄχι, ἀλλὰ ξύπνησες τὴ μαμά. Καὶ ἔρεῖς δὲν μοῦ ἀρέσει νὰ τρέχῃ στὴ φυλακὴ καὶ νὰ λέγῃ στὸν μπαμπά ὅτι παντρεύτηκα ἓναν ἀτάκτῃ.

Ἡ Βαρβάρα πᾶει στὴ μαμά της

ΕΥΘΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΡΑΝΤ

Ἦνθεσαι πολὺ σκοτισμένος, φίλε μου Κολιβάρ, τί σὲ συγχύζει ἀραγε;

—Ἄστα! Οἰκογενειακὲς ἱστορίες, ποὺ αἰτία τους ὁ εἶναι χαρακτήρας τῆς Βαρβάρας ποὺ ὅσο πᾶει χειροτερεύει. Δὲν μπορεῖ κανεὶς νὰ μιλήσῃ πιά, χωρίς νὰ βάλῃ αὐτὴ τὶς φωνές: «Σκαμὸς! Νὰ μὴν ξαναγυρίσω στὴ μαμά!»

—Ξαναγύρνα λοιπὸν μιὰ γιὰ πάντα, νὰ ἡσυχάσουμε! Ἄμ ἤξεραν τὴν δουλειὰ τους οἱ γέροι σου ποὺ σὲ ξεφορτώθηκαν

Τοῦρθε μιὰ διαβολικὴ ἐμπνευση...

γιὰ νὰ σὲ πάρω ἐγὼ στὴν πλάτη μου!

Νούμερα σπουδαῖα οἱ γονεῖς της!

Ἄνθρωπος τῆς Ἀντὸς Μπριγκόρν, εἶναι λεπτομερὴς καὶ ἐπισκευαστὴς καρεκλῶν. Κορυφὴ... στὴ δουλειὰ του. Καὶ διασκεδαστικὸς τύπος... λίγο παλαβός, ἴσως, λίγο μετρεοῦλιακός—τὶ τὰ θέλεις, ὅμως, ποὺ ἡ δουλειὰ του φέρνει δῖψα. Τὸν κατακρίνω μονάχα ὡς πρὸς τὶς συνήθειες τῶν μεθυστῶν.

Ἄνθρωπος ὅμως πῶς τὶς προάλλες πῆγε σ' ἓναν πελάτη νὰ πάρῃ μιὰ πολυθρόνα μὲ καροῦλια ποὺ εἶχε ἀνάγκη ἐπισκευῆς καὶ τοῦρθε μιὰ διαβολικὴ ἐμπνευση; Φθάνοντας στὴν ὁδὸ Κάτω Φέρνει ποὺ εἶναι δρόμος ὅπου μπορεῖς νὰ τὸν πάρῃς τσουλάτα, ὁ μπάρμπα Ἀντὸς, ποὺ εἶχε κοπᾷσει μερικὰ ποτηράκια γιὰ νάχῃ δύναμη, σοφίζεται νὰ καθῇ στὴν πολυθρόνα καὶ νὰ τὴν ἀφήσῃ νὰ κατακυλίσῃ κατὰ μήκος τοῦ δρόμου! Ἡ πολυθρόνα, φυσικά, ὅσο πῆγαινε ἔτρεχε γρηγορότερα καὶ φαντάζεσαι τὴν μεγαλοπρεπὴ τούμπα ποὺ περίμενε τὸν σεβάσμιο πεθερό του στὸ τέρμα, δηλαδή στὴν προθήκη ἑνὸς ἀλλαντοπώλου!

Ὅχι μόνο πληγώθηκε σοβαρὰ ὁ πεθερός του, ἀλλὰ κι' ἡ πολυθρόνα ἔγινε θρύψαλα καὶ τὰ τζάμια τῆς προθήκης ἔγιναν κομματάκια-κομματάκια ἀπάνω στὰ λουκάνικα, στὰ χοιρομέρια, κ.τ.λ...

Φυσικά, ἔγινε μῆνυση καὶ φαντάζεσαι πόσο τοῦ κόστισε αὐτὴ ἡ μικρὴ φάρσα!

Τέτοιες ἱστορίες ἔχω ὅσες θέλεις, μὲ τὸ τσουβάλι. Κι' ἡ πεθερά μου σὸ σπιτικό της, ἀγριεύει ἡ ἀτμόσφαιρα βρωμᾷ... μποροῦν, γιὰτὶ παραδέχεται βέβαια νὰ πῇ ὁ ἄνδρας της ἓνα δυὸ ποτηρά-

κια, ὄχι ὅμως καὶ νὰ χάνῃ τ' αὐγὰ καὶ τὰ καλάθια.

—Φαντάσου, τοῦ λέει, νὰ σπᾶω κι' ἐγὼ τὰ πράγματα ποὺ μοῦ ἐμπιστεύονται!

Γιὰτὶ ἔχεσα νὰ σᾶς πῶ πῶς ἡ πεθερά μου, ποὺ εἶναι κακοσουλούπωτη εἶναι πρωταθλήτρια τῆς λάντζας. Καὶ καμαρώνει γιὰ τὸν τίτλο της! Πρωταθλήτρια τῆς λάντζας στὸ ρεστωράν. Σὲ ὅλους τοὺς διαγωνισμοὺς ἄφισε πίσω ὅλες τὶς ἀνταγωνίστριές της, μὲ τὴν γρηγορόδα ποὺ σοῦ πλένει ἑκατὸ ποτήρια! Ἴσως τώρα νὰ μὴν πρέπῃ νὰ τὰ κυττάξῃς ἀπὸ πολὺ κοντὰ τὰ ποτήρια, ἄς εἶναι ὅμως, μιὰ κι' ἡ δουλειὰ γίνεται στὰ πεταχτά, ὅπως πρέπει νὰ γίνεται σ' ἓνα ρεστωράν ποὺ ἔχει μεγάλῃ πελατεία.

Εἶναι αὐστηρὴ γυναῖκα ποὺ ἀφαρπάζεται ὅταν εἶναι λιγάκι πιωμένος ὁ ἄντρας της. Τὸ ἴδιο ἐλάττωμα μὲ τὴν Βαρβάρα. Δὲν ἐννοεῖ νὰ συγχρονιστῇ, νὰ καταλάβῃ τὶς ἀπαιτήσεις ποῦχε ἡ ζωὴ. Ὅταν σὲ κερᾷ κανεὶς ἓνα ποτηράκι, ἡ στοιχειώδης εὐγένεια ἀπαιτεῖ νὰ κερᾷς κι' ἐσὺ... καὶ πᾶει λέοντας... Ποῦ νὰ τὰ νοιώσουν ὅμως αὐτὰ τὰ πράγματα οἱ γυναῖκες;

Τώρα, ἄς ξαναρθοῦμε στὸν τελευταῖο μου καυγᾶ μὲ τὴν Βαρβάρα.

—Λαμπρά, τῆς εἶπα. Νὰ πᾶς στὴ μαμά σου, νὰ σὲ κρατήσῃ κοντὰ της καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μᾶτια μου!

Ἐ λοιπόν! αὐτὴ τὴν φορά, φίλε μου,—ἀκόμα δὲν μπορῶ νὰ συνέλθω!—ἔκανε

—Νὰ πᾶς στὴν μαμά σου καὶ νὰ μὴ σὲ ξαναδοῦν τὰ μάτια μου!

πακέτο τὰ πιὸ ἀπαραίτητα ποὺ εἶχε κι' ἔφυγε τραντάζοντας τὶς πόρτες:

—Καλὴ διασκέδαση! φώναξε ἀπ' τὴν σκάλα.

Αὐτὴ ἡ εὐχὴ ἀπευθυνόταν καὶ σὲ μένα καὶ στὸν Μιμίλ—ποὺ ἦταν σαστισμένος σὰν κι' ἐμένα.

Ἐπειὰ ἀπὸ μιὰ ὥρα, βρισκόμαστε ἀκόμα στὸ τραπέζι, ὁ Μιμίλ κι' ἐγὼ, ὅταν βλέπω νᾶρχεται ὁ μπάρμπα Ἀντὸς.

Εἶναι διπλωμάτης—πρώτης γραμμῆς. Εἶχε μέσα στὴν τσέπη του ἓνα μπουκάλι καλὸ κρασί καὶ τὸ παράτησε στὸ τραπέζι:

—Εἶναι ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ πᾶσῃ κανεὶς κουβέντα, εἶπε. Τὶ ἔχομε λοιπόν, παιδιὰ μου, καυγαδάκι; Αὐτὰ γίνονται σὲ ὅλα τὰ ἀντρώγυνα. Ἡρθα γιὰ νὰ τὰ

βολέψω τὰ πράγματα, γιὰτὶ πιὸ πεισματάρη, πιὸ στρυφνὴ, πιὸ ἀνάποδη στὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει ἀπ' τὴν Βαρβάρα μου! Θέλει καλὰ καὶ σώνει νὰ κολλήσῃ σὰν στρεῖδι στὸ σπῆτι μου κι' ἂν δὲν ἔρθῃς

—Δὲν εἶναι ὅμως τίποτα μπροστὰ στὴ μητέρα της!

νὰ τὴν πάρῃς, ποτὲ δὲν θὰ μπορέσω νὰ τὴν ξεφορτωθῶ!

—Πεθερούλη μου, τοῦ εἶπα, σ' ἀγαπᾷ πολὺ, τὸ κρασί σου εἶναι περίφημο, γιὰ νὰ ρῶ ὅμως τὴ μούρη μου καὶ νὰ φέρω πίσω τὴ Βαρβάρα,—σὲ βεβαίῳ πῶς δὲν γίνεται τίποτα!

Καὶ καθὼς ὁ Μιμίλ ἄρχισε νὰ νυστάξῃ:

—Κοιμήσου, τοῦ εἶπα, καὶ μὴ σὲ νοιάζει, ὀρφανοῦδι, σοῦ μένω ἐγὼ!

Ἄνθρωπος κοιμήθηκε. Ἀδειάσαμε τὸ μπουκάλι μὲ τὸ κρασί.

—Γιὰ μένα, εἶπε ὁ γέρος, πρέπει νὰ τὸ σκεφθῇς. Μπορεῖ νὰ εἶναι στενοχώρη ἡ Βαρβάρα, δὲν εἶναι ὅμως τίποτα μπροστὰ στὴ μητέρα της. Καταραμένο σόι, ὅλες οἱ γυναῖκες! Πᾶμε νὰ κάνουμε μιὰ βόλτα.

Καὶ φύγαμε ἀγκαλιασμένοι, τραγουδώντας φῶλτα. Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί ἡπιασε!

Ἄνθρωπος ἄντὸς γιὰ νὰ μὲ καλοπάσῃ, ἐγὼ γιὰ νὰ πανηγυρίσω τὶς ἄρες τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς χαρᾶς. Ἐξοχὴ βραδυά. Ἐγὼ ἀντέχω σὲ τέτοια μεθύσια, ὁ μπάρμπα Ἀντὸς ὅμως εἶχε γίνῃ τῶφλα!

—Πᾶρε πίσω τὴν Βαρβάρα, νὰ συχωρεθῶν τὰ πεθαμένα σου! ἱκέτευε. Μοῦ

—Νάμει, λέει ἀπλοῦστατα. Θὰ καρφωθῶ ἐδῶ καὶ δὲν ξεκολλᾶω πιά.

φθάνει μιά λάμια στο σπίτι... Πάρτην πίσω!

Φουκαρά γέρο! Χτύπησα τό κουδοῦνι τῆς πόρτας του καὶ τὸν βοήθησα ν' ἀνεβῇ ὡς τὸ πάτωμά του. Ἐκεῖ, τὸν ἄφησα νὰ σωριαστῇ καὶ τὴν στιγμή πού χτυποῦσα τὸ κουδοῦνι, παίρνει μιά κατρακύλα ὅλες τὶς σκάλες. Τὴ κατρακύλα ὅμως ἦταν αὐτὴ! Ἐνὰς φοβερός θόρυβος, λές καὶ γκρεμιζόταν συθέμελα τὸ σπίτι! Ὁ φουκαράς δὲ πεθερός μου κατρακυλοῦσε σὰν μπάλα κι' εὐτυχῶς πού οἱ σκάλες ἦσαν στρωμένες μὲ παχύ, μαλακὸ χαλί, ἀλλοιῶς δὲν ξέρω κι' ἐγὼ ἂν δὲν θάπαζε τὸ κεφάλι του! Ἡ πεθερά μου ἀναστατώθηκε ἀπ' τὴν φασαρία, κατέβηκε τὶς σκάλες, καὶ μ' ἄς εἰπε—εἶναι ἡ κυριολεξία—τὸν σύζυγό της πού ἦταν σὲ κακὰ χάλια. Πρῶτα - πρῶτα, τὸν ἔλ ο υ σ ε—μεταφορικῶς, ἐννοεῖται. Ἀκουσα τὴν ἀξία πεθερά μου νὰ ξεφωνίσει:

—Νῶσαι, γέρο μπεκρούλιακα! Σὲ δμορφα χάλια ξανάγρασαι! Καὶ τὸ γουροῦ! νὶ τὸ γαμπρό μου τί τὸν ἔκανες;

—Ὁ Κο... Κολιβάρ;... Τῶ... τῶσκασε!

■ ■

Πῆγα νὰ κοιμηθῶ καὶ τὴν ἐπομένη, τὰ ξημερώματα, ἔρχεται ἡ συμπαθητικὴ μου πεθερά καὶ χτυπᾷ τὴν πόρτα.

Ἄνοιγω καὶ τὴν βλέπω μὲ μιά μεγάλη βαλίτσα στὸ χέρι.

Στὴν ἀρχή, στάθηκα σὰν κεραυνόπληκτος, μὲ γουρλωμένα μάτια, καρφωμένος στὴν θέση μου. Εἶχε κοπῇ ἡ μιλιὰ μου καὶ δὲν μπορούσα νὰ ἀρθρώσω λέξη. Ἡ πεθερά μου, καθὼς φαίνεται, παρεξήγησε ὁλωσδιόλου τὴν στάση μου καὶ τὴν ἀπέδωκε στὴν συγκίνηση καὶ στὴν χαρὰ πού εἶχα νιώσει ξαναβλέποντάς τὴν ὕστερα ἀπὸ τόσο καιρό.

—Νᾶμαι, λέει ἀπλοῦστατα. Τὴν Βαρβάρα μὲ τοὺς ἑλαινούς τρόπους της οὔτε ζωγραφιστὴ δὲν θέλω νὰ τὴν βλέπω. Ὁσο γιὰ τὸν μπεκρούλιακα τὸν ἄντρα μου, νὰ μοῦ λείπει καλλίτερα.

Εἶμαι βέβαιη πὼς οἱ δύο μας θὰ συμφωνήσουμε μιά χαρά. Θὰ καρφωθῶ ἐδῶ καὶ δὲν ξεκολλάω πιά. Θὰ κάνω τὸ νοικοκυριό σου, θὰ σοῦ μαγειρεύω καὶ θὰ ζήσης ζωὴ χαρισάμενη!

—Ὅχι! Ὅχι! μὴ γω τὶς φωνές, δὲν γίνεται τέτοιο πράγμα. Δὲν μπορῶ νὰ στερήσω τὸν σύζυγό σας τῆς ἀγαπητῆς σας παρουσίας. Πάρτε τὰ ποδαράκια σας, πεθερούλα μου. Δὲν εἶμαι ἀπὸ ἐκείνους πού χωρίζουν ἀνδρόγυνα. Δυὸ κακῶν προκειμένων, τὸ μὴ χεῖρον βέλτιστον. Ξαναπαίρνω τὴ Βαρβάρα!

Καὶ σὲ βεβαίῳ, φίλε μου, πὼς ἐνοιῶσα τὴν μεγαλύτερη ἀνακούφιση—σωστὴ ἀπολύτρωση ἀπὸ τὸ πεθερικό ζυγὸ—τὴν στιγμή πού ἡ «πεθερούλα μου» πῆρε τὰ ποδαράκια της κι' ἔφυγε τραντάζοντας λεβέντικα τὴν πόρτα!

■ ■

Σὲ λίγο, ἐπέστρεψε ἡ Βαρβάρα γεμάτη χαρά;

—Ἦξερα πολὺ καλὰ πὼς δὲν μπορούσε νὰ ζήσει χωρὶς ἐμένα... Μιά συμβουλὴ ὅμως: μὴ μὲ ξανακάνης νὰ βγῶ ἀπ' τὸν ἑαυτό μου... γιατί δὲν θὰ ξαναγυρίσω ποτέ!

Τώρα, μοῦ ἐμπιστεύτηκε ὁ Κολιβάρ, ζητῶ ἕναν τρόπο νὰ τὴν βγάλω μιά καὶ καλὴ ἀπὸ τὸν ἑαυτό της!

PANT

'Αδελίνα Πάττι

ΤΟ ΑΗΔΟΝΙ ΤΟΥ 19ΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

Στὶς 19 Φεβρουαρίου τοῦ 1843 ἐρχόταν στὸν κόσμο ἕνα ὥραϊο κοριτσάκι, πού, ὅπως ὅλα τὰ παιδιὰ, ἀρχισε τὴν ζωὴ του φωνάζοντας, κι' αὐτό, ἀλλὰ τὴν συνέχισε τραγουδώντας.

Ἦταν ἡ Ἀδελίνα Πάττι, ἡ περιφημὴ, ἡ πῶς μεγάλῃ ἀοιδὸς τοῦ περασμένου αἰῶνος. Ἡ μητέρα της, διάσημῃ κι' αὐτὴ ἀοιδός, τὴν ναυούριζε μὲ τοὺς μελωδικότερους της λαρυγγισμούς, καὶ ὁ πατέρας της, λαμπρὸς τενόρος ἐπίσης, τῆς τραγουδοῦσε τὰ ὡραιότερα κομμάτια τοῦ ρεπερτουάρ του. Ἐτσι ἡ Ἀδελίνα, ἡ Ἀλδα, ὅπως τῆς ἔλεγαν τότε, μεγάλωσε μέσα στὰ τραγούδια.

Φυσικά, ἡ μικρὴ, δὲν ἄργησε νὰ τοὺς μιμηθῇ, καὶ ἦταν μωρὸ ἀκόμη ὅταν ἐπαγγέλμα-

'Αδελίνα Πάττι

θανε τὰ τραγούδια τῶν γονέων της, μὴ μπορώντας ὅμως ἀκόμη νὰ συγκρατήσῃ τὰ λόγια. Ἦταν πέντε χρονῶν ἡ Πάττι, πού ἦταν μαζί καὶ ἕνα ὥραϊο καὶ ἐξυπνότερο πλασματάκι, ὅταν ἐπανελάμβανε τὸν ὁρὸ τῆς «Νόρμας» πού ἀρχισε νὰ μαθαίνει ἡ μητέρα της, προκειμένου νὰ τὸν παίξῃ σ' ἕνα θέατρο τῆς Ν. Ὑόρκης..

Μιά μέρα ἦλθε νὰ τοὺς ἐπισκεφθῇ ἡ περιφημὴ Μαριέττα Ἀλμπόνη φιληνάδα τῆς οἰκογενείας Πάττι. Τὴν ὥρα πού ἔπαινε στὴν αἰθουσα ἡ μικρὴ Ἀλδα τονθούρε μιά ὄπερα. Ἡ Ἀλμπόνη θέλησε νὰ πάσῃ τὴ μικρὴ στὰ γόνατά της, μὰ ἐκείνη τῆς ἔεφυγε γελώντας.

Ἡ ἀοιδὸς σηκώθηκε καὶ τὴν κυνήγησε, μὰ ἡ μικρούλα, πῶς σβέλτα φυσικά ἔφευγε πάντα καὶ τέλος χόθηκε κάτω ἀπὸ ἕνα κρεβάτι, σπάνοντας στὰ γέλια.

Τοῦ κάπου ἡ Ἀλμπόνη τῆς ἔλεγε νὰ βγῇ. Ἐκείνη δὲν τὸ κουνούσε. Τότε ἡ ἀοιδός

πῆρε ἕνα καθίσμα καὶ κάθισε ἀντίκρου στὸ κρεβάτι, λέγοντας τῆς Ἀλδα ὅτι δὲν θὰ τὴν ἄφηνε νὰ βγῇ ἀπὸ ἐκεῖ, ἂν δὲν τῆς τραγουδοῦσε μιά ᾠδα ἀπὸ τὴν «Σονάμπουλα».

Ἐπικολούθησε κάποια σιωπὴ καὶ ἔπειτα ἀκούσθηκε μιά κρυστάλλινη φωνὴ πού ἀρχισε νὰ τραγουδᾷ ἀρμονικώτατα.

Ἦταν ἡ Ἀλδα πού ἀρχίζει τὴν ᾠδα της, ἑπιλωμένη ὅπως ἦταν μὲ τὴν κοιλιά ἐπάνω στὸ πάτωμα.

Κατάληξητὴ ἡ Ἀλμπόνη τὴν ἄκουε, καὶ ὅταν τελείωσε ἡ μικρὴ καὶ βγήκε ἀπὸ τὴν κρυστάλλινη της, τὴν ἐσφίξε στὸ στήθος της καὶ τῆς εἶπε:

—ὦ! μιά μπέλλα στέλλα! Ἐσὺ θὰ κάνης νὰ μὰς ξεχάσουν ὅλες μας!

Ὁ λόγος αὐτὸς ἦταν προφητικὸς. Πραγματικά, ἡ Ἀδελίνα, δὲν ἄργησε νὰ ἐπισκιάσῃ μὲ τὸ θεῖο τραγούδι της ὅλες τὶς σύγχρονές της τραγουδίστριες καὶ τὶς μεγαλείτερες.

Ἦταν ὅτις χρόνῶν ὅταν πρωτοεμφανίσθηκε ἀπὸ σκηνῆς, στὴν ὄπερα τῆς Ν. Ὑόρκης. Ἐπειδὴ δὲ δὲν φαινότανε καλὰ ἀπὸ τὴν πλατεία, τὴν ἀνέβασαν ἐπάνω σ' ἕνα τραπέζι.

Τὸ πικνότερο κοινὸ, παραληροῦσε. Πῆρε ἄρθωνα δῶρα καὶ ἄνθη ἐκείνη τὴν ἡμέρα. Ἐκτοτε ἡ ζωὴ της ἦταν ἕνας διαρκὴς θρίαμβος.

Πέρασε ὅμως καὶ ἀρκετὲς κακοτυχίες ἡ Ἀδελίνα: Στὴν Κούβα τὴν δάγκωσε στὸ πόδι ἕνας σκορπιὸς καὶ θὰ πέθαινε ἀσφαλῶς ἂν δὲν προσφερότανε μιά μαύρη, πού μὲ κίνδυνο τῆς ζωῆς της, τὴν ἔσωσε. Κατόπι, φεύγοντας ἀπὸ τὸ Σαντιάγο τὸ πλοῖο ναυάγησε καὶ ἡ Ἀδελίνα κινδύνεψε νὰ πνιγῇ. Εὐτυχῶς, οἱ ναυαγοὶ κατάρθωσαν νὰ ὀγούν στὴν ξηρά, ἀλλ' ἐκεῖ ἄλλη συμφορὰ: ἔπιασε τρομερὸς σεισμός! Τὸ ἄστρο της ὅμως τὴν ἔσωσε κι' αὐτὴ τὴ φορὰ. Ἡ Ἀδελίνα ἦταν τότε μόλις 13 ἐτῶν.

Ἡ πρώτη της ἐπίσημη ὡς ἀοιδὸς ἐμφάνιση ἔγινε τὸν Νοέμβριο τοῦ 1859 στὴν Νέα Ὑόρκη μὲ τὴν «Λουκία ντὸ Ἀμερικανό». Τὸ τί ἔγινε στὴν παράσταση αὐτὴ δὲν περιγράφεται. Ἦταν τότε 19 ἐτῶν.

Ἡ κατόπιν ζωὴ της ἦταν μιά ἀτελείωτη σειρά θριάμβων.

Σὲ ἡλικία 17 ἐτῶν ἦξερε ἀπόξω καὶ ὁλόκερες, 19 ὄπερες. Τὰ ποσὰ πού ἐκέρδιζε ἦσαν πρωτοφανῆ γιὰ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μυθώδη.

Ἔτσι, σ' ἕνα κοντσέρτο της στὸ Λονδίνο πληρώθηκε 75.000 φράγκα ἐνῷ ὁ διάσημος τενόρος Γκριζί, οὐδέποτε κέρδισε περισσότερα ἀπὸ 40.000 σὲ μιὰ μόνη φορὰ. Ὁ βαρὺνὸς ντὲ Ρότσιλδ πληρώσε τὴν Πάττι γιὰ ἕνα τραγούδι της 10.000 φρ. Ἡ Ἰταλικὴ ὄπερα τῆς προσέφερε γιὰ μιά σαζὼν 60.000 φράγκα.

Καὶ ὅμως, ἡ μεγάλῃ αὐτὴ γυναῖκα πού θάπρεπε νὰ ἔχῃ ἀναστροφή καταντήσεις, καὶ οἱ ἐρωτικοὶ της θρίαμβοι νὰ συναγωνίζονται τοὺς καλλιτεχνικοὺς, ἔζησε ζωὴ πολὺ φρόνιμῃ καὶ ἡρεμῇ. Ἀγαποῦσε τὴν ἐλευθερίαν της καὶ ἤθελε νὰ τὴν διατηρήσῃ ὅσο μπορούσε περισσότερο. Κάποτε ὅμως ἐνέδωκε καὶ σὲς ἀπαιτήσεις τῆς καρδιάς καὶ παντρεύτηκε τὸν μαρκήσιο ντὲ Κώ.

Αὐτὴ ἦταν ἡ πρώτη καὶ ἡ τελευταία αἰσθηματικὴ της περιπέτεια.

Ο ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

Τὸ μυστήριον τοῦ πύργου

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΝΤΜΟΝ ΖΑΛΟΥ

Ἐπὶ πολλὰ χρόνια, καλλίτερος καὶ σχεδὸν μοναδικὸς μου φίλος ὑπῆρξε ὁ Μελχιὸρ ντὲ Ρουζιέρ. Ἦταν ὁ τελευταῖος ἀπόγονος μιάς παλαιᾶς ἐπαρχιακῆς οἰκογενείας κι' εἶχαμε μελετήσῃ μαζί σ' ἕνα θρησκευτικὸ κολέγιο τοῦ Αἰξ. Ἀγαποῦσαμε κι' οἱ δύο μας αὐτὴ τὴν μικρὴ, μελαγχολικὴ πόλη πού ὁ ἥλιος χρυσώνει, καὶ πυσώνει συγχρόνως, πού παρ' ὅλα τὰ ἐρείπια της, ἐξακολουθεῖ νὰ ὑφίσταται, μὲ ὅλη τὴν μεγαλοπρέπειά της.

Ὁ Μελχιὸρ ντὲ Ρουζιέρ ἦταν ἀναιμικός καὶ φιλάσθενος, σὰν τὶς ὑπάρξεις πού ἐνσπερμακύνουν γιὰ στερνὴν φορὰ μιά γενεά. Ψηλός, λιγνός, διαταχτικός, ὁ φίλος μου, εἶχε πολὺ εὐαίσθητο νευρικὸ σύστημα. Εἶχε τὴν μανίαν νὰ μορφώνεται καὶ τοῦ ἄρεσε νὰ ψάχνῃ μέσα σὲς βιβλιοθήκες.

Ὁ Ρουζιέρ κατοικοῦσε ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, σ' ἕναν ἀπ' τοὺς παλιούς ἐπαρχιακοὺς πύργους πού ἡ μελαγχολία τους φαίνεται ἄμετρη, τόσο πολὺ πού τὰ πυκνὰ φυλλώματα, τὰ λιμνάζοντα νερά κι' οἱ σκιές τους βυθίζονται μέσα σ' ἕνα κρᾶμα παρελθόντος καὶ συγχρόνου σκότους.

Πέρασα ἕνα μέρος τῆς δικῆς μου νεότητος ἀγαπώντας αὐτὰ τὰ φύλλα, τὰ μάρμαρα καὶ τοὺς βράχους. Ἡ φίλιὰ μου γιὰ τὸν Μελχιὸρ ντὲ Ρουζιέρ πῆγαζε ἀπὸ τὴν προτίμησή μας γιὰ τὴν σιωπὴ αὐτῶν τῶν κατεστραμμένων πάρκων.

Ὁ πύργος τοῦ Ρουζιέρ λεγόταν «Φλόριντας». Στὴν χώρα ἔλεγαν γι' αὐτὸν πὼς κάποιοι πρόγονοι τῶν Ρουζιέρ εἶχε μεταναστεύσει μαζί μὲ τὴν οἰκογένειά του στὴν Ἀμερικὴ, κατὰ τὴν Γαλλικὴ Ἐπανάσταση, καὶ πὼς εἶχε ξαναγυρίσει τὸ 1820. Εἶχε ἀλλάξει τότε τὸ ὄνομα τοῦ πύργου καὶ τὸν βάφτισε: «Φλόριντας».

Ὁ πατέρας τοῦ Μελχιὸρ εἶχε πεθάνει στὸν ἴδιο πύργο. Ὁ φίλος μου ζοῦσε μέσα σ' αὐτὸν μαζί μὲ τὴν μητέρα του, ὡς ἕναν νεώτερο ἀδελφὸ του καὶ μὲ τὴν ἀδελφὴ του, Μαρία - Καρολίνα. Ἡ κ. ντὲ Ρουζιέρ ἦταν γλυκεῖα, κάπως ὀνειροπόλος, ἐξαιρετικὰ θρησκήσκια, πού πίστευε σὲς προλήψεις καὶ σὲς προαισθήσεις, καὶ εἶχε τάση πρὸς τὸν μυστικισμό.

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι σὲ ὅλο τὸ Αἰξ, πόλη σχεδὸν νεκρὴ, πού ἡ ψυχὴ της ὅμως εἶναι πῶς ζωντανὴ ἀπ' τοὺς νοθεροὺς κατοίκους της, ἐπικρατεῖ μιά ἀποσφαίρα νάρκης—ἀποτέλεσμα νοιρολατρικῆς ἀδρανεῖας καὶ ὀνειρο-

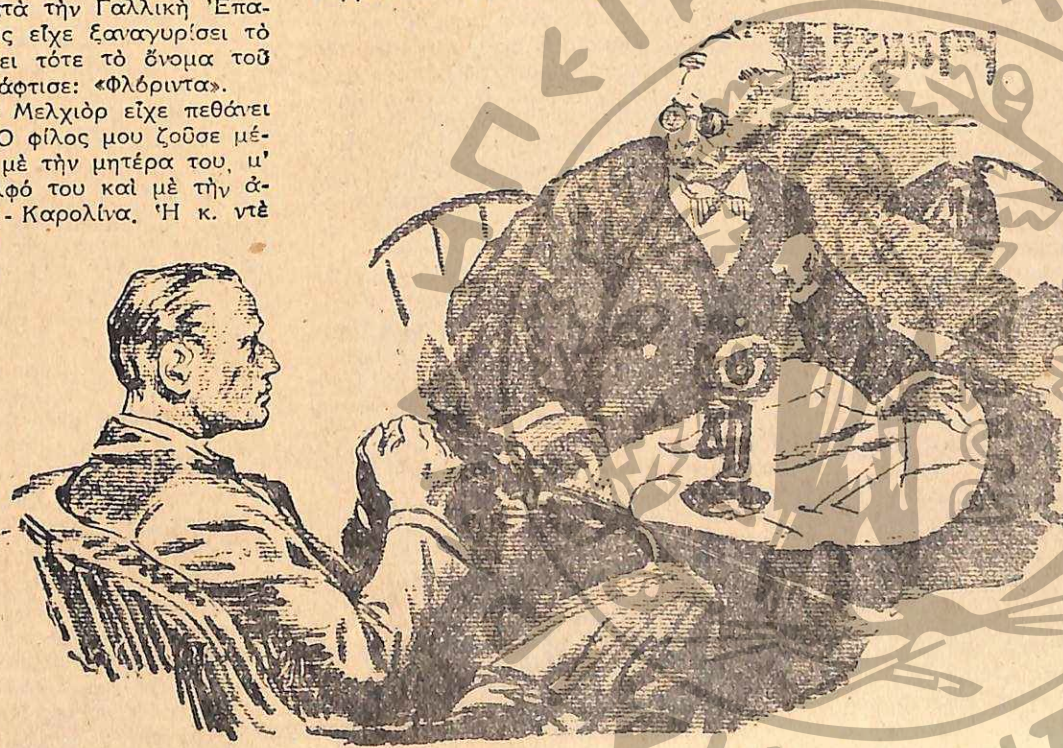
πολήσεων.

Πρῶτος ἐγὼ ἐνοιῶσα τὸν κίνδυνο αὐτῆς τῆς εὐχάριστης νάρκης πού μὰς κυριεύει, τὸν Μελχιὸρ κι' ἐμένα. Προσπάθησα ν' ἀντιδράσω ἐναντίον αὐτῆς τῆς ἀποσφαίρας πού μὰς ἐπνιγε σιγά-σιγά. Τὸ κατάρθωσα κατόπιν σκληρῶν ἀγώνων κι' ἀσφαλῶς θὰ εἶχα συνεφέρει καὶ τὸν μελαγχολικὸ φίλο μου, ὅταν δυὸ ἀπανωτὰ καὶ ἀναπάντεχα γεγονότα τὸν ξαναβύθισαν στὴν ὀλῆψη.

■ ■

Ἐνα βροχερὸ βράδυ, ὁ νεαρός ἀδελφός τοῦ Μελχιὸρ, πού ἦταν τότε δεκάοχτώ χρονῶν, ἐνοιῶσε τὴν ὥρα πού ἦταν στὸ τραπέζι μιά ἀδιαθεσία. Ἐνα βάρος τὸν πῆζε, καθὼς εἶπε στὴν μητέρα του, ζητώντας της συγχρόνως τὴν ἀδείαν ν' ἀνεβῇ ἀμέσως στὸ δωμάτιό του. Ὑστερα ἀπὸ μιά ὥρα ἀκούστηκε, μέσα στὴν ἀπολυτὴ σιωπὴ τοῦ πύργου, μιά φριχτὴ κραυγὴ. Ὁ Μελχιὸρ μὲ τὴν μητέρα του ὤρμησαν στὴν σκάλα, ὅταν ὅμως μπῆκαν μέσα στὸ δωμάτιό τοῦ νέου, βρῆκαν κουβαριασμένο, μέσα στὸ κρεβάτι του, ἕνα μελανιασμένο πτώμα, μὲ γουρλωμένα μάτια. Κατὰ τὰ φαινόμενα, ἐπρόκειτο γιὰ στραγγαλισμό. Ἐνας γιατρός, πού κάλεσαν βιαστικά, δὲν μπόρεσε παρὰ νὰ διαπιστώσῃ τὸν θάνατο, ὁμολογώντας συγχρόνως πὼς οἱ ἐπιστημονικὲς του γνώσεις δὲν τοῦ ἐπέτρεπαν νὰ κάνῃ διάγνωση γιὰ τὰ αἷτια τοῦ δυστυχήματος.

Ὑστερα ἀπὸ ἕξιν μῆνες νικημένη ἀπ' τὸν σπαραγμὸ πέθανε καὶ ἡ κ. ντὲ Ρουζιέρ. Ὁ Μελχιὸρ ἐνοιῶσε τέτοια θλίψη, πού φοβήθηκε γιὰ τὴν διανοητικὴ του ἰσχύος ἀπὸ ἐξιν μῆνες νικημένη ἀπ' τὸν σπαραγμὸ πέθανε καὶ ἡ κ. ντὲ Ρουζιέρ. Ὁ Μελχιὸρ ἐνοιῶσε τέτοια θλίψη, πού φοβήθηκε γιὰ τὴν διανοητικὴ του ἰσχύος ἀπὸ ἐξιν μῆνες νικημένη ἀπ' τὸν σπαραγμὸ πέθανε καὶ ἡ κ. ντὲ Ρουζιέρ. Ὁ Μελχιὸρ ἐνοιῶσε τέτοια θλίψη, πού φοβήθηκε γιὰ τὴν διανοητικὴ του ἰσχύος ἀπὸ ἐξιν μῆνες νικημένη ἀπ' τὸν σπαραγμὸ πέθανε καὶ ἡ κ. ντὲ Ρουζιέρ.

Δὲν ἔκανε νὰ μοῦ μιλήσῃ γιὰ τὴν ἱστορία πού τὸν ἀνασχολοῦσε.

ἀκατανίκητῃ μελαγχολία πού φαινόταν νὰ τὸν εὐχαριστοῦσε. Κατάλαβα πὼς ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸν ἀποσπάσω ἀπ' αὐτήν. Ἐπρεπε μὲ κάθε θυσία νὰ τὸν κάνω ν' ἀφήσῃ τὴν «Φλόριντας». Καὶ μεταχειρίσθηκα τόσο εὐγλωττα ἐπιχειρήματα πού κατάρθωσα—νὰ διακόψω τὴν θανάσιμη γοητεία στὴν ὁποίαν ὑπέκυπτε καὶ νὰ τὸν πείσω νὰ πάῃ στὸ Παρίσι μαζί μὲ τὴν Μαρία - Καρολίνα.

Ξέχασα νὰ σὰς πῶ πὼς ἡ ἀδελφὴ του μὲ βοήθησε πολὺ σ' αὐτό. Ἡ Μαρία - Καρολίνα ἦταν μιά μελαγχολικὴ, λίγο παλαιά, γεμάτῃ ὑγείαν καὶ σθένος, πού ἀποφυκτοῦσε κυριολεκτικὰ μέσα στὴν ἀποσφαίρα πού εἶχαν δημιουργήσει ἡ κ. ντὲ Ρουζιέρ μὲ τοὺς γιουὺς της στὴν «Φλόριντας». Ἀγαποῦσε τὴν ζωηρότητα, τὴν κίνηση, τὴν εὐθυμία, τὸ πλήθος—ἴσως γιατί ἦταν ἀφισμένη στὴν ἀδράνεια, στὴν ὀλῆψη, στὴν μοναξιά. Τῆς φαινόταν πὼς ἂν ἐξέφειγε ἀπ' τὰ ὕπολα δηλητηρία πού κυμάτιζαν κάτω ἀπ' τὰ δέντρα καὶ μέσα στὰ παλιὰ δωμάτια μὲ τὶς κουρτίνες ἀπὸ κρετὸν, θὰ γινόριζε ἐπιτέλους μιὰν εὐτυχία πού δὲν εἶχε γνωρίσει ὡς τότε.

■ ■

Ἡ ἀναχώρησις τοῦ Μελχιὸρ καὶ τῆς Μαρίας - Καρολίνας ὑπῆρξε γιὰ μένα μιά πραγματικὴ ἀνακούφιση. Στὸ Παρίσι, ὁ χαρακτήρας τοῦ φίλου μου ἔλλαξε, ἔγινε εὐθυμὸς. Μοῦ ἔγραφε πολυσέλιδα γράμματα πού ὅταν τὰ διάβαζα, μοῦ φαινόταν πὼς παρασυρόμουν καὶ ἐγὼ σὲς διανασκεδαστικὸ κύριο τῶν γυναιμιῶν του, τῶν διασκεδάσεών του. Ἐξαιρετικῶς θὰ εἶχα τὰ ἀπαιτούμενα τὸν συνῶδον ἀνδρῶνα.

Ὁ πατέρας μου ὅμως πού ἐπιβαρυνόταν μὲ τὶς σπουδές μου εἶχε ὀποστὴ μεγάλες χρηματικὲς ζημιές. Ἀρκεστικὰ λοιπὸν νὰ γνωρίσω τὴν πρωτεύουσα μόνο ἀπ'τὶς περιγραφές τοῦ Μελχιὸρ. Κι' ὅμως, ὅστερα ἀπὸ ἕξιν μῆνες, τὸ ὕψος τῶν ἐπιστολῶν ἔλλαξε, ἄρχισε νὰ φανερώνῃ ἀπογοήτευση.

Ὁ Μελχιὸρ παραπονιόταν ὅτι ἡ Μαρία - Καρολίνα τὸν παρεόρισε σὲ δεξιώσεις—σὲ χοροὺς, σὲ γεύματα πού ἡ φασαρία τῶν ἐξευενόριζε. Ἡ ζωὴ τοῦ Παρισιῶ τοῦ φαινόταν κατὰ τὸ ἑσπερικό, σχεδὸν τερατώδης.

Ἐπὶ εἶναι δυνατόν, μοῦ ἔγραφε, νὰ ἔξιν κανεὶς τόσο ἀ-

πομακρυσμένα απ' τον έαυτό του, σάν να μην μπορ' να τον ενδιαφέρει τίποτα στον κόσμο που ν' αξίζει; Το Παρίσι είναι μια χώρα εξορίας όπου καθέναν από τους κατοίκους απαρνήθηκε κάτι το πολύτιμο για να είναι εύθυμος, δηλαδή για να παραδεχτεί πως δεν είναι εύτυχης».

Αναζητούσε την ήρεμη μοναξιά της «Φλόριντας». Σε λίγο όμως, ο χαρακτήρας του Μελχιόρ φάνηκε να αλλάζει. Μοδ' έγραφε γράμματα σχεδόν εύθυμα. Είχε κάνει την γνωριμία προσώπων που είχαν παλιή, μακρινή συγγένεια με την οικογένειά του και παρέστη σε μερικές οικογενειακές δεξιώσεις. Ήταν όμως και κάτι άλλο—που μοδ' το εξωμολογήθηκε άργότερα. Είχε έρωτευθει μια νέα, την Ματίλδη ντε Μοντανόλ, και δεν άργησε να την παντρευτεί. Μαύγραψε κάμποσο καιρό γράμματα γεμάτα ένθουςιασμό. Είχε κάνει γαμήλιο ταξίδι στην Αγγλία και δεν φαινόταν διατεθειμένος να ξαναγυρίσει στο Αίξ. Ήταν καταγοητευμένος με την όμορφή, το πνεύμα, την χάρι, την άφοσίωση της νεαρής συζύγου του. Μοδ' μιλούσε άριστα κι' για τους άγραφωδες της αδελφής του. «Άρχισα να πιστεύω πως οι Ρουζιέρ δεν θα ξαναγύριζαν στην έπαρχία».

Ξαφνικά, ένα τηλεγράφημα με πληροφορήσε για την επιστροφή του Μελχιόρ, της γυναίκας του και της αδελφής του.

—Ξαναγύρισα στην «Φλόριντα» για να 'η την εγκαταλείψω πιά, μοδ' είπε ο φίλος μου. 'Η έπιστροφή μου έχει ένα σωρό αίτια. Πρώτον την διάλυση των άρραβώνων της αδελφής μου που είχε μνηστευθ' μ' έναν άνάξιο. Συχάθηκα το Παρίσι με την έπιφανειακή, την ψεύτικη ζωή του.

Αυτή ή ζωή είναι άσυμβίβαστη με τον οικο μου χαρακτήρα. Άφοδ' πέρασε ή πρώτη μου μέθη, ξαναγύρισα στον έαυτό μου, δηλαδή έπιφυλακτικός απέναντι άνθρώπων και πράγματων.

Παρατηρούσε, περπατώντας παλιά χορταριασμένα άγγεια τοποθετημένα άπάνω σε βάθρα κι' έβλεπα στο βλέμμα του να έμπναι μια συγκίνηση, σάν να ξανάβρισκε σ' αυτά κάτι αναπόσπαστο από την ζωή του.

«Τέλος, πρόσθεσε, με ξαναφέρνει στο Αίξ κι' ένα καθήκον. Γνώρισα, τυχαία, στο Παρίσι, έναν σοφό ιστορικό, τον Μισέλ Γκαλερόν. Έδιαφέρθηκε για μένα και μοδ' ζήτησε πληροφορίες για την οικογένειά μου. 'Η ιστορία που μοδ' διηγήθηκε είναι πολύ λυπηρά. Φαντάσου ότι κατέχει την άλληλογραφία του προπάππου μου, Άρνω ντε Ρουζιέρ, απ' την έποχή που είχε μεταναστεύσει, μαζί με τον έπιστάτη του που είχε άφισει έδω. Άπ' την άλληλογραφία μαθαίνω πως ο έπιστάτης έξαγόρασε την «Φλόριντα» στην δημοπρασία ακινήτων του δημάρχου, για να την επιστρέψει στον προπάππο μου, όταν αυτός ξαναγύρισε στην Γαλλία με τον Λουδοβίκο 18ο. Έ λοιπόν, ή «Φλόριντα» κι' όλα τα ήμερινα κτήματά μας άνηκαν τότε σ' έναν ξάδελφο του πατέρα μου. Αυτός ο Σεμπαστιέν ντε Ρουζιέρ δολοφονήθηκε μυστηριωδώς τον Οκτώβριο του 1795 στο Κομπλέντς, όπου έμενε ο προπάππος μου.

«Άπ' την άλληλογραφία, δεν μπορώ να άμφιβάλλω: έμέσως ή άμέσως, ο Άρνω ντε Ρουζιέρ είναι δράστης του

φόνου.

Δεν ξέρω αν το έκανε από εκδίκηση ή από συμφέρον, το βέβαιον είναι όμως ότι ο Σεμπαστιέν ντε Ρουζιέρ άφησε μια κόρη που κατεστραμμένη από αυτές τις δολοποκίες, έκανε ένα δυστυχισμένο γάμο, άφοδ' επέστρεψε στην έπαρχία. 'Ο κ. Γκαλερόν βεβαιώνει πως άφησε παιδιά. Έμένα τώρα μοδ' επιβάλλεται να βρω τα παιδιά της γιατί φρονώ πως το μεγαλύτερο μέρος της περιουσίας μας είναι δικαιωματικώς δικό τους. Και προσέθετο μάλιστα ότι αυτός ο τίτλος, για τον όποιο περηφανεύομαι τόσο πολύ, άποκτήθηκε με μια δολοφονία».

Κύτταξε με θλίψη το λεπτό χέρι του με το δάχτυλο που το στόλιζε ένα δαχτυλίδι όπου έλαμπε ένα οικόσημο: κάτω από ένα στέμνω κόμητος, τρία χρυσά γεράκια, άπάνω σε γαλάζιο φόντο.

—Ναι, συνέχισε με πίκρα ο Μελχιόρ, αυτά τα γεράκια μοδ' θυμίζουν σε κάθε στιγμή πως το χυμένο αίμα κατεσπίλωσε τον οικο μας.

□ □

Τις άκόλουθες μέρες, ο Μελχιόρ δεν έπαυε να μιλά για την ιστορία που μοδ' είχε διηγηθ' και που άπασχολούσε το πνεύμα του. «Έβρισκε μια παράξενη συγχή μεταξύ της αρχαίας τραγωδίας και του θανάτου του άδελφού του. Προσπαθούσα να διώξω απ' την σκέψη του αυτή την πένθιμη σκέψη, τον έβλεπα όμως να έχει τάσεις προς την μοιρολατρεία. Μοδ' άμολόγησε πως αυτός ο άπρόοπτος θάνατος δεν ήταν ο μόνος που είχε ταράξει την οικογένειά του. 'Ο πρόγονός του, του όποιου υποπευδόνταν την ένοχη, είχε βρεθ' νεκρός μέσα στο δωμάτιό του, το 1826, χωρίς να δικαιολογηθεί ο θάνατός του από καμμιάν άρρώστεια. «Ένας απ' τους γιουούς του, κατά την διάρκεια ενός ταξιδιού στην Συρία, είχε ριχθ' στην θάλασσα—χωρίς να γνωσθ' κανένας λόγος που να δικαιολογούσε το άπνευνομένο του διάβημα».

«'Η αλήθεια είναι ότι ο Μελχιόρ δεν γνώρισε άλλο γεγονός τέτοιου είδους που να είχε έπισυμβ' από τότε, ως την κρίση που είχε σκοτώσει τον άδελφό του.

Προσάθησα να του άποδείξω πόσο παράλογοι άστήριχτοι ήσαν οι φόβοι του. Κανένα γράμμα δεν περιείχε την παραμικρή φράση που να άποδεικνυε την ένοχη του Άρνω ντε Ρουζιέρ. Κι' όμως ήταν φανερό πως ο πρόγονος του Μελχιόρ είχε λάβει όλα τα μέτρα του σάν να επρόκειτο ο ξάδελφός του να πεθάνει πρόωρα. Αυτή ή παράξενη σ' ύμνηση έκανε τον Μελχιόρ να συμπαιράνη πως ήταν ένοχος ο πρόγονός του.

Προσπαθούσα όσο μπορούσα να βγάλω απ' την σκέψη του Μελχιόρ ότι ο παππούς του ήταν δολοφόνος, γιατί άντιλαμβάνομαι τι κακό μπορούσε να προέκυψει μια έμμονη σκέψη σε μιάν υπερευαίσθητη ύπαρξη

Οι Έρευνες που έκαναν ο συμβολαιογράφος του για να άνευρη τα έγγωνα του Σεμπαστιέν, ύπήρξαν άκαρπες. Τα τελευταία απ' αυτά είχαν πευθάνει από στερήσεις, έγκαταλελειμμένα σ' ένα χωριουδάκι του Βάρ. 'Ο Μελχιόρ έγινε πιο άμιλητος και νευρικός. Διάβαζε ένα σωρό βιβλία που μιλούσαν για άστρολογία, μαγγανείες, κ.τ.λ.. Θάλεγε κανείς πως είχε πάψει να ενδιαφέρεται και γι' αυτήν την γυναίκα του ακόμα. Άπόφευγε την συναναστροφή της και ξανάβρισκε λίγη φαινομενική γαλήνη μονάχα όταν συνωμιλούσε μαζί μου μέσα στο πάρκο ή όταν διάβαζε σε καμμιά γωνιά της βιβλιοθήκης.

Αυτά τα φερσίματα είχαν τον αντίκτυπό τους στον χαρακτήρα της κ. ντε Ρουζιέρ. Κι' εκείνη έχανε την εύθυμία της, το κέφι της, τα νειάτα της—σάν να ήταν θύμα της βασκανίας που βασάνιζε δόλοκληρη την οικογένεια.

Στο τέλος μιάς ουελλώδους μέρας του Σεπτεμβρίου, έκανα μιάν ύπέρτατη προσπάθεια για να άπολυτρώσω τον Μελχιόρ.

—Δεν είναι δυνατόν, το είπα, να μην πιάς την Τερέζα στο Παρίσι. Δεν βλέπεις την έπίδραση της «Φλόριντας» άπάνω της; Άφότου ήρθε έδω, δεν είναι πιά ή ίδια. Κάτι το μυστηριώδες, το δηλητηριώδες φαρμακώνει σιγά-σιγά όλες τις ύπάρξεις έδω—μέσα και τους άφαιρεί κάθε ζωή.

Ένδεχόμενον έσύ να γλυτώσης από αυτό το ιοσηρό ρεύμα γιατί είσαι γεννημένος έδω γιατί έζησες πάντα έδω κι' είσαι σάν να λέμε, θωρακισμένος απ' αυτό. Για μια γυναίκα όμως σάν την Τερέζα που εγκατέλειψε τη ζωή του Παρισίου, το πράγμα διαφέρει πολύ.

«Άρχισε να βρέχει και μπήκαμε μέσα σ' ένα ευρύχωρο σαλόνι όπου επικρατούσε μια παράξενη, παλιά ευωδιά άποξηραμένων ρόδων. 'Η κ. ντε Ρουζιέρ κάθησε στο πιάνο κι' έπαιξε την τρίτη μπαλάντα του Σοπέν. 'Η κουνιάδα της κεντούσε κοντά στο παράθυρο. 'Ο Μελχιόρ έγραφε, καθισμένος σ' ένα μικρό γραφείο. 'Η καταγίδα λυσοομανούσε. Ξαφνικά, μια πόρτα άνοιχτηκε σάν να την έσπρωχνε κάποιος με την γροθιά του κι' είδαμε την Τερέζα ντε Ρουζιέρ να διακόπτει στη μέση την μπαλάντα της, να σηκώνεται κατάγλωμη και να φέρει τα χέρια της στον λαιμό της, σάν να ζητούσε κάποιος να την πνίξη. Έκανε μια προσπάθεια να άπομακρύνει από πάνω της τον φοβερό κλειό που την έσφιγγε. Άγκομαχούσε. Σπεύσαμε δόλογυρά της ξετρελλαμένοι, ξεφωνίζοντας, προσπαθώντας να την άπαλλάξουμε απ' το άόρατο μαρτύριο. 'Η Τερέζα μελάνιαζε μπροστά στα μάτια μας σάν κάποιος που παθαίνει άσφυξία. Κι' όμως, γεμμένη προς τα πίσω, δεν σιγίαζαν και πέθινε δροια σάν να την κρατούσε μια στιβαρά πυγμή που την έπνιγε συγχρόνως. Ξαφνικά—τι τέλεται!—

Το σφίξιμο χαλαρώθηκε κι' ή νέα σωριάστηκε στα πόδια μας.

□ □

«Ο πόνος του Μελχιόρ ύπήρξε φοβερός, μικρότερος όμως απ' την φρίκη που έλοιωσε. Καθώς τα νεύρα μου ήσαν πιο δυνατά απ' τα δικά του, τον βοηθούσα όσο μπορούσα να υπενικήση τον σπαραγμό του.

Πέρασε ένας χρόνος. 'Ο Μελχιόρ άπέφυγε να φέρνη την συνομιλία στο ζήτη-

μα του μυστηριώδους θανάτου της γυναίκας του. Το είχε ρίξει στο διάβασμα. 'Η Μαρία-Καρολίνα είχε πάψει να άσχοληται μαζί του, άπορροφημένη από την κηπουρική και την άνοχομία.

Μια μέρα που είχε πάρει γράμμα απ' τον Μισέλ Γκαλερόν, ο Μελχιόρ μοδ' επέ-

—Δεν μπορείς να άμφισβητήσεις πως ή Τερέζα πέθανε θύμα της εκδίκησης του γέρο Σεμπαστιέν. 'Η Μαρία-Καρολίνα δεν έχει διάθεση να παντρευτεί. 'Η «Φλόριντα» θα πάψη να άνήκει στους Ρουζιέρ και το κλεμμένο κτήμα θα πάη στο άγνωστο. 'Η Τερέζα πέθανεν τον Σεπτέμβριο, όπως ο γέρος συγγενής μας. Σε λίγο, θάρθ' ή σειρά μου.

Κι' όμως, ο Σεπτέμβριος πέρασε χωρίς κανένα άπευκταίνον...

□ □

1η 'Οκτωβρίου ήταν μια άληθινή άνοιξιάτικη μέρα. Είχα βοηθήσει την Μαρία-Καρολίνα όλο το άπόγευμα να περποιηθ' τις τριανταφυλλιές της. Ξαφνικά, άκούσαμε ένα πνιγμένο ούρλιαχτό μέσα απ' το σπίτι. Είδαμε τον Μελχιόρ να βγαίνει τρέχοντας, με άγριεμένη όψη, χωρίς κολλάρο και καθώς περνούσε κοντά μας, ξεφώνισε: «Τόν είδα αυτή τη φορά! Είναι έδω! Έδω! Μ' καταδιώκει!»

Τι να έβλεπε, άραγε, το άόρατο σε μας; 'Η άτιμόσφαιρα ήταν γαλήνια, ο ήλιος φωτεινός. Δεν μπορούσα να φανταστώ πως κάτι το τραγικό ήταν δυνατό να συμβαίνει σε μια τέτοια γαλήνη. «Ωρμνασά πώς απ' τον Μελχιόρ και του φώναξα, προσπαθώντας να τον φθάσω: —'Ησυχάσε λοιπόν! Κανείς δεν είναι.

Δεν κινδυνεύεις καθόλου!...

«Αδύνατο να τον προφθάσω όμως. Σάν να τον κατεδίωκε κανένα φοβερό ζώο, ώρμησε κι' άρχισε να σκαρφαλώνει άπάνω σ' ένα ψηλό κυπαρίσσι. Ξαφνικά, έκεϊ που είχε φθάσει στην κορυφή του δέντρου, άνοιξε τα χέρια του και ρίχτηκε στο κενόν με όρμη, σάν να τον έσπρωχνε μια άόρατη δύναμη. Τσακίστηκε μπροστά στα πόδια της Μαρίας-Καρολίνας.

Καθώς σήκωνα τα μάτια μου στην κορυφή του δέντρου, είδα καθαρά να πετούν τρία γεράκια—σάν τα γεράκια του οίκοσήμου. Με δυνατά φτερουγίσματα και καθώς όλα άκτινοβολούσαν την στιγμή έκεϊνη μέσα στην λάμψη του σούρουπου, πήραν ένα παραμυθένιο χρυσό χρώμα όσο άπομακρυνόταν μέσα στο γαλάζιο φόντο του ούρανο...

ENTMON ΖΑΛΟΥ

Ο ΝΤΙΚΕΝΣ ΚΑΙ Ο ΛΩΠΟΔΥΤΗΣ

Αυτές τις μέρες γιορτάστηκαν στο Λονδίνο με λαμπρότητα τα εκατό χρόνια του «Μίστερ Πίκουικ», του περιφήμου αυτού ρομάντου του Ντίκενς.

Το μυθιστόρημα αυτό, που ύπήρξε το πρώτο αξιόλογο έργο του μεγάλου Άγγλου πεζογράφου, γράφτηκε από τον Ντίκενς όταν ήταν συντάκτης σε λονδρέζικες έφημερίδες σε ηλικία 24 μόλις ετών.

«Ο «Μίστερ Πίκουικ» γρήγορα έγινε το λαϊκότερο άνάγνωσμα σ' όλη την Αγγλία κι' άνοιξε στον Ντίκενς τον δρόμο προς την δόξα και τον πλούτο. 'Η φήμη του είχε πιά καθιερωθ' και από παντού ζητούσαν τον νεαρό συγγραφέα για διαλέξεις, απ' τις όποιες κέρδιζε ποσά μυθώδη για την έποχή.

Έτσι ο Ντίκενς περιώδευσε όλη σχεδόν την Εύρώπη και την Άμερική, και ξαναγύρισε στο Λονδίνο φορτωμένος δάφνης και λεφτά.

Σε μια από τις «φιλολογικές του αυτές τουρνές» του συνέβη και το έξης χαριτωμένο έπεισόδιο.

Βρισκότανε στα 1868 στο Παρίσι, όπου παιζότανε το δράμα του «'Η Άβυσσος». Την ίδια έποχή... παρεπιδημούσε εκεί και ένας Άγγλος λωποδύτης.

Αυτός, χωρίς να γνωρίζη τον ένδοξο συμπατριώτη του του «Ξαφριέζα» μια μέρα το ρολόι του, που ήταν δώρο της βασιλίσσης Βικτωρίας.

«Ο Ντίκενς λυτήθηκε πολύ για το χάσιμο του ρολογιού αυτού, που το είχε σάν κειμήλιο.

Οι έφημερίδες φυσικά μίλησαν για το γεγονός καίζοντας... τους παρισινούς «πορτοπολάδες» για την άγένειά τους άπέναντι ενός έπιφανούς και ένδοξου ξένου.

«Ο λωποδύτης υδώς διάβασε στις έφημερίδες ποιός ήταν το θύμα του, στέλνει πίσω στον Ντίκενς το πολύτιμο ρολόι με το έξης γράμμα:

«Κύριε

Συχωρέστε με, αλλά νόμιζα πως είχα να κάμω με κανένα Γάλλο και όχι με τον ένδοξο συμπατριώτη μου. Άγνωστώς το λάθος μου και σ'ς έπιστρέφω το χαμένο σας πολύτιμο ρολόι.

Λεχθήτε άγαπητέ μου κ. συμπατριώτη τα σέβη μου.

Ένας λωποδύτης

«Ασφαλώς, ο Άγγλος αυτός «Ξαφριέζα» θα ήταν κανέναν θαναστή του Μίστερ Πίκουικ!

ΠΟΙΚΙΛΑΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΙΠΕ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

—Παρατήρησε κανένα ύποπτο πρόσωπο στην περιοχή που φρουρούσε; ρώτησε ο πρόεδρος του δικαστηρίου τον πόλιομαν-μάτυρα, έναν άφελ' άνθρωπο, ο όποιος ήταν νέος στην ύπηρεσία.

—Μάλιστα, κύριε πρόεδρε, άπάντησε. Έίδα κάποιον, και τον ρώτησα τί γύρευε έξω αυτή την ώρα. Έκείνος μοδ' άπάντησε: «Δεν έχω καμμιά δουλειά απ' όψη μου να κάμνω τώρα, αλλά άργότερα ύπολογίζω να άνοιξω καμμιά Τράπεζα σ' αυτή την πόλη.

—Άκριβώς! τον διέκοψε έντυειρισμένος ο δικαστής. «Ο φιλαράκος άνοιξε μια τράπεζα την ίδια νύχτα και έκλεψε 20.000 λίρες!

—Διάβολε! τραύλισε ο μάρτυρας. «Ο κατηγορούμενος μπορεί να είναι κλέφτης αλλά ψεύτης δεν είναι.

□ □

ΑΘΩΟΣ Ο ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ!...

«'Η παρακάτω σσηνή συνέβη σε μια έπαρχιακή πόλη της Βορείου Αγγλίας. Δυναζόταν ένα ύποπτο ύποκείμενο για κάποια κλοπή, και προς μεγάλη έκπληξη άκροστηρίου και δικαστών, ο κατηγορούμενος, παραώλισε τον πρόεδρο να έπιτρέψη στον παρευρισκόμενο διευθυντή της άστυνομίας να θεβαιώσει το άνεπιληπτο της διαγωγής του.

—Μα δεν τον ξέρω διόλου αυτόν τον άθροπο, διεμαρτυρήθη, ο άστυνομικός άγανακτισμένος για την άνάμειξη του στην ύπόθεση από τον κατηγορούμενο.

—Άκριβώς αυτό ήθελα να άκούσω από το στόμα σας, το άπάντησε θριαμβευτικά ο κατηγορούμενος: ότι δεν με ξέρετε.

Και στρεφόμενος στον πρόεδρο:

—'Η δήλωση αυτή του κυρίου άστυνομικού, κύριε πρόεδρε, είναι άπόδειξη της άθωότητός μου. Κατοικώ πέντε δόλοκληρα χρόνια σ' αυτή την πόλη και είμαι... άγνωστος στην άστυνομία!

Περιτών να σας πούμε ότι ο έξιπνος κακοποιός άθωώθηκε.

□ □

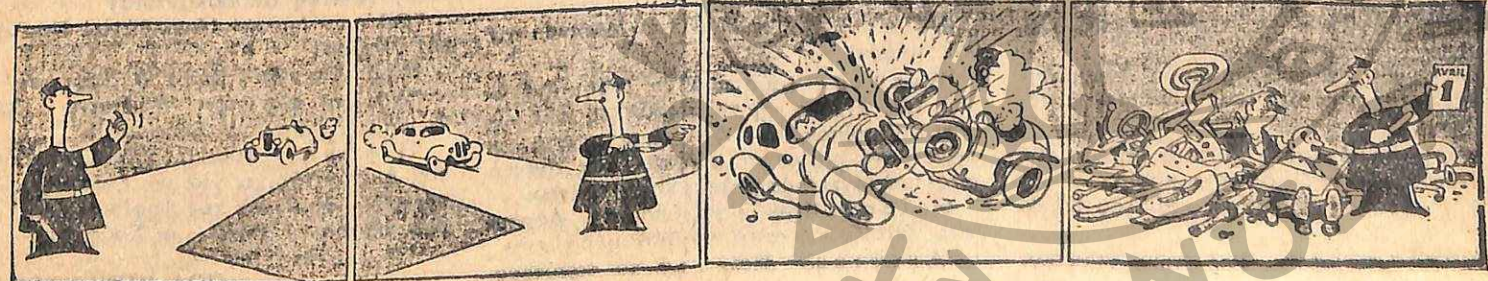
ΗΘΕΛΕ... ΔΙΕΓΕΡΤΙΚΟ

Την στιγμή που πρόκειται να άναχωρήσει ο σύζυγος από το σπίτι, τον σταματά ή γυναίκα του και του λέγει.

—Κώστα, θα ήθελα να πηγαινες στην κοίτινα, και να βρεις λίγο την μαγειρίσά μας βρίσκοντας κάποια άφορμή.

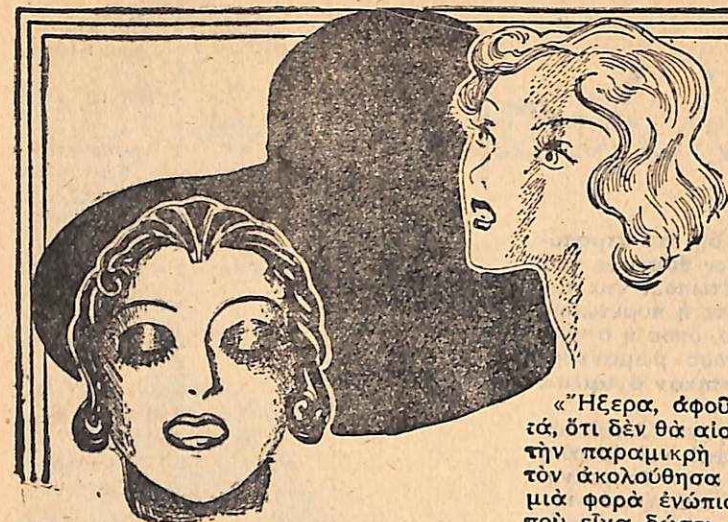
—Γιατί; ρώτησε ο σύζυγος, έκαλπντος. Μήπως δεν είσαι εύχαριστημένη μαζί της.

—Όχι, αλλά όταν είναι φοβερισμένη χωπά δυνατά τα... χαλιά του σπιτιού.

«Ο κ. Πειραχτήρης κάνει ένα πρωταπριλιάτικο «άστειο»»

Δύο το άριστοίργη γυναίκες

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η νεαρή κόρησσα Ζυλιάν ντε Τράχεμπεργκ, κατεστραμμένη οικονομικώς, αναγκάζεται να παντρευτή τον πλούσιο κόμητα Ραούλ ντε Μαινάου, γέρο, που δεν την αγαπά καθόλου, και που παντρεύεται για να δώσει μια μητέρα στο παιδί του και να εκδικηθή την δούκισσα Έρμίνια, που τον είχε άλλοτε περιφρονήσει.

Η Ζυλιάν όμως δεν είναι διόλου ευτυχισμένη στον συζυγισμό της πύργο του Σόνδεργκ, όπου όλοι την θεωρούν ως μια παρείσακτο και ιδίως ο αδελφός της, πατέρας της πρώτης συζύγου του ντε Μαινάου, και αποφασιάζει να επιστρέψη στο σπίτι της.

Η λύση αυτή επισπεύδεται ύστερα από μια μικρή εξήγηση μεταξύ των δύο συζύγων, που έγινε όταν ο Μαινάου έπιασε ένα μα της Ζυλιάν στους δικούς της.

11. (Η συνέχεια)

Το πόδι της στηρίχτηκε σταθερώτερα στο χαλί. Η υπερήφανη αυτή στάση παρουσίαζε τελείως διαφορετική την νέα εκείνη, που συνήθως ήταν επιφυλακτική και δεν έπιπτοσε να την προσέχουν.

Την πλησίασε:

— Δεν άπατάσθε στην κρίση σας για μένα! είπε συγκρατώντας την αυτοκυριαρχία του. Δεν είμαι τυφλός και δεν άρνούμαι τις αδυναμίες μου. Όταν σκέπτομαι ότι μ' ακούσατε να λέγω τα λόγια αυτά, που δικαίως θα σας φάνηκαν άβυσσος και σκληρά, κοκκινίζω για τον εαυτό μου... Έν τούτοις εξαγνίζομαι στην κρίση μου σκεπτόμενος ότι σείς είσθε περισσότερον αξία μομφής.

— Αν είσθε ένας άμερόληπτος κριτής — έξηκολούθησε ο Μαινάου αποτεινόμενος στην σύζυγό του, — και αναγνωρίζω πράγματι την ευθυκρισία σας, σάς ζητώ συγγνώμην... Υπήρξα ματαιόδοξος. Είμαι αλήθεια. Αλλά και σείς έδειξατε έλλειψη ειλικρινείας, πράγμα που είναι σοβαρώτερο. Πώς μπορούσατε, ενώ με περιφρονούσατε κατά βάθος, να δεχθήτε να με παντρευτήτε, και να υποσχεθήτε, ενώπιον του Θεού, να γίνετε πιστή σύζυγός μου;

— Διαβάστε ακόμη μερικές γραμμές! είπε διακόποντάς τον, χωρίς να σηκώσει το βλέμμα.

Εκείνος πήγε κοντά στο παράθυρο, γιατί άρχισε να σκοτεινιάζει περισσότερον και ξανάρχισε το διάβασμα. για τον εαυτό του αυτή την φοράν χαμηλόφωνα. Το γράμμα συνέχιζε:

«Ήξερα, αφού άκουσα τα λόγια αυτά, ότι δεν θα αισθανόμουν ποτέ γι' αυτόν την παραμικρή συμπάθεια και όμως τον άκολουθησα και επανέλαβα ακόμη μια φορά ενώπιον του Θεού τον όρκο, που είχα δώσει. Έγινα λοιπόν συνένωχος του σε μια ακόμα κακή πράξη, και ακόμη περισσότερον άδικαιολόγητη, αφού δεν είμαι πιά κανένα κοριτσάκι.

— Άρκετά! είπε η Ζυλιάν. Βλέπετε ότι έξομολογούμαι και αναγνωρίζω τα λάθη μου... Άρκετά! Δώστε μου αυτό το γράμμα, το οποίο δεν έπρεπε να διαβάσετε... Ένας άριστοκράτης δεν φέρνεται έτσι.

Άλλα όσο οι διαμαρτυρίες της γινόταν έντονότερες τόσο περισσότερον επέμενε ο Μαινάου να έξακολουθήση το διάβασμα. Το γράμμα έλεγε παρακάτω:

«Γι' αυτό δεν μπορώ να τον κατακρίνω τόσο αυστηρά, όσο θα το έκανε ένας άλλος, ξένος σ' αυτή την υπόθεση. Μου έλειψε το θάρρος, Ούλρικ, και δίκαιο είναι να πληρώσω για την ανανδρία μου. Σ' και ο Μάγνος έπιθυμήσατε πολύ αυτόν τον γάμο που καθώς λέγατε, θα με απήλλαζε από την κόλαση. Η κόλασις μαζί σας, αγαπημένη μου, θα ήταν ένας παράδεισος για την Ζυλιάν σας. Η μητέρα μου εξ' άλλου επέμεινε επιτακτικά σ' αυτό το συνοικέσιο, και έγω, όπως ξέρετε, δεν έχω τη δική σου σταθερή θέληση. Έσυνήθισα να φοβούμαι τους θυμούς της... Δεν έτόλμησα λοιπόν να μην άκολουθήσω αυτόν τον σύζυγο που έλεγε ότι δεν θα μπορέση ποτέ να με αγαπήση, και για τον όποιο το ίδιο μπορούσα να πω και έγω.

«Ο Μαινάου, τον όποιο γνωρίζω καλύτερα τώρα, είναι πολύ άρρεος. Είναι προικισμένος με ένα πνεύμα παραδοξολόγο, που διακρίνεται σε διάφορες ευχάριστες αναλαμπές, το αναγνωρίζω. Μάλιστα θα είχε, αν ήθελε να λάβη τον κόπο, μια συνομιλία ενδιαφέρουσα γιατί έκτός από το πνεύμα, έχει κρίση και μόρφωση. Είναι με μια λέξη γοητευτικός για μερικές γυναίκες... ίσως για τις περισσότερες γυναίκες. Άλλα τι είναι τα προσόντα αυτά, όταν κατανοήση κανείς το έλατήριο που κινεί όλους τους λόγους του και όλες τις πράξεις του; Άγαπητή μου Ούλρικ, ο Μαινάου παίζει διαρκώς ένα ρόλο στην κοσμική σκηνή και σκέπτεται διαρκώς τι έντύπωση κάνει στους άλλους και αν η έντύπωση αυτή τον έξυψώνη στα μάτια των κουκλών αυτών του σαλονιού, τις όποιες έν τούτοις ειρωνεύεται διαρκώς και περιφρονεί. Το πνεύμα και η ευφυία

είναι μικρά πράγματα, όταν κανείς τα χρησιμοποιή σ' τόσο μικρή εργασία, στο να θαμείωνη τους άφελείς και να γοητεύη εκείνους τους όποιους περιφρονεί.

«Στην διαρκή αυτή έπιθυμία να παίξη ένα ρόλο, να παίξη αυτόν τον ρόλο, πρέπει να άποδοθή η ευθύνη κάθε τρέλλας που έκαμε ο Μαινάου. Οι περιπέτειές του, οι μονομαχίες του, οι διάφορες έκκεντρικότητες και τα έπιστημονικά ταξίδια του ακόμη, όλα αυτά Ούλρικ, έγιναν χάριν του κόσμου, τον όποιον προσποιείται ότι περιφρονεί. Κανείς δεν περιφρονεί περισσότερον από αυτόν την άχρηστη ανήσυχη ζωή που έζησε, και έν τούτοις δεν θα ήθελε να σβύση ούτε ένα από τα έπειστικά που τράβηξαν την προσοχήν και τον θαυμασμό των άνοήτων. Και είναι έτοιμος να ριφθή πάνω σε κάθε περιπέτεια που μπορεί να προσθέση κάτι στην έκκεντρική φυσιογνωμία που έπιθυμεί να είναι ο έαυτός του. Άν είχε περισσότερον χαρακτήρα, αν ήξευρε να χρησιμοποιήση για το καλό τα χαρίσματα που του έδωσε ο Θεός αν έπηρεαζόταν λιγώτερον από τις άνοήτες γυναίκες κολακείες, από τις όποιες πάντοτε παρασύρθηκε αν και τις κρίνει αυστηρά, ο Μαινάου θα ήταν άλλος άνθρωπος και πιθανώς ένας άνδρας δηλαδή χαράκτηρ και ευφυία και αντίληψις και αγαθότης.

Εκεί η Ζυλιάν είχε διακόψει το γράμμα της.

— Έχεις δίκαιο, Ζυλιάν! είπε ο Μαινάου, άφίνοντας το γράμμα στο τραπέζι. Δεν είσαι πικραμένη. Η δυσαρρεσκεία δεν κρίνει με την παγερή αυτή ψυχρότητα, δεν μεταχειρίζεται στην άνάλυση ενός χαρακτήρος την θετική και έπιστημονική μέθοδο που εφηύρμους σ' ένένα τον όποιο έμελέτησες με τον σκόκο... όπως θα μελετούσες μιάν δυστυχισμένη πεταλούδα καρφωμένη με μια καρφίτσα. Άλλωστε, αν σ' έχης πεποίθηση για την ακρίβειαν των παρατηρήσεών σου, αναγνωρίζω και έγω ότι έχεις δίκαιο να έπιμένης να χωρίσωμε, έπειτα από όσα συνέβησαν σήμερα. Έτσι, θα γίνη το θέλημά σου...

— Μαινάου! είπε η Ζυλιάν με άγωνία. Ο τόνος της φωνής του συζύγου της έγινε έξαφνα όραχνός και υπόκωφος. Πρόβιθε μια συγκίνηση, μπρός στην όποια και αυτή χωρίς να το θέλη δεν μπορούσε να μείνη άπαθής.

Εκείνος έφυγε χωρίς ν' άπαντήση στην κραυγή αυτή και πήγε στο γειτονικό σαλόνι. Εγύρισε εκεί μερικές στιγμές και κατόπι, πλησιάζοντας την τζαμόπορτα, έριξε μια ματιά στον κήπο, που ήταν τώρα βυθισμένος στο σκοτάδι. Ά! Άν ο φίλος Ρούντιγκερ μπορούσε να δ' ή στο έσωτερικό του διαμερίσματος της Ζυλιάν, πόσο θα γελοούσε εις έάρος του Μαινάου! Εκείνη ήταν έ-

μα της Ε. ΜΑΡΙΤ αγαπούν... ΔΙΣΟΗΜΑΤΙΚΕΣ ΕΝΟΙΣΤΟΡΗΜΑ

κει, όρθια, με τα κόκκινα μαλλιά της, που τόσο είχαν περιφρονηθή, χυμένα τριγύρω της σε χρυσά οχι τυφλή ύποταγή, αλλά αδάμαστη άποφασιστικότητα. Και ο Μαινάου; Πρό όλίγου χρόνου είχε άμει έναν ειρωνικό ύπαινιγμό για τα σχολαστικά γράμματα που θα του έγραφε ή γυναίκα του, γράμματα μιας μαθητριάς. Και είχε διαβάσει τώρα ένα από τα γράμματα αυτά και ή έκφραση του υπέρηφανου προσώπου του φανέρωνε έντελώς διαφορετική έντύπωση.

ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΧΩΡΙΣΜΟ

Μετά την άναχώρηση της Ζυλιάν, όλα βυθίστηκαν στην σιωπή. Στο μεγάλο σαλόνι - κλουβί, που έγειτόνευε με το σαλόνι, τα πουλάκια έτερέτιζαν ακόμη πριν άποκοιμηθούν. Μακριά στον διάδρομο άκούόταν το διακριτικό θάδισμα κανενός ύπνρέτου. Άλλά τίποτε άλλο. Ένα έλαφρό φως έρχόταν από το μπλέ σαλόνι για να σβύση στο κατώφλι της πόρτας... Ούτε άναπνοή άκούόταν... Η Ζυλιάν είχε άραγε φύγει από το άπαρητημάν; Η σκέψις αυτή προξέννησε στον Μαινάου κάποια άνησυχία: χωρίς να το θέλη επέστρεψε στο σαλόνι. Περίμενε λοιπόν, ότι η Ζυλιάν θα τον άκολουθούσε; Ο τόνος, με τον όποιο πρόφερε το όνομά του, τον είχε έκπληξει και τον ίδιο. Φανέρωνε μεγάλη συγκίνηση. Γιατί όχι, στο κάτω-κάτω; Δεν ήταν γοητευτικός για όλες τις γυναίκες ή τουλάχιστον για τις περισσότερες; Μήπως ή ήρεμη εκείνη ψυχή, ή όποια έν τούτοις δεν ήταν άναίσθητη, δεν μπορούσε να μοιάζη σε μερικές νορδές τις άλλες γυναίκες ψυχές; Γλιστρώντας έλαφρά επάνω στα παχειά χαλιά, σήκωσε την πορτιέρα του μπλέ σαλονιού.

Η Ζυλιάν δεν είχε φύγει από το σαλόνι. Στήριζε με το όριστερό χέρι το σκεπτικό κεφάλι της και το άγνό προφίλ της διαγραφόταν στην κουρτίνα που ήταν πίσω της. Φύρισε άργά το κεφάλι όταν άντελήφθηκε την κίνηση του Μαινάου και τα μεγάλα μάτια της στήριξαν επάνω του ένα βλέμμα ήρεμο και σοβαρό. Όχι... Δεν είχε παλαίσει... Άκόμα μια φορά ο Μαινάου είχε γελαστή στις προβλέψεις του: Η Ζυλιάν δεν ήταν από τις ψυχές εκείνες που κατακτώνται με έλαφρές έκκεντρικότητες.

—Ο Λεό θα μ' άμνη δύσκολη την ζωή! είπε ρίχνοντας σ' αυτήν ένα βλέμμα τόσο ψυχρό όσο και το δικό της. Δεν θα παραδεχθή εύκολα να υποβληθή πάλι στην παλιά του ζωή.

Πληγή για πληγή! έλεγε μέσα του ο Μαινάου. Άφου δεν συμπαιθεί τίποτε, έκτός από αυτό το παιδί, θα της άναξέσω τον πόνο που θα το χωρισθή.

Ένας έλαφρός στεναγμός θ' ήκε προχίται από τα χείλη της Ζυλιάν και τα μάτια της γέμισαν δάκρυα.

Ήτοις μπορεί να με κατηγορήση; Άφίνω πίσω την παγερή περιοχή της υπέρηφανης άρετής, της άυστηρής και άμειλικτης ευφυίας. Έμπρός μου άνοίγεται ή άπόλαυση σε όλες της τις μορφές, το άπρόοπτο των ταξιδιών με όλες τις έλξεις του, ή φαντασία με όλες τις χάρες της. Έδώ ένας άνθρωπος, τον όποιο αναλύουν ψυχρά, κρίνουν λίγο αυστηρά και τον καταδικάζουν.

Διευθύνθηκε προς την πόρτα της έξόδου. Την στιγμή που πρόκειτο να βγίη, στάθηκε λίγο:

— Δεν έχεις τίποτε να μ' ής, Ζυλιάν; ρώτησε στρεφόμενος κατά το ήμισυ.

Εκείνη κίνησε άρνητικά το κεφάλι. —Βρισκόμαστε σήμερα μόνοι για τελευταία φορά! είπε με έπιμονή. Σκέψου, Ζυλιάν.

Εκείνη πήρε έξαφνα μιάν άπόφαση και πλησίασε.

—Σας έκαμα πριν από λίγο — χωρίς να το θέλω καθόλου — να άκούσετε λόγια δυσάρεστα. Ξέρετε τώρα γιατί σάς εξώρκιζα να μη διαβάσετε αυτό το γράμμα. Λυπούμαι που σάς έθιξα... και όμως δεν τελείωσα ακόμα τον άχάριστο αυτόν ρόλο. Ναί, είχα ακόμη να σάς πω, με δισταξά, γιατί είμαι λιγάκι δειλή. Και κατηγορούσα τον έαυτό μου για τον δισταγμό μου. Άλλά με πιέζε-τε να μιλήσω... Μπορώ;

Εκείνος έκαμε νεύμα καταφατικό και έμεινε άκίνητος, κρατώντας πάντοτε το πόμολο της πόρτας που είχε πιάσει πριν.

—Σας άκουσα πολλές φορές να λέτε ότι δεν έχετε καμμιάν άσχοлия στον τόπο σας, κανένα καθήκον να έκτελέσετε, ότι είσθε ελεύθερος να χρησιμοποιήσετε την άνεξαρτησία σας, σύμφωνα με τις φαντασιοπληξίες σας... Μαινάου!... Ταιριάζει πραγματικώς σ' έναν πατέρα, όποιον έπαιρτε και αν είναι ή κοινωνική του ποιαδήποτε και αν είναι ή κοινωνική του θέσις, να θεωρή τον έαυτό του άπληλαγμένο από κάθε ύποχρέωση και ελεύθερο να μένη άργός όταν ή άνατροφή του γιου του δεν έχη συμπληρωθή ακόμη; Και έκτός αυτού, σε τι χέρια άφίνετε το παιδί σας; Στον θεό σας ή στον κ. Μπέργκ; Αυτός θα το διδάξη την ευθύτητα, αυτός για τον όποιο ή εθλάρεια της, αυτός για τον όποιο ή εθλάρεια της, είναι άλλως ψέμμα και ύποκρισία;

Αυτός θα το έμπνεύση το σίσθημα της τιμής, αυτός, που θεωρεί την κατασκοπεία σαν έπάγγελμα και σχεδόν σαν τίτλο τιμής; Αυτός θα το μάθη να έπιπαι τον πλησίον του, αυτός που είναι τόσο άμειλικτος στον πόνο του άλλου; τόσο ίκετεύει, Μαινάου, μην άφισετε την Σας ίκετεύει, Μαινάου, μην άφισετε την άνατροφή του παιδιού σας στα χέρια του κ. Μπέργκ.

Εκείνος έμεινε σιωπηλός, αλλά άφησε το πόμολο της πόρτας.

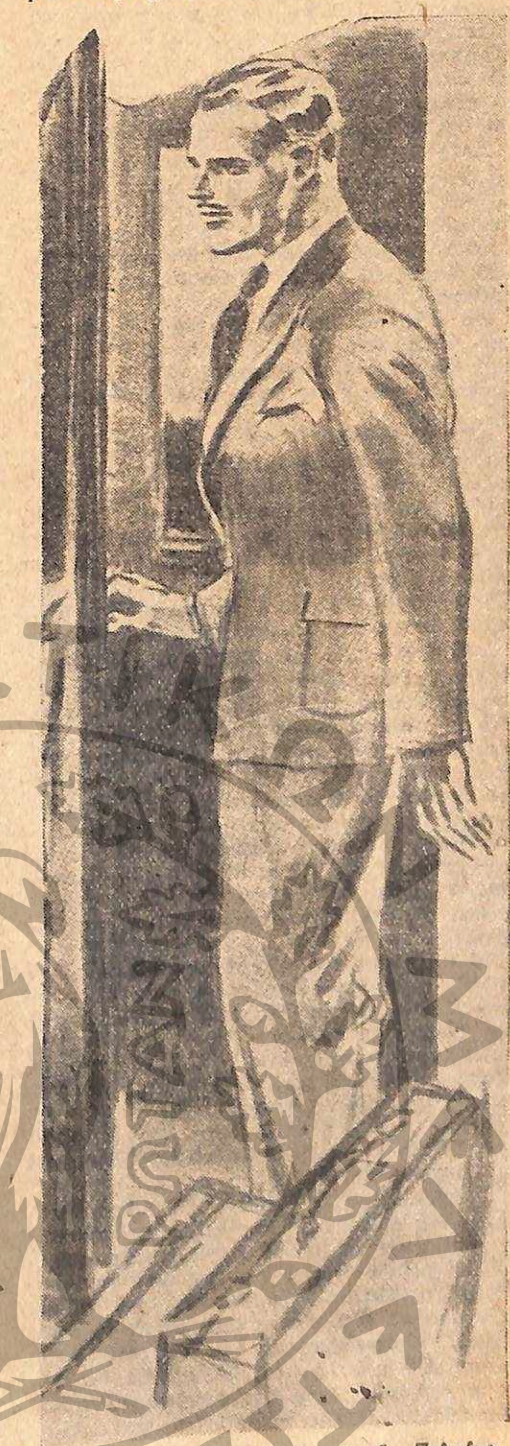
—Έστω είπε στο τέλος. Θα θεωρήσω την παράκληση αυτήν ως ένα είδος τε-

λευταίας θελήσεως πριν από τον χωρισμό μας, και θα την σεβάστω. Είσθε ευχαριστημένη;

—Σας ευχαριστώ! είπε εκείνη με χαρά, και το έδωσε το χέρι.

—Όχι! είπε εκείνος ύποχωρώντας. Δεν θέλω αυτήν την χειραψία. Έπαύσαμε να είμαστε καλοί φίλοι. Έξ' άλλου, πρόσθεσε με μια έκφραση άνάμνητις ειρωνείας και ίκανοποίησης, δεν έχετε ψυχή πολύ ευγνώμονα. Ο έξαιρετος αυτός κύριος Μπέργκ είναι άφωτισμένος φίλος σας. Είναι έτοιμος να τα θέλη με όλο τον κόσμο για χατήρι σας... Και τώρα μιλάτε έναντίον του;

—Ξέρει καλύτερα από κάθε άλλον, άπήντησε η Ζυλιάν υπέρηφανα, ότι ποτέ δεν έπεθύμησα ή έδέχθηκα τις ύπηρεσίες του, όπως και δεν του έπέτρεψα να γίνη προστάτης μου. Νομίζω ότι

— Δεν έχεις τίποτε να μ' ής Ζυλιάν!

είναι ο θρησκευτικός ζήλος που τον εμπνέει. Κι' όταν λέγω θρησκευτικός ξέρω τι θέλω να πω. Γι' αυτόν η λέξη αυτή σημαίνει μόνο την επιθυμία να με κάμη να άπαρνηθώ τον καθολικισμό. Στην σημερινή εποχή η αλλαξοπιστία μου θα τον έκανε να κερδίσει ένα παράσημο, ένα τίτλο, χρήματα... όχι πολλά... αλλά όπωςδήποτε πρέπει να άρκηται κανείς και στα λίγα σ' ένα καθεστώς, που δεν έχει την γενναιοδωρία στην ημερησία διάταξη.

—Πώς;... Περί τίνος πρόκειται; φώναξε ο Μαινάου, ξαφνικά θυμωμένος. Νά σ' ασ κατηχήση!...

Κυττάζε με στο πρόσωπο, Ζυλιάν! Έπιασε το άριστερο χέρι της. —Θέλω να μάθω την αλήθεια... "Α! Ο κ. Μπέργκ έρχεται λοιπόν να έξα-σκίση μέσα στο σπίτι μου, στην σύζυγό μου τον θρησκευτικό ζήλο του!... Παρακαλώ, Ζυλιάν, να μου πής που και πότε και πώς ο άνθρωπος αυτός σου μίλησε; Είναι ένα φίδι... "Αλλά, δόξα τω Θεώ! Θά τον συντρίψω κάτω από το πέλμα μου, αν μπορούσα να πιστεύω ότι έτόλμησε να σέ πλησιάση!

—Μά τι έχετε λοιπόν; είπε η Ζυλιάν με ύπερηφάνεια και τραδώντας το χέρι της, που έκείνος έσφιγγε δυνατά. Δεν σ' άνωω. Δεν θα μου έρχόταν στο μυαλό να σ' άκρυσω, δι' ήποτε και αν μου είπαν, εύθες μόλις θα θέλατε να το μάθετε.

Θά σ' άς πω λοιπόν, ότι πολλές φορές από τότε που ήλθε εδώ ο κ. Μπέργκ, μου έδωσε να καταλάβω, ότι έχω στο πρόσωπό του έναν άφωσιωμένο προστάτη.

—Τό βλέπετε!... "Α! Προστάτη!... Είναι πολύ πονηρός ο κ. σύμβουλος και πολύ έξυπνος. Δεν μπορεί κανείς ν' άρνηθ. Από την πρώτη στιγμή βλέπει και έκτιμα εκείνο που οι τυφλοί και οι τρελλοί δεν αντιλαμβάνονται παοά άφου τό χάσουν. Και αυτό είναι όλο!... Μήπως σου είπε και τίποτε άλλο; Είμαι βέβαιος ότι θα σου είπε και άλλα...

—Μου είπε ότι τό Σόνβερθ είναι για τις γυναίκες είναι ένα επικίνδυνο μέρος—είτε από τις "Ινδίες έρχονται, είτε από πλησιέστερα—και ότι έπρεπε να περιμένω τις χειρότερες άτυχίες και ότι άφεύκτως θα έρχόταν η στιγμή, κατά την όποία θα θεωρούσα τον έαυτό μου εύτυχ ή να ζητήσω την βοήθειά του...

—Μπα! Μά αυτό είναι θαυμάσια σχεδιασμένο. Ναί... "Ο κ. Μπέργκ έχει άποκτήσει μερικές συνήθειες σ' αυτό τό σπίτι και θά του ήταν δύσκολο να τις ξεχάση.

"Η καύμένη ή Βαλερία που ήταν ένα άπλοϊκό παραχαϊδεμένο παιδί, έγινε ύποταχθ ή σ' αυτόν και χάρις στις ύπουλες έέργειές του ο κ. Μπέργκ είχε μεγαλύτερη από έμένα τον ίδιο έξουσία μέσα στο σπίτι μου. Θά ήθελα βέβαια να κατορθώσω να προσηλυτίση και σένα Ζυλιάν, για να συνεχίση την επιρροή του. "Ετσι άντελήφθηκε τό πράγμα και όχι διαφορετικά;

—Πιθανόν... Πράγματι, δεν άμφιβάλλω! είπε η Ζυλιάν, κυττάζοντας τον σύζυγό της με τά μεγάλα άθωα μάτια της. Μά άκριβώς γιατί τά τεχνάσματα αυτά με άηδίαζαν, φρόντισα να μένω πάντοτε σέ άπόσταση από αυτό τό πρόσωπο. "Οπωςδήποτε, δεν θά του δοθ ή τώρα άλλη εύκαιρία. "Αφου δέ θά φύγετε και σεις, έτσι δεν θά ύποστήτε και την ένόχληση της παρουσίας του...

—"Εχεις κάνει, μου φαίνεται, πολύ συχνούς ύπαινιγμούς για την άναχώρησ'

αυτή, για να μην ύπάρχη άνάγκη να μου την ύπενθυμίζης άόιακοπα! Είπε ο Μαινάου με θυμό. Θά θελήσης να άναγνωρίσης, νομίζω, ότι σ' έμένα μόνον άπόκειται να όρίσω την ήμερομηνία της άναχώρησής αυτής... αν μου άρέση να την πραγματοποιήσω!

"Η Ζυλιάν έμεινε σιωπηλή, σκεπτόμενη τις άκατανόητες άντιθέσεις, στις όποιες ή όργη παρέσυρε τον Μαινάου. Μήπως ο ίδιος δεν είχε μιλήσει για τις άπολάυσεις του προσχούς εκείνου ταξιδιού;

Ωστόσο, εκείνη συνέχισε:

—Είμαι σίγουρος, Ζυλιάν, ότι στα ψιθυρίσματά του αυτός ο σεβαστός και σοβάρος κύριος δεν άρκέσθηκε να σέ καταστήση προσεκτική για τους κινδύνους, τους όποιους διέτρεχες κάτω από την στέγη μου... Θά σου μίλησε χωρίς άμφιβολία για μένα... για την ιδιωτική μου ζωή...

Μιλώντας ο Μαινάου, παραμέρισε ένα άγαλματάκι που του έκρυβε έν μέρει τό πρόσωπο της σύζυγού του.

—Για να μου πη τέτοιο πράγμα, θά έπρεπε να θρίσκη σέ μένα έναν άκροατή διατεθειμένο να τον άκούση! άπάντησε ή Ζυλιάν με ήρεμια. "Επρεπε όμως να είσθε βέβαιος ότι δεν θά άνεχόμουνα την έλαχίστη μομφή έναντίον σ' άς, έστω και όταν και ή δική μου γνώμη θά ήτο σύμφωνη με τις κατηγορίες, τις όποιες θά σ' άπέδιδαν. Μία γυναίκα πρέπει να είναι πολύ άξια περιφρονήσας, για να τολμούν να κατηγορούν μπροστά της τον σύζυγό της.

—Ωστε ή κακή ιδέα που έχετε για μένα, στηρίζεται άποκλειστικώς στις προσωπικές παρατηρήσεις σ' άς;

"Εκείνη γύρισε τό πρόσωπο σιωπηλή. —Πώς;... Και άλλοι λοιπόν σ' άς μίλησαν έναντίον μου;... "Ο θεός μου ίσως; είπε με προσποιητή άδιαφορία.

—Ναί, Μαινάου. Παραπονιόταν τελευταία έναντίον σου σ' όν κ. Μπέργκ. Τά συνεχ ή ταξίδια σου του προκαλούν μεγάλες άνησυχίες σχετικώς με τον Λεο. Γυρίζεις όλο τον κόσμο για να άποφύγης την πλήξη ένω ύπάρχει εδώ άρκετή άσχολία για όλόκληρο τον χρόνο. Προσέθετε ότι τά κτήματά σου θά ήσαν χρυσωρυχεία αν διευθυνόταν καλά. "Αλλά τό άφίνεις σέ άμελείς ή δόλους διαχειριστάς και έξακολουθείς να εοδεύης σ' αν να είσπραττες τά εισοδήματά σου δεν ύπάρχουν. "Ελεγε ότι ή άταξία των ύποθεσέων σου είναι μεγάλη και ότι έτρεμε βλέποντας τό χάος αυτό.

"Ο Μαινάου χλώμιασε και στράφηκε πρὸς τό παράθυρο για να κρύψη τό πρόσωπό του από την Ζυλιάν. "Εκείνη μίλοϋσε με δισταγμό και συστολή. "Αγγίζε πράγματι ένα θέμα, τό όποίο δεν έπρε-

πε να θίξη και σήμερα περισσότερο άπό κάθε άλλη φορά, άφου ή ζωή της θά χωριζόταν από την ζωή του Μαινάου. "Αλλά σκεπτόταν ότι αυτό άφορούσε τό μέλλον του Λεο και ότι δεν έπρεπε να διστάση την στιγμή που ή τύχη της παρουσίαζε μοναδική εύκαιρία να πη τις άλήθειες αυτές.

—Μπα!... "Επρεπε να ξέρης τον θεό μου και την έξαιρετική άγωνία του για κάθε τι που άφορά την περιουσία των Μαινάου, τις ατελείωτες γκρίνιες του και την φιλαργυρία του, ή όποια αύξάνει μέρα με την ήμέρα! Είπεν ο Μαινάου. "Όλα αυτά δεν είναι παρ' άνόητες υπερβολές. "Ελάχιστος χρόνος θά μου χρειαζόταν για να τακτοποιήσω όλες αυτές τις ύποθέσεις... Και όταν αυτό θά γίνη, όταν όλα θά πηγαίνουν καλά μόνα τους, τι θά κάνω έγώ; Πρέπει να παρακολουθώ άυτοπροσώπως τό άλττρι, για να βεβαιωθώ, ότι όργάνουν καλά; "Η πρέπει να ζητήσω να διορισθώ διευθυντής της δουικής όπερας, χωρίς να ξέρω νότα μουσικής; "Η να έπιζητήσω πρεσβευτική θέση;... "Ελάτε δά! Τά έχω ιδή όλα αυτά από κοντά. Δεν θέλω να γίνω διπλωμάτης, ούτε ύπουργός, γιατί για να γίνω αυτό, πρέπει πρώτα, να γίνω ταπεινός ύπρέτης. Ποτέ!

Στράφηκε έπειτα άπότομα πρὸς την Ζυλιάν και την ρώτησε:

—"Ε! Λευκή σφίγγα. Δώσε μου μία καλή συμβουλή. Πώς θά μπορέσω να άπασχολώ τον καιρό μου στο Σόνβερθ, όταν και ή δεύτερη γυναίκα μου θά με άφίση και αυτή;

—Δεν σ' ήλθε ποτέ ή ιδέα να γράψετε;

—Πώς; Ζυλιάν! Θέλετε να με κάμετε λόγιο;

—"Αν στο ζήτημα αυτό έχετε την ύδια γνώμη με την μητέρα μου και τον κ. αύλάρη, βέβαια ή πρότασίς μου θά σ' άς φαίνεται δυσάρεστη. "Αλλ' αν δεν συνέβαινε αυτό; Διηγείσθε με τρόπο πολύ ένδιαφέροντα και γραφικό. Κατά πάσαν πιθανότητα θά γράφετε καλλίτερα από ό,τι διηγείσθε.

"Ο άνθρωπος εκείνος, ο συνθισμένος στην κολακεία και κουρασμένος από τις φιλοφρονήσεις, έσκυψε τά μάτια και κοκκίνισε άκούοντας την κρίση αυτή.

—Αισθάνθηκα συχνά την έπιθυμία, έξακολουθήσει εκείνη, να γράφω όσα είχατε διηγηθ ή την ώρα που παίρναμε τό τσάι...

—Ωστε έτσι!... "Η άυστηρή κριτικός θρισκόταν στο πλευρό μου χωρίς να τό ξέρω; Και τι άφελής που ήμουν! Νόμιζα ότι είσθε άπορροφημένη στο κέντημα του έργοχείρου σ' άς! Ζυλιάν, αυτό δεν ήταν ελκρινές να καταχράσαι της άφελείας και της έμπιστοσύνης μου για να με άναλύης... "Αφου τό πράγματα ήλθαν έτσι, πρέπει να σου έξομολογηθώ ότι ή ιδέα αυτή μου ήλθε κάποτε. Θέλησα να γράφω τις ταξιδιωτικές έντυπώσεις μου. "Αλλά τό πρώτο δοκίμιο που έστειλα από τό Λονδίνο ύπό μορφήν έπιστολής, είχε έδω στον πύργο τέτοια ψυχρή ύποδοχή ώστε δεν θέλησα να ξαναπιάσω την πένα. "Ο θεός μου έστειλε ένα μεγάλο γράμμα γεμάτο έπιπλήξεις. Δεν μπορούσε να καταλάβη, μου έγραφε, αυτές τις άσυναρτησίες, τις άδιάκριτες και άπρεπείς αυτές άποκαλύψεις για τις έζενες αύλές και τους άριστοκράτες, οι όποιοι με είχαν ύποδεχθ ή με τόση εύγένεια και τόσες τιμές.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

Ήχητικό φινάλε!

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΛΙΝΚΟΛΝ ΕΣΠΟΖΙΤΟ

ή Φραγκίσκα σωριάστηκε σ' ένα φω-τέι της πρώτης σειράς βγάζοντας ένα στεναγμό άνακουφίσεως. Της άξίζει λίγη άνάπαυση, άφου έπαιξε τόσες ώρες με τά πλήκτρα της γραφομηχανής.

Στό «Σινέ -Μοντέρνο». Στην πρώτη γραμμή, γιατί τά μάτια της έχουν μυωπία κι' ένω διακρίνουν τά κοντινά πράγματα, άγνοούν ό,τι βρίσκεται σέ άπόσταση.

"Η Φραγκίσκα, λοιπόν, καθόταν στην πρώτη σειρά άκριβώς μπροστά στο πιάνο που, κατάκλειστο, περιέμενε τον έρχομό του μαέστρου.

Για όμιλούσες ταινίες—παρλάν—είχε άρχισει ήδη να γίνεται λόγος. "Η δεκάτη Μαύσα όμως ήταν άκόμα βουβή και ζητούσε άπ' τό πιάνο λίγη φασαρία πού να καλύψη τό ένοχλητικό τρίξιμο του μηχανήματος της προβολής.

"Ενα χτύπημα του κουδουνιού κι' ύστερα σκοτάδι άπόλυτο. "Η προβολή άρχίζει.

—Μουσική! Μουσική! "Ο μαέστρος είχε άργήσει νάρβη. Φθάνει τρέχοντας, λαχανιασμένος. Κι' ένω με τό ένα χέρι πιάνει τις πρώτες συγχорδίες, με τό άλλο παρτά σ' ά γόνατα της νέας ένα μεγάλο δέμα μουσικά κομμάτια.

Εύτυχως που ή Φραγκίσκα δεν φοβόταν ούτε τά ποντίκια ούτε τις γάτες, άλλωθς θά είχε μπήξει τις φωνές. Κατάλαβε άμέσως πώς ο μαέστρος νόμισε άδεια-νό τό φωτέι άπάνω στο όποιο έβαζε συνήθως τά μουσικά κομμάτια του και χαμογέλασε. Την διασκέδαζε ή σκέψη ότι την είχαν πάρει για ένα άδειανό φωτέι!

Προβαλόταν ένα φίλμ του Τόμ Μιζ: άλογα, πυροβολισμοί, φανταστικά κυνήγια... Τι κρίμα! Στην Φραγκίσκα δεν άρεσε πολύ. Παρακολουθούσε άκεφα τις περιπέτειες της πρώτης πράξεως όταν, ξαφνικά, ένιωσε να της πιάνουν τό ένα πόδι. Τινάχτηκε όρθια.

"Ο πιανίστας, άπ' την συγκίνησή του, λίγο έλειψε να πέση κάτω άπ' τό πιάνο. Τόν κακομοίρη! Είχε άπλώσει τό χέρι του μόνο και μόνο να πάρη τις νότες του...

—Με συγχωρείτε... Δεν τό ήξερα... "Ηθελα να... ψιθυρίζει με την μεγαλύτερη στενοχώρια.

"Η Φραγκίσκα χαμογέλασε: —Μουσική, μαέστρο! φώναζαν τά παιδιά.

Κι' ο μαέστρος ξανάρχισε να χτυπά άπάνω σ' ά δυστυχισμένα πλήκτρα. Τέλος της πρώτης πράξεως. Φωτισμός.

"Ο πιανίστας στρέφεται. "Η Φραγκίσκα έχει κιόλας μαζέψει όλες τις νότες και τον κυττάζει χαμογελώντας. Δεν έχομε βέβαια την άξίωση να πούμε πώς ή Φραγκίσκα είναι μοιραία καλλονή πάντως όμως δεν είναι άσκημη. Ξαθή, μικρούλα, εύθυμη, όταν χαμογελά, σκάβονται σ' ά μάγουλά της δυό λακκάκια που την κάνουν να την πιής στο ποτήρι.

—Με συγχωρείτε και πάλι, ψιθυρίζει ο μαέστρος. Θαρρούσα πώς τό φωτέι ήταν άδειανό.

"Η Φραγκίσκα τον κυττάζει με θαυμασμό: είναι ένα συμπαθητικός νέος χωρίς μουστάκια, χωρίς γένεια, χωρίς φαβόριτες, χωρίς ματουγάλια, χωρίς σμόκιν—τελοσπάντων, χωρίς τά διακριτικά σημεία των μαέστρων του κινηματογράφου.

—Τόσο νέος και μαέστρος;

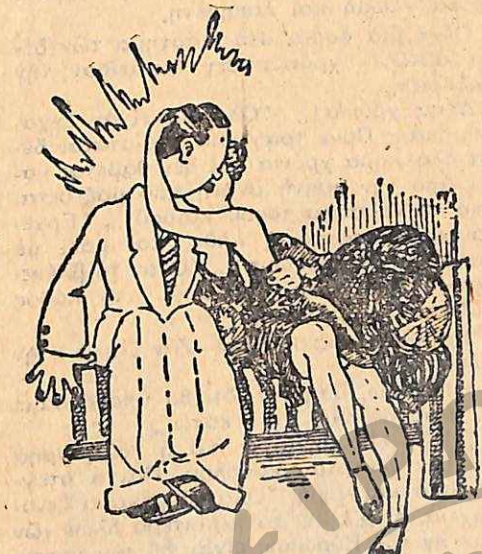
—Δεν είμαι—δ' ά και τόσο νέος... "Εκλει-σα τά είκοσι δυό και στην ήλικία μου ο Ναπολέων...

Ντρίν!... χτυπά τό κουδούνι.

—Με συγχωρείτε...

Κι' ο νεαρός πιανίστας άρχίζει την «Τραβιάτα».

Τό δράμα της όθόνης δεν παρουσιάζει πιά κανένα ένδιαφέρον. Χίλιες σκέψεις στριφογυρίζουν μέσα στο κεφαλάκι της Φραγκίσκας, που την κάνουν να χαμογελά και πλημμυρίζουν την καρδιά της

Και ή συνέχεια επί της όθόνης.

άπό μία πρωτόγνωρη εύτυχία. Τό κουδούνι άναγγέλλει τό τέλος της δεύτερας πράξεως. Φωτισμός.

—"Ηθελα να σ' άς πω δεσποινίς, συνεχίζει ο πιανίστας στρεφόμενος πρὸς την νέα πώς μου φερόθηκε πολύ εύγενικά, μπορούσατε να σηκώσετε στο ποδάρι ό-λόκληρη την αϊθούσα, την στιγμή που βρήκα τά πόδια σας στην θέση των μουσικών κομματιών μου.

—Μά φταίω μονάχα έγώ! "Όταν με πήρατε για ένα άδειανό φωτέι, έπρεπε να σ' είδοποιήσω.

—Για τόνουα του Θεού!... "Ετσι ήρθαν καλλίτερα τά πράγματα.

Ντρίν.

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς, ή τρίτη πράξη...

"Ο νεαρός πιανίστας γύρισε την νότα στην σελίδα που έπιγραφόταν «Ερωτική σερενάτα». "Η Φραγκίσκα διάβασε τον τίτλο και σκέφτηκε:

«Για μένα θά τό παίξη». Τό πιάνο όμως άρχισε να παίζει ένα άδειανό.

δημοφιλές τραγουδάκι «Φτερό στον άνεμο». Τι είχε γίνει ή «Ερωτική Σερενάτα»;

Μόλις τέλειωσε ή τρίτη πράξη, ή Φραγκίσκα ζητά να διευκρινίση τό μυστήριο.

—Γιατί δεν παίζετε ό,τι διαβάσετε;

"Ο νέος γελά κι' ύστερα ψιθυρίζει με συγκίνηση:

—Τό λέω σ' άς γιατί θά σ' άς έλεγα εύχαρίστως όλα τά μυστικά μου.

"Η Φραγκίσκα γίνεται κατακόκκινη.

—Είναι μεγάλη ιστορία και σέ λίγο θά σβύση τό φως, συνεχίζει ο νέος. "Ελάτε, καθήστε κοντά μου, είναι ένα άλλο σκαμνάκι. Θά σ' άς τά πω όλα, Σύμφωνοι;

"Εκείνο που δεν ήθελε ή Φραγκίσκα! Τό κουδούνι σημαίνει την έναρξη της τετάρτης πράξεως: και τελευταίας.

"Η Φραγκίσκα κάθεται κοντά στον μαέστρο.

—Λοιπόν; ρωτά δειλά-δειλά.

—Λοιπόν, συνεχίζει ο πιανίστας άπα-κάροντας και πάλι την «Τραβιάτα», θά τά μάθετε όλα.

Μιλούσε και συγχρόνως έπαίξε, με τά βλέμματα γυρισμένα πρὸς την Φραγκίσκα.

—Πρώτα άπ' όλα, με λένε Τζάκομο και δεν ξέρω ούτε μία νότα μουσικής. Παίζω με τό αυτί μερικά κομμάτια και ποζάρω καμαρώνοντας... μ' αυτές τις νότες. Μελετώ. Σύντομα θά πάρω δίπλωμα μηχανικού. Για τις σπουδές μου όμως χρειάζονται πολλά χρήματα κι' έγώ τά κερδίζω εδώ. Αυτό είναι όλο! Κι' έσ' άς π' άς σ' άς λένε;

—Φραγκίσκα.

—Πήγε μου όλα για σ' άς. Μ' ένδιαφέρουν. Δεν καταλαβαίνετε, Φραγκίσκα, πώς είμαι έραυτευμένος μαζί σ' άς.

Σταμάτησε τό παίξιμο και γύρισε πρὸς την νέα:

—Λοιπόν;

—Μουσική, μαέστρο! φώναζαν τά παιδιά.

—Λοιπόν; ρώτησε και πάλι ο πιανίστας πατώντας δυνατά άπάνω σ' ά πλήκτρα.

"Η Φραγκίσκα πλήρσσε τό σκαμνάκι της κοντά στον Τζάκομο. Τού ψιθύρισε: —Δεν έχω τίποτα να σ' άς διηγηθώ. Παίζω και έγώ με τά πλήκτρα της γραφομηχανής όπως έσείς παίζετε τώρα με τά πλήκτρα του πιάνου... "Αλλο τίποτα δεν ξέρω να κάνω. "Όλη ή όμορφιά της ζωής μου είναι σ' αυτή την παράξενη γνωριμία.

Τό πιάνο σάπασε. Κι' ένα φίλι σκαστό άκούστηκε μέσα στην αϊθούσα.

"Ο Τόμ Μιζ, προφυλαγμένος από τό περίεργο καπέλλο του, φιλούσε έπιτέλους την ήρωίδα του δράματος.

Τό ήχητικό αυτό φινάλε σήκωσε μέσα στην αϊθούσα ένα «Αααααα!» θαυμασμού.

"Ηταν ο πρώτος συγχρονισμός ήχων και βουβής ταινίας.

Και ή συνέχεια επί της όθόνης...

ΛΙΝΚΟΛΝ ΕΣΠΟΖΙΤΟ

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Βέρθα Τερλάν, κόρη ενός μεγαλοβιομηχάνου, είναι άρραβωνιασμένη με τον υπολοχαγό Ζάν ντ' Οτρεμόν. Ο Ζερβαί Φλοριζέ, γυιός ενός πάλιου συνταξιούχου του Τερλάν, αγαπά κι' αυτός την Βέρθα, μα είναι φτωχός. Στην άεληπσία του, σκοτώνει τον αντίζηλό του, κατά την διάρκεια μιας κυνηγετικής έκδρομης, χωρίς να γίνει αντιληπτός.

Υστερα από μια τρομερή σκηνή όπου η Βέρθα αποκαλύπτει στον πατέρα της ότι πρόκειται να γίνει μητέρα, φεύγουν και οι δύο στην Έλβετία όπου η Βέρθα αποκατά μια κόρη.

Ο Τερλάν παραδίδει το μωρό σε μια γυναίκα, την Λίνα Κίφφερ, που το φέρνει στην πατρίδα της Πολωνία. Ο πατέρας της εξαναγκάζεται δυο φορές την Βέρθα να παντρευθεί, αλλά και τις δυο φορές ένα ανώνυμο γράμμα μετακινεί τον γάμο. Στο τέλος η Βέρθα ζητά από τον πατέρα της να την αφήσει να κάμει ένα μεγάλο ταξίδι μαζί με την θεία της Μαρί-Ζάν. Αποχαιρετά τον Ζερβαί. Αυτός κλαίει, παρ' όλο που να προδοθεί.

7. (Η συνέχεια)

Κι' ξαφνα μπροστά στα μάτια της Βέρθας πέρασε για ένα δευτερόλεπτο μονάχα, ένα τρομερό όραμα: ο άνδρας αυτός ζούσε κοντά της...

Από αυτόν λοιπόν προσερχόταν όλα τα μυστηριώδη γεγονότα των τελευταίων τεσσάρων ετών; Ο φόνος του πρώτου άρραβωνιαστικού της; Και η αποστολή των φρικτών εκείνων επιστολών, που τρεις φορές τώρα είχαν καταστρέψει μια ευτυχία, που θα μπορούσε να υπάρξει ακόμη; Να, για μια στιγμή της έρχεται η φοβερή υποψία... και κυττάζει τον Ζερβαί με μάτια δισταλμένα από τη φρίκη... Μα ο Ζερβαί διασπαρμένος άμεσως την ταραχή της ψυχής της. Και απομακρύνει τον κίνδυνο, χαμογελώντας λυπημένα:

— Ένας αδελφός δεν θα σάς αγαπούσε με περισσότερη στοργή από μένα, Βέρθα, λέγει.

— Ένας αδελφός! ψιθυρίζει εκείνη, αναπνέοντας με ανακούφιση. — Φύγετε λοιπόν, Βέρθα... Η αδελφική μου στοργή θα σάς παρακολουθήσει όπου και να πάτε...

— Όσο πολύ κι' αν διαρκέσει η απουσία μου;

— Όσο πολύ κι' αν διαρκέσει.

— Αντίο λοιπόν, Ζερβαί μου, είπε η Βέρθα δακρύζοντας. Αντίο και συγχώρησέ με!

— Νά σε συγχώρησω, Βέρθα; Τι πράγμα να σου συγχώρησω;

— Μια κακή σκέψη που πέρασε απ' το μυαλό μου... Συγγνώμη, φίλε μου, συγγνώμη!

Επέστρεψε ήρεμη στην Γκλориέ. Κι' ο Ζερβαί βλέποντάς την ν' απομακρύνεται ψιθύριζε:

— Ήταν καιρός, Κόντρεπα να τα κατα-

στρέψω όλα από μια άνοησία.

Και υπομονετικός, αποφασιστικός, αφιερώνοντας την ζωή του ολόκληρη με μια αδάμαστη θέληση σ' ένα μόνο σκοπό περίμενε... αφήνοντας να περνούν οι έβδομοι, οι μήνες, τα χρόνια, χωρίς να προδώσει το μυστικό του...

ΜΕΤΑ ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ

Η Βέρθα είχε φύγει με την Μαρί-Ζάν...

Δεν θα τις παρακολουθήσαμε στην ζωή που άρχισε για κείνες αργότερα. Ταξίδεψαν πολύ. Όλη η Εύρωπη τις είδε, τη θεία και την ανεύια, κατά τα χρόνια που έπακολούθησαν: την Μαρί-Ζάν με την παράξενη εμφάνισή της και την Βέρθα, πάντα χλωμή και λυπημένη.

Ούτε μια φορά, στο διάστημα των δέκα αυτών χρόνων δεν ξαναείδαν την Γκλориέ.

Δέκα χρόνια!... Όλα θα είχαν ξεχαστεί πιά... Ποιά τραγωδία ανθίσταται δέκα ολόκληρα χρόνια και δεν θάβεται κάτω από την πυκνή σκόνη που μαζεύεται από το πέρασμα τόσο καιρού;... Έρχεται αναπτόρεπτα η λήθη, και μαζί με την λήθη η συγγνώμη!... Όταν το βλέπει κανείς από τόσο μακριά, το λάθος φαίνεται μικρότερο...

Καμιά φορά η Μαρί-Ζάν έλεγε στην Βέρθα:

— Νομίζω, αλήθεια, ότι θα μπορούσαμε να επιστρέψουμε εκεί κάτω...

Ήταν έβροχιντάρα πιά η καλή γρηά μα δεν φαινόταν καθόλου. Πάντα στεγνή, ίσια και γερή. Όλα τα μεγάλα ξενοδοχεία, οι βίλλες, τα περίτετρα όλων των χωρών της Εύρωπης είχαν δη την γεροντοκόρη να λικνίζεται στην κουνιστή καρέκλα της διαβάζοντας Βολταίρο, Ρουσσώ ή τον «Τηλέμαχο».

Όσο για την Βέρθα, αν και ήταν τριάντα χρόνων είχε διατηρήσει τη χάρη, την δροσερότητα, και την ευλυγισία των εικοσι της χρόνων. Τίποτα επάνω της δεν πρόσδινε τα δέκα χρόνια της βαρειάς λύπης που πλάκωσε τη ζωή της και την είχαν κάνει γυναίκα πιά.

Η παντοεινή σκέψη να ξαναβρεί το παιδί της, διατηρούσε την δροσερότητα της καρδιάς της και την αγνή λάμψη των ματιών της.

Μα πουθενά, δεν βρήκε κανένα ίχνος της εγκαταλελειμμένης. Νάχε πεθάνει; Δεν το πίστευε.

Τέλος, ύστερα από την επιμονή της Μαρί-Ζάν, πάρθηκε μια μεγάλη απόφαση.

Θα ξαναγυρνούσαν στην Γκλориέ. Χω-

ρίς άλλο, θα μπορούσε τώρα να ζήσει εκεί η Βέρθα.

Οι δυο γυναίκες ήταν στην Βιέννη όταν πήραν την μεγάλη αυτή απόφαση.

— Θα σου ζητήσω μια τελευταία θυσία, καλή μου θεία, είπε η Βέρθα.

— Μια λιγότερη... μια περισσότερη, δεν σημαίνει... Ποιά θυσία όμως; Φθάνει να μη με κουβαλήσεις μαζί ως τα βάθη της Ρωσίας όπως το ξανάκανες ήδη...

— Όχι τόσο μακριά θεία, Πολύ κοντά, απεναντίας. Θέλω να πάω άλλη μια φορά στο Φορνατέττο, στην κοιλάδα του Τρέζα...

Οκτώ μέρες αργότερα έφθαναν στο Φορνατέττο. Ήταν η τρίτη φορά που έρχόταν απότομο γεννηθήκε το παιδί. Το περίτετρο της πλαγιάς δεν ήταν νοικιασμένο κι' εγκατεστάθηκαν εκεί. Το καλοκαίρι έρχόταν κι' η φύση όλη πανηγύριζε σε μια αποθέωση φωτός και χρωμάτων.

Εξήσαν μόνες μερικές μέρες. Η Βέρθα ξανάκανε πάλι τους παληούς περιπάτους σαν ένα προσκύνημα. Πήγαινε, κοντά στην εκκλησούλα και περνούσε ώρες ολόκληρες κυτώντας μελαγχολικά τις χιονισμένες βουνοκορφές. «Ό,τι κι' αν έβλεπε όμως, ό,τι κι' αν άκουε, βρισκόταν πάντα μπροστά της η εικόνα του παιδιού.

Δεκατέσσερα χρόνια είχαν περάσει από τότε!...

Πόσο δημοφιλής ήταν η κόρη της! Γιατί ασφαλώς είναι ζωντανή! Πώς έζησε ως τώρα άραγε; Ευτυχισμένη ίσως; Και ποιός ξέρει ακόμη αν σκεφτόταν πότε-πότε την θλιβερή γυναίκα που την έφερε στον κόσμο; Κι' αν την σκεφτόταν, αν ήταν δυστυχισμένη, ποιός ξέρει αν δεν την καταριόταν την γυναίκα αυτή που την εγκατέλειψε έτσι σκληρά... Τότε, με άπειρη γλυκύτητα, ψιθύριζε:

— Όχι, όχι μη με καταριέσαι, γιατί δεν φταίω εγώ.

ΕΝΑΣ ΤΑΞΙΔΙΩΤΗΣ

Στο πανδοχείο της Τρέζα, το ίδιο πρωί, είχε παρουσιασθεί ένας ταξιδιώτης.

Σαράντα χρόνων περίπου, ψηλός, μάλλον λεπτός και αδύνατος, χωρίς να φαίνεται όμως άρρωστος. Άκόμη δεν είχε φθάσει καλά-καλά στο πανδοχείο κι' έσπευσε ν' ανεβή την πλαγιά και να καθήσει κοντά στο δάσος με τα πεύκα κάτω από το μυστηριώδες περίτετρο, όπου δεκατέσσερα χρόνια προτίτερα είχε λάβει χώραν το δράμα μιας μητέρας.

Εκεί, έμεινε πολλή ώρα βυθισμένος στις σκέψεις του, και στις αναμνήσεις του χωρίς άλλο, γιατί πολλές φορές ένα όνομα βγήκε από τα χείλη του, γλυκό σαν ένα χάδι:

— Βέρθα! Βέρθα!

Ο ταξιδιώτης αυτός ήταν ο κόμης Γκοντεφρουά ντ'ε Λαντεναί.

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

Επί δεκατέσσερα χρόνια στην Αυστρία, είχε διατρέξει όλους τους κινδύνους. Έκατο φορές αντίκρουσε τον θάνατο.

Κι' εκείνος, ο φυματικός νέος που ήταν καταδικασμένος σ' έναν πρόωρο θάνατο, είδε λίγο-λίγο την υγεία να ξανάρχεται. Οι παλιοί φόβοι έσβυσαν πιά, σκληραγωγημένος από τη τραχεία δουλειά στα μεταλλεία, μαυρισμένος από τον φλογερό ήλιο, συνηθισμένος στις κατακλυσμιαίες βροχές, είχε γυρίσει τώρα γεμάτος υγεία και δύναμη. Και διατηρούσε πάντα, στους άγριους εκείνους τόπους, την λεπτότητα και την γενναίωση, την δειλία και την τρυφερότητα της ευαίσθητης καρδιάς του.

Κι' εκείνος έπ'εσης, ο Γκοντεφρουά, την ημέρα αυτή που έφθασε στο Τρέζα όπου έσπευσε νάρθη μόλις επέστρεψε στην Εύρωπη, κι' εκείνος επίσης ανεβαίνει άργα-άργα—όπως η Βέρθα πρό ολίγου—τον δύσκολο γολγοθά που είχε υποστεί άλλοτε μια άεληπτη μητέρα.

Έρχεται από την κοιλάδα. Περπατά κατά μήκος του χαριτωμένου ποταμού, που παχνιδίζει ανάμεσα στις πέτρες, και το γοργοκύλισμά του αφήνει έναν ήχο σαν γέλιο ατέλειωτο, γέλιο μιας απολυτρωτικής χαράς, της χαράς της φύσεως που γιορτάζει, της χαράς του καλοκαιριού, της χαράς του ήλιου...

Υστερα ανεβαίνει στους βράχους.

Σιγά-σιγά, προχωρεί, σταματώντας σε κάθε βήμα. Όχι γιατί είναι κουρασμένος, αλλά γιατί χίλιες αναμνήσεις πλημμυρίζουν την ψυχή του!

Τι ν' απέγινε άραγε το θλιμμένο εκείνο κορίτσι; Το τραγικό θύμα;

Τουλάχιστο εκείνος είχε δώσει κάποιο χαμόγελο στη θλίψη της αποκαλύπτοντάς της που βρισκόταν το χαμένο παιδί της.

Και ασφαλώς, εκείνος, ο Γκοντεφρουά, μυστηριώδης και άγνωστος, θα ζούσε πάντα στην ψυχή της μητέρας που θα τον εύγνωμονούσε.

Βέβαια η Βέρθα θαχε διερωτηθεί πολλές φορές:

— Ποιός με βοήθησε; Ποιός μου ξανάδωσε τη ζωή;

Ο Γκοντεφρουά δεν μπορούσε να ξέρει ότι η μανιασμένη καταιγίδα είχε πάρει στον άνειοστρόβιλό της το μυστικό του παιδιού και το κατέστρεψε για πάντα...

ΘΕΛΩ Τ' ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ!

Εξακολουθεί ν' ανεβαίνει... Βλέπει από μακριά, τον μαύρο και ψηλό βράχο, πίσω από τον οποίο είχε βρή άλλοτε, την λιποθυμη κοπέλλα.

Και διευθύνεται εκεί... Πλησιάζει, φθάνει επί τέλους. Κι' ξαφνα στέκεται σαν χαμένος, νομίζοντας ότι ονειρεύεται, και καταπνίγει μια φωνή καταπλήξεως, τρέλλας σχεδόν...

Γιατί είναι τρελλός, την στιγμή αυτή.

Είναι τρελλός, αφού εκεί, επάνω στους βράχους, μισοπλαγισμένη, αναπαύεται μια γυναίκα, μια γυναίκα αποκοιμισμένη, τόσο δημοφιλής... Και την γυναίκα αυτή, την έχει δη—γιατί είναι η ίδια—δεκατέσσερα χρόνια πριν, στην ίδια αυτή θέση, λιπόθυμη!...

Ο Γκοντεφρουά συνέχεται. Περνά το χέρι του στο μέτωπό του. Κλείνει τα μάτια του για να αφήσει καιρό στο όνειρό να διαλυθεί. Και ερωτεύεται την συγκίνησή του ψιθυρίζοντας:

— Ήμουν πάντα λίγο τρελλός. Μήπως τώρα τρελλάθηκα ολωσδιόλου.

Σε λίγο ανοίγει τα μάτια του. Εκείνη βρίσκεται πάντα εκεί, αποκοιμισμένη, χαμογελώντας σά να βλέπει κι' εκείνη κάποιο όνειρο, ήρεμη, αναπνέοντας κανονικά. Και είναι αληθινά η Βέρθα! Είναι πραγματικά η δυστυχισμένη νεαρή μητέρα των παλιών εκείνων χρόνων! Δεν είναι άλλάξει καθόλου!... Του φαίνεται σαν να μην έχουν περάσει τόσα χρόνια... Σαν

Ο Γκοντεφρουά την βλέπει να περνά...

να μη συνέβησαν τόσα γεγονότα: η μακρινή του εξορία, οι άμετρητοι κίνδυνοι, οι ελπίδες του που είχαν κουραστή πιά, τίποτα απ' όλα αυτά δεν υπάρχει την στιγμή αυτή... Η Βέρθα είναι εκεί, μπροστά του, απαράλλαχτη σαν τότε. Τα ολόμαυρα μαλλιά της ξεχτενίστηκαν στον ύπνο της και σκεπάζουν το μέτωπό της. Ο Γκοντεφρουά νοιώθει μια βαθειά συγκίνηση.

Ασφαλώς δεν είναι μονάχα η τύχη που έφερε έτσι τα πράγματα και προκαλεί σε αυτή την συνάντησή! Η επιστροφή αυτή της Βέρθας στο δασάκι των πεύκων, η επιστροφή του Γκοντεφρουά στο ίδιο μέρος, την ίδια μέρα, την ίδια ώρα σχεδόν, δεν είναι μονάχα ένα απλό παιχνίδι της τύχης... Κάτι πιο δυνατό, μυστηριώδες, ακατανίκητο, ξανάφερε τον άνδρα αυτόν και την γυναίκα αυτή, τον ένα προς τον άλλο, για να τους ενώσει και να μη χωριστούν ποτέ πιά.

Νά γιατί ο Γκοντεφρουά είναι τόσο χλωμός και τρέμει τόσο πολύ. Γιατί βλέπει να ξετυλίγεται μπροστά του, η ζωή του, η αβυσσική, η ζωή των χρόνων που θα έπακολούθησαν...

Νοιώθει τον φόβο που αισθάνεται κανείς εμπρός σ' ένα μυστήριο του οποίου ο πέπλος ξεσχίζεται μπροστά του.

Η Βέρθα κοιμάται πάντα. Κι' ο ύπνος της εξακολουθεί να είναι πολύ βαθύς.

Εκείνος έρχεται και γονατίζει κοντά της για να την δει καλύτερα, να την θαυμάσει όσο μπορεί.

Και της λέγει γλυκά:

— Σ' αγαπώ! Πάντοτε σ' αγαπούσα! Θά σ' αγαπώ πάντα!...

Πιο κάτω, το χαριτωμένο ποταμάκι, δεν παύει να γελά, χαρούμενο. Και φαίνεται σά να λέει:

— Νά, νά, αγάπα την. Υπέφερε τόσο πολύ που θα σου προσφέρει όλη την καρδιά της.

Ο Γκοντεφρουά νοιώθει μια δύναμη ακατανίκητη να τον τραβά προς τα μάτια αυτά με τα κλειστά βλέφαρα, προς το άγνω μέτωπο που έχει αγγίξει κάποτε με την άκρη των χειλιών του.

Σκύβει άργα-άργα, μη μπορώντας πιά ν' αντισταθεί...

Μήπως τίποτα απ' όλα αυτά δεν είναι αληθινό; Μήπως όλα αυτά είναι πραγματικά, ένα όνειρο; Τότε, μέσα σ' όνειρό του, θα σκύψει να φιλήσει το μέτωπο αυτό, και τίποτα δεν θάβει πια όνειρό, πια ιδανικό από το φιλί αυτό...

Σκύβει ολοένα περισσότερο. Και νοιώθει επάνω στο πρόσωπό του, σαν ένα χάδι που τον μεθά, την κανονική ανάσα της κοιμισμένης.

Με άπειρη τρυφερότητα, όπως θάκανε κανείς σ' ένα παιδί, απομακρύνει τα μαύρα μαλλιά και στο κατάλευκο μέτωπο, αφήνει ένα φιλίμα ανάλαφρο σαν το πέρας μιας πεταλούδας.

Εκείνη δεν κάνει την παραμικρή κίνηση. Δεν ξυπνά. Τότε ο Γκοντεφρουά σηκώνεται. Απομακρύνεται με περισκεψή, προσέχοντας να μη κυλούν οι πέτρες κάτω από τα πόδια του. Σε λίγο δεν φαίνεται πια. Δεν μπορεί κανείς πια να τον ακούσει. Τότε μ' ένα τρελό καρδιοχτύπι, κατεβαίνει τρέχοντας σαν ένας κλέφτης, κι' επιστρέφει στο πανδοχείο όπου κλείνεται στο δωμάτιό του για να απολαύσει με την ήσυχία του την συγκίνηση

πού τον πλημμυρίζει και για να παραφυλάξει από το παράθυρο, την επιστροφή της νέας γυναίκας που σε λίγο θα επιστρέψει από το βάθος της κοιλάδας στο περίπτερο της πλαγιάς.

Εκείνη, εκεί στο βράχο, ζύπνιζε. Άνασκηκνεται σιωπηλά. Φαίνεται πολύ σκεπτική. Γύρω της, κανείς. Τίποτα δεν ήρθε να ταράξει την άπειρη ηρεμία, την θρησκευτική σιωπή. Κι όμως η Βέρθα είναι πολύ παραγμένη.

—Κάποιος ήρθε... Και μου φάνηκε ότι ένοιωσα εκεί, στο μέτωπό μου...

Κυττάζει γύρω της. Τρέχει από τον ένα βράχο στον άλλο. Όσο μακριά κι αν στρέφει το βλέμμα της, δεν φαίνεται κανείς!

Τότε, χαμογελά λυπημένα:

—Κάποτε, είχα όνειρευτηί πάλι το ίδιο, ψιθυρίζει. Είναι το παλιό μου όνειρο, που ξαναείδα τώρα... Ένα όνειρο τόσο γλυκό, τόσο γλυκό, αλλοίμονο!...

Κι' επιστρέφει πάλι προς το περίπτερο συντηρήσει.

Περνά κοντά - κοντά από το πανδοχείο. Ο Γκοντεφρουά την βλέπει. Εκείνη δεν σηκώνει τα μάτια της καθόλου. Και το έρχεται να της φωνάξει...

—Είμαι εγώ που σ' αγαπώ!

Υστερα κρύβεται.

Το βράδυ, όταν η Βέρθα πλάγιασε, ψιθύριζε ακόμα, προσπαθώντας να θυμηθεί τα δυο συναισθήματα που είχε νοιώσει σε τόσο μακρό διάστημα, για να τα ξαναβρεί και πάλι στον ύπνο της και να της δώσουν κάποια χαρά:

—Τ' όνειρό μου! Τ' όνειρό μου! Θέλω τ' όνειρό μου!

Μα το όνειρο δεν ξαναήρθε...

ΕΝΑΣ ΝΕΟΣ ΥΠΑΛΛΗΛΟΣ

Ο Τερλάν είχε γεράσει πολύ. Είχε γίνει πολύ βαρύν, σχεδόν ανάπηρος. Μία πελώρια κοιλιά επάνω σε γάμπες κοντές κι αδύνατες. Δεν έβγαίνει πια παρά με το αμάξι που κλονιζόταν και λύνιζε κάτω από το βάρος του όταν ανέβαινε στο καροπί. Δεν είχε πια καμιά ένεργητικότητα. Οι δουλειές του προώδευαν πάντα κι' η περιουσία του μεγάλωνε ολοένα, με η ρόδα κυλούσε μόνη της. Δεν άπασχολείτο πια με τίποτα και η γενική διεύθυνσις των συμφερόντων του είχε περάσει από τα χέρια του στα χέρια του Ζερβαί.

Σιγά-σιγά, από μία δίκαιη αντιστροφή των πραγμάτων, ο Ζερβαί ξαναγινόταν ο κύριος του καταστήματος αυτού από το οποίο κάποτε είχε διωχτεί ο πατέρας του. Άναγνωρίζοντας ότι δεν μπορούσε πια να κάνει χωρίς αυτόν και σκεπτόμενος ότι αν τον άφηνε να φύγει θα είχε την διαρκή απειλή ενός επικινδύνου συνάγωνισμού, ο Τερλάν εκσκήπτει να τον προσλάβει τώρα ως συνέταγο.

Άνιανος πια να κινηθεί και να σκεφθεί ακόμη, ο νηματουργός άφηνε τον ένα του να παχαίνει ολοένα και περισσότερο. Περνούσε τώρα τη ζωή του καθισμένος σ' ένα πάγκο, βλέποντας να μεγαλώνουν τα φυτά του.

Σπάνιας του ζητούσαν καμιά συμβουλή. Αυτό τον κούραζε και πλημμύριζε στον ιδρώτα. Τό ίδιο συνέβαινε κι' όταν έκανε ελάχιστα βήματα. Ο ιδρώς έτρεχε ποτάμι. Κι' ο Τερλάν είχε πάντα μαζί του αναριθμητά μαντήλια για να σκου-

πίζεται.

Σ' αυτή την κατάσταση βρήκε η Βέρθα τον πατέρα της όταν γύρισε στην Γκλориέτ.

Εκείνος δεν έδειξε καμιά χαρά βλέποντάς της, ύστερα από την απουσία δέκα ολοκληρών χρόνων. Δεν ήταν ποτέ ούτε ευθύμος ούτε λυπημένος. Άπέφυγε όλες τις συγκινήσεις.

Η Μαρί-Ζαν ένθυμούμενη με ποιο τρόπο την είχε υποδεχτεί άλλοτε άφρησε την Βέρθα στην γρίλλα του κήπου και δεν θέλησε να μπει αφού μισούσε τον Τερλάν. Βιαζόταν να πάει στο σπίτι της, όπου άμέσως, μέσα σε πέντε λεπτά, ξαναπήρε όλες τις παλιές της συνήθειες.

Τρεις μέρες αργότερα, ένας άνδρας παρουσιάζόταν στην Γκλориέτ: ο κόμης Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί.

Ήταν ντυμένος απλά, όπως πάντα: Τίποτα επάνω του δεν φανέρωνε ότι η περιουσιακή του κατάσταση είχε αλλάξει, από τον καιρό που νοιώθοντας τον έαυτο του καταδικασμένο στον θάνατο των φθισικών, περιέφερε στις λουτροπόλεις και στις εξοχές την θλίψη των άπραγματοποιητών ονείρων του.

Κι' η περιουσία του δεν θάχε αλλάξει φαίνεται, παρ' όλα τα ταξίδια, τις περιπέτειες και τους κινδύνους, γιατί έχοντας να δείξει στον Τερλάν συστατικά γράμματα που παρακαλούσαν τον νηματουργό να τον προσλάβει στο έργοστάσιό του σε οποιαδήποτε θέση.

Ο κόμης βρήκε τον Τερλάν που σκούπιζε το καθίδρο πρόσωπό του, καθισμένος στον αιώσιο πάγκο του, μάρτυρας της βασιανιστικής ακησίας του.

Πλησίασε και χαίρετσε. Ο Τερλάν άρκέσθηκε να κλίνει λίγο το κεφάλι του χωρίς να σηκωθεί. Κύταξε με αδιαφορία τον νεοφερμένο.

—Κύριε, έμαθα ότι θα μπορούσατε εύκολα να με προσλάβετε στα γραφεία σας, είπε ο κόμης.

Ετεινε τα συστατικά γράμματα που κρατούσε. Ο Τερλάν τα απέκρουσε μ' ένα κουρασμένο νεύμα:

—Διαβάστε μου τα, είπε.

Κι' όταν ο Γκοντεφρουά τελείωσε την ανάγνωση, ο Τερλάν είπε σταματώντας σχεδόν σε κάθε λέξη:

—Ναι, ο ταμίας μας απέθανε τελευταία... Θα τον αντικαταστήσετε αν αρέσετε στον Φλοριζέ... Πηγαίνετε να δώτε τον Φλοριζέ... Εκείνος ασχολείται μ' αυτές τις υποθέσεις... Πώς συμβαίνει όμως έσεις που έχετε ένα τέτοιο όνομα, κι' εκτός αυτού είδατε τόσο ώριμος άνδρας, να υποχρεώνετε να ζητάτε μία δουλειά για να ζήσετε; Δεν υπάρχουν λοιπόν πια στον τόπο μας πλούσια κορίτσια της παντρειάς;

Ο κόμης χαμογέλασε. Άνασκήκωσε τους ώμους κι' απήντησε άστεειούμενος:

—Φταίει η άτυχία μου!

—Η άτυχία σας θα είναι ίσως λίγος έγωισμός...

—Ναι, και τα δυο.

Το βράδυ, ο Γκοντεφρουά ντε Λαντεναί είχε προσληφθεί από τον Ζερβαί, με μισθό τετρακοσίων φράγκων τον μήνα: αυτό ήταν όλη η περιουσία του.

Κι' έλεγε γελώντας στον καλό Ζερβαί:

—“Άλλοτε είχα τρεις χιλιάδες φράγκα εισόδημα, που εξαμίσθησαν πρό πολλού. Τώρα, νάμαι πάλι εκατομμυριούχος!...”

Ο Ζερβαί δεν είχε φέρει καμιά αντίρρηση. Ο άγνωστος του ήταν αδιάφορος. Οι συστάσεις που παρουσίαζε είχαν μεγάλη αξία. Άνέλαβε την εργασία του άμέσως, σαν άνθρωπος συνηθισμένος σε ζωή μεθοδική και κανονική, εκείνος που διέτρεχε τόσα χρόνια τις εκτάσεις της Αυστραλίας.

Είσαθε έλεύθερος να κατοικήσετε στο χωριό ή στο νημαουργείο, του είπε ο Ζερβαί.

ΘΕΛΩ ΝΑ Μ' ΑΓΑΠΗΣΗ!

Υστερα από μία σύντομη επίσκεψη ο Γκοντεφρουά διάλεξε ένα μικρό διαμέρισμα τριών δωματίων, στο νημαουργείο, το ίδιο ακριβώς που κρατούσε άλλοτε ο Ζερβαί. Εφερε από το Σεντάν μερικά έπιπλα κι' όταν εγκατεστάθηκε, το ίδιο βράδυ άκουμπισμένος στο παράθυρο, όνειροπόλησε ώρες δλόκληρες, με το βλέμμα καρφωμένο μακριά στον κήπο της Γκλориέτ. Γιατί από το παράθυρό του, έβλεπε τον κήπο, και γι' αυτό ακριβώς είχε διαλέξει το διαμέρισμα αυτό.

Από δω, κάθε φορά που θα βγαίνει έξω, θα την βλέπω! ψιθύρισε.

Και το ίδιο εκείνο βράδυ, η Βέρθα βγήκε. Κάτω από το φως του φαναριού, στην ήρεμη και γλυκεία νύχτα, προχωρούσε σιωπηλή κι' έφθασε ως το δάσος σχεδόν. Πεπατούσε πάντοτε σαν να ήταν λίγο κουρασμένη, γεμάτη λυπητερές σκέψεις.

Η καρδιά του Γκοντεφρουά χτυπούσε, χτυπούσε... Έπι τέλους, ήταν κοντά του. Η ζωή που είχε διαλέξει τον πλησίαζε στη νέα μητέρα. Τίποτα δεν τον χώριζε πια. Ο άέρας αυτός ήταν ο ίδιος άέρας που ανέπνεε κι' εκείνη και τον εύρισκε μυρωμένο κι' έλαφρό.

—Και τώρα, θέλω να μ' αγαπήσει.

Μία σκιά φάνηκε απέναντι στο παράθυρο. Κι' άκουσε μία φωνή που του έλεγε:

—Εχομε κάποτε νύχτες εξαίσιες εδώ στο Μέζ, κύριε, ντε Λαντεναί.

Ήταν ο διευθυντής Ζερβαί.

Ο Γκοντεφρουά έδωσε μία άοριστη απάντηση κι' έκλεισε το παράθυρο.

Ο άνθρωπος αυτός του κατέστρεφε τ' όνειρό του, το βράδυ εκείνο. Κι' έξ ενστίκτου, ένοιωσε κάποιο θυμό εναντίον του.

Την επομένη, είχε τη χαρά να την ξαναβεί, το πρωί όταν τα φύλλα ήταν ακόμα άσημωμένα από την πρωινή δροσιά. Εκείνη κοιμόταν πολύ λίγο, πλάγιαζε νωρίς και σηκωνόταν πρωί. Έξ άλλου, τώρα ήταν έλεύθερη να πηγαίνει όπου ήθελε. Ο Τερλάν δεν λογαριαζόταν πια.

Περνώντας κοντάς της και χαϊρετώντας την, δεν παρατήρησε παρά μόνο το άγνό μέτωπό της, τόσο λευκό κάτω από τα κατάμαυρα μαλλιά της. Δεν κύταξε παρά το μέτωπο: εκείνο όπου δυο φορές τώρα τα χείλη του είχαν αποθέσει το φιλή του έρωτός του, τόσο άγνου, τόσο ισχυρού.

Ετσι, σχεδόν κάθε μέρα, φρόντιζε να την συναντά. Κατέληγε να τον νωορίσει κι' εκείνη, να μάθει ποιός ήταν.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

ΜΑΓΙΚΟ ΠΑΙΧΝΙΔΙ

Νά κι' ένα παιχνίδι, με το οποίο μπορείτε να διασκεδάσετε σε μία συναναστροφή τους φίλους σας.

Με το παιχνίδι αυτό θα γίνετε μάντις δηλ. θα μαντέψετε την ηλικία του φίλου σας καθώς και τί χρήματα κρατά επάνω του. Η έπιτυχία σας είναι έξασφαλισμένη 100% φτάνει να μην κάνετε λάθος στις οδηγίες που θα του δώσετε.

Λοιπόν, το παιχνίδι αυτό παίζεται ως εξής:

Βάζετε ένα φίλο σας μπροστά σ' ένα τραπέζι του δίνετε πολύδι και χαρτί και κάθεται και σείς αντίκρυ του, σε απόσταση, ούτως ώστε να μην μπορείτε να διαβάσετε τί γράφει. Του λέτε κατόπι να σημειώσει στο χαρτί την ηλικία του.

Κατόπι του λέτε να την πολλαπλασιάσει επί δύο, να προσθέσει ένα 5, να πολλαπλασιάσει τον αριθμό που θα βγει επί 50, να αφαιρέσει από το γινόμενο 365, να προσθέσει το ποσό που κρατεί επάνω του σε δραχμές (πρέπει να νάναι κάτω από 100) και κατόπι του ζητάτε τον αριθμό που έχει διαβεί.

Στον αριθμό αυτό προσθέστε νοερώς 115, θα έχετε έτσι έναν άλλο αριθμό με 4 ψηφία: τα δυο πρώτα δίνουν την ηλικία και τα δυο τελευταία το ποσό που έχει ο φίλος σας στην τσέπη του.

Εννοείται, ότι το παιχνίδι αυτό δεν πρέπει...διά λόγους άδρότητας, να παίζεται με κυρίες άνω των 20 ετών!

□ □

ΞΕΡΕΤΕ ΟΤΙ...

...Ξέρετε ποιός έφτασε πρώτος στον Νότιο Πόλο; Ήταν ο νορβηγός έξερευνητής Άμούνδσεν που πραγματοποίησε τον τεράστιο, για την εποχή του άθλο του την 4 Νοεμβρίου 1911.

...Ξέρετε ποιός είπε το μνημειώδες εκείνο: «Η σιωπή των λαών είναι το μάθημα των βασιλέων»; Ο πολύς Μιχαήλ στην Συντακτική Έθνοσυνέλευση των Παρισίων.

...Ξέρετε ποιά είναι τα μεγαλύτερα άστρα του ουρανού;

Μετράτε τα: ο Σείριος του Μεγάλου Κυνός, ο Κάνοπος της Άργούς, το Άλφα του Κενταύρου, ο Άρκτούρος του Μπουβιέ, ή Αίξ του Ήνιόχου, ο Βέγας της Λύρας, ο Ριγίλος του Ωρίωνος, ο Προκίων του Μικρού Κυνός, ο Μπετέλγκε του Ωρίωνος, ο Άσερνάρ του Εριδάν, ο Άλντεμπαράν του Ταύρου, το Άλφα του Σταυρού του Νότου, ή Άσάρη του Σκορπιού, το Άλτάιρ του Άετοϊ, ο Στάχους της Παρθένου, ο Φιμάλχω του Αύστραλιανού Ίχθύος, ο Ρεγούλος του Λέοντος.

...Ξέρετε ποιά ήταν το πρώτο πρωταγινιό ψέμμα; Ήταν της Λονδρέζικης «Ήβηνικ Στάρ» που άνήγγειλε ότι θα γινότανε σε ώριμή μέρα μεγάλη Έκθεση όνων. Την άλλη μέρα, την Πρωταγινιό όν περιέργως κατέλυζαν το μέρος... της έκθέσεως και έπερίμεναν ώρες τα έκθέματα έως ότου κατάλαβαν ότι έπισκέπται και έκθέματα ήσαν αυτοί οι ίδιοι!

ΣΕ ΒΑΘΟΣ ΧΙΛΙΩΝ ΜΕΤΡΩΝ

Δυο άμερικανοί έπιστήμονες οι δόκτορες Ουίλλιαμ Μπίμπ και Ότις Μπάτον κατόρθωσαν χάρις σ' ένα τελευταίο μηχανήμα που κατεσκεύασαν, την «βυθόσφαιρά» τους να πραγματοποιήσουν τον καταπληκτικότερο άθλο των τελευταίων ετών: να κατεβούν δηλ. σε βάθος 1000 μέτρων μέσα στην θάλασσα. Άν άναλογισθί κανείς πόσο τρομερή είναι η πίεση του νερού στο βάθος αυτό και τί άλλους κινδύνους παρουσιάζει μια τέτοια κατάδυση, θα αντίληφθί τη σημασία του κατορθώματος των δυο άμερικανών σοφών.

Η πρώτη τους άπόπειρα κατεύσεως με την «βυθόσφαιρά» έγινε στα άνοιχτά των Βερμούδων. Το μηχανήμα τους είναι μία σφαίρα θωρακισμένη, διαμέτρου 1 μ. 44 που έκλεινε με μία πόρτα βάθους 100 χιλγρ.

Σε βάθος 85 μέτρων οι δυο τολμηροί έπιστήμονες διεπίστευσαν ότι από την πόρτα έμπαινε λίγο νερό. Έν τούτοις άπεφάσισαν να συνεχίσουν την κάθοδο. Επάνω στο πλοίο μία βοήθος τους, ή μίς Χόλλιστερ κρατούσε στενογραφικές σημειώσεις με τις παρατηρήσεις που της μετέδιδαν τηλεφωνικώς οι δυο σοφοί, μέσα από την βυθόσφαιρά τους. Στα 250 μ. τα νερά έμπαιναν άφθονα και οι δυο «βυθόσκόποι» άναγκάστηκαν να είδοποιήσουν να τους σύρουν άμέσως επάνω. Καί άνέβηκαν σε πολύ κακή χάλια.

Κατά την δεύτερη άπόπειρά τους κατέβηκαν σε βάθος 350 μ. Εκεί όμως τους έπετέθη ένα θαλάσσιο τέρας. Εύτυχώς κάποιο άλλο τέρας είγθηκε του πρώτου και έτσι οι δυο σοφοί έξερευνηταί του βυθού την γλύτωσαν για δεύτερη φορά.

Η τρίτη τους άπόπειρα ήταν ο θρίαμβος. Εφθησαν στα 1000 μέτρα.

Τώρα θα έπιχειρήσουν να κατέβουν ακόμα βαθύτερα.

POMANTEA

Ενεϊνος.— Άγάπη μου, δεν θα έπιθυμούσε να κάνω, ένα ταξίδι στην θάλασσα λουσμένο από τις άσημένιες άχτίδες του φεγγαριού, μόνοι έμεις οι δυο, παραδομένοι στην αωνιότητα του έρωτος και της εύδαιμονίας.

Ενεϊνη.— Όχι, όχι. Άφριο το απόγευμα έχω ραντεβού με την κορίτσια μου και έπειτα με την καπελλά μου!

ΠΑΛΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ

ΜΙΑ ΠΕΡΙΕΡΓΗ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ

Υπάρχουν άνθρωποι που τους άρέσει και μετά θάνατον να βασανίζουν τους όμοιους των, άκόμη και όταν είναι αυτοί στενοί των συγγενείς.

Ετσι και ένας Σκωτσέζος που πέθανε τώρα τελευταία, και που άφησε όλη του την περιουσία σ' έναν άνεψιό του, του βάζει τον έξης δρακόντειο, αληθινά, όρο για να τον κληρονομήσει:

Ο νέος θα εισπράξει όλη την περιουσία υπό μορφήν καυσούλων, τα όποια θα κόβη ο ίδιος και θα τα πουλή μόνος του. Ένας άλλος άνεψιός θα έπιβλέπη κατά την έκτέλεση τον πρώτο, και αν δη ότι αυτός δεν συμμορφώνεται, θα κληρονομήσει αυτός!

Ο περιεργός θεός του έκαμε αυτό για να μην διαφθαρεί ο νέος απ' τον έαφνικό αυτό πλούτο και παραμείνη τις φυσικές του κανόντες.

Δεν έγνώσθηκε αν ό... εύτυχής κληρονομος δέχθηκε να κάμη έφ' όρου ζωής τον έυλοσχίστη!

□ □

ΤΟ ΠΡΩΤΟ ΤΟΥ ΤΣΙΓΑΡΟ

Ο μακαρίτης Γεώργιος Ε' της Άγγλίας ήταν ως γνωστόν μανιώδης καπνιστής. Πώς προώρχισε όμως; Η ιστορία είναι αρκετά νόστιμη και την διηγείται κάπου μόνος του:

«Ο πατέρας μου, λέγει ο Γεώργιος, κάπνιζε μόνον πούρα και πίπα. Είχε όμως κρυμμένη στο γραφείο του μία σιγαροθήκη γεμάτη μυρωδάτα τσιγάρα για τους έπισκέπτες του. Κάποτε άνεκάληψα την ταμπάκαρα αυτή, και μ' έπιασε ή άκατανίκητη έπιθυμία να δοκιμάσω το περιεχόμενό της. Το βρήκα ύπεροχο. Δοκίμασα, ξανά, ξανά, ξανά, ώσπου ή ταμπάκαρα άδειασε, χωρίς όμως να το πάει μυρωδιά ο μπαμπάς...

Κάποτε όμως θέλησε να προσφέρει ένα τσιγάρο. Άνοίγει το συρτάρι του, παίρνει την ταμπάκαρα, αλλά δεν βρίσκει ούτε μισό σιγαρέτο μέσα. Ο φτιαχτής δεν άργησε να βρεθί. Με κατάρδιασε γενναία και στο τέλος πρόσθεσε: Εκείνο που με πειράζει περισσότερο είναι ότι άρχισες να καπνίζεις, πολύ προτού άρχίσω εγώ!

□ □

ΦΟΒΕΡΟΣ ΕΧΘΡΟΣ ΤΩΝ ΓΑΤΩΝ

Ο λόρδος Ρόμπερτς, που ήταν άριστοτής των Άγγλων στον πόλεμο του Μπόερς, και που πέθανε στα 1914, έτρεφε φοβερό αντιπάθεια για τις γάτες. Τόση ήταν ή αντιπάθεια του, που τον είχε προικίσει σιγά-σιγά με ένα είδος διασθήσεως χωρίς στην οποία μπορούσε να αισθανθί χωρίς να δη ή να άκούση τίποτε την παρουσία μιας γάτας σ' ένα μέρος.

Κάποτε ο λόρδος είχε προσληθί σ' ένα γεύμα. Μόλις όμως κάθισαν στο τραπέζι, άρχισε να εκδηλώνη μία έωρη άνησυχία. Ήταν άδύνατο να φάγη. Άνησυχος ο οίς ήταν άδύνατος να φάγη. Ο στρατηγος έκδοσπότης τον ρώτησε τί είχε. Ο στρατηγός τότε του ένεπισέθη την άποψία του, ότι μέσα στην αίθουσα άίχρηε ασφαλώς μία γάτα, και ότι δεν θα μπόρεση να ήσυχάση γάτα, και ότι δεν θα μπόρεση να ήσυχάση αν δεν την πετούσαν έξω. Ερευνήθηκε άμέσως όλη ή αίθουσα και πραγματικά, άνεπισσώτερο σε λίγο, να κοιμάται μακαρίως καλύπτετο σε λίγο να κοιμάται μακαρίως πίσω από ένα έπιπλο μία ύπεροχη γάτα Άγγλος. Η γάτα φυσικά έξαπατάλη άμέσως στην κουζίνα και ο γατόφοβος στρατηγός ξανακάθησε ήσυχος πια στη θέση του.

Ο γάμος του Φραγκονάρ

Μέ την παλέττα στο χέρι, γελαστός, άναμάλιασμένος, ο ζωγράφος Φραγκονάρ, ο εύθυμος Φραγκό, όπως τόν επωνομάζουν, εργάζεται σήμερα το πρωί με περισσότερο κέφι. Σιγασφυρίζει ενώ ζωγραφίζει. Η δεσποινίς Γκιμάρ, η περίφημη χορεύτρια της Όπερας του έχει αναθέσει τόν διάκοσμο του μεγάρου της του «ναού της Τερψιχόρης», που συνδυάζει κάθε άνεση, με την πιο ραφινάρισμένη καλαισθησία. Η δεσποινίς Γκιμάρ δεν είναι μία νεόπλουτος, ξέρει πολύ καλά τι είναι η καλαισθησία, απόδειξη που ανέθεσε στον διάσημο Φραγκονάρ, ζωγράφο της Α. Μ. του βασιλέως Λουδοβίκου 16ου και μέλος της βασιλικής Ακαδημίας, να ζωγραφίσει τα πάνω του μεγάλου σαλονιού, ατιγράφωντας την αίθουσα του άνακτόρου των Βερσαλλιών. Εκεί μέσα η δεσποινίς Γκιμάρ θα χορεύει μόνο για τους φίλους της.

Πολλοί ζηλόφθονα, ισχυρίζονται πως η δεσποινίς Γκιμάρ δεν είναι όμορφη, πως είναι μελαψή και πολύ λιγνή. Το κοσμικό Παρίσι όμως διαφωνεί απόλυτως—καθώς κι' ο Φραγκονάρ, που είναι τρελλά έρωτευμένος με την χορεύτρια. Απ' την πρώτη στιγμή που την είδε, ο ζωγράφος ένοιωσε την φλόγα του έρωτος να καίει μέσα του...

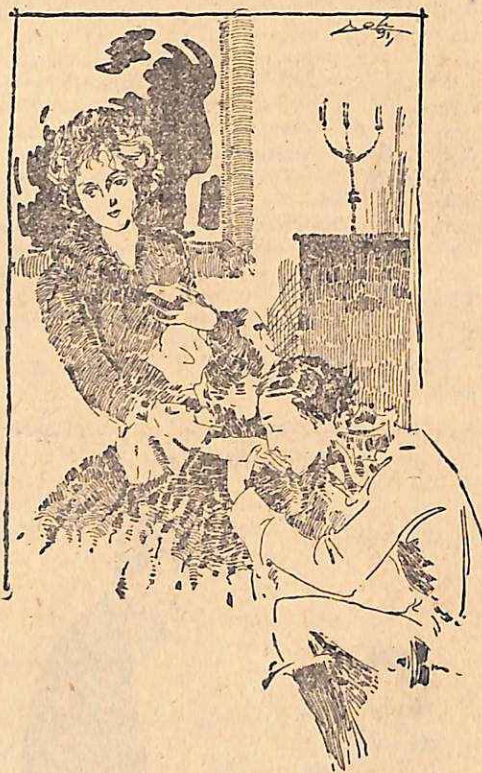
Ξαφνικά, ο Φραγκό διακόπτει την έργασιά του κι' αρχίζει να όνειροπολή. Ρέπει προς την μελαγχολία—κι' είναι πρώτη φορά που του συμβαίνει ν' αγαπήσει. Η δεσποινίς Γκιμάρ είναι χαριτωμένη, του τό απέδειξε για μερικές μέρες, ή φτερωτή όμως χορεύτρια που την παρομοιάζουν με πεταλούδα, είναι άστατη έπίσης σαν την πεταλούδα που πετά από λουλουδι σε λουλουδι. Ο Φραγκονάρ πρέπει να λογίζεται εύτυχισμένος που κατ'όρωσε επί όλόκληρη βδομάδα να κερδίση το χαμόγελό της. Είλικονώς, ήταν δυνατόν να έλπιση παραπάνω; Και δεν έλπιζε πιά τίποτα. Καϋμένη Φραγκό!

Χτυπούν την πόρτα του. Θλιμμένος, ο Φραγκονάρ πάει ν' ανοίξει. Είναι ή μαθήτριά του Μαριάννα Ζεράρ. Είναι πατριώτισσά του, απ' την Γκράς, γειτονόπουλα των γονέων του. Της άρέσει ή ζωγραφική κι' ο πόθος της είναι να γίνη ζωγράφος. Την έστειλαν λοιπόν στο Παρίσι με σύσταση για τόν Φραγκονάρ που την υποστηρίζει με τά μαθήματα και τις συμβουλές του.

Η Μαριάννα είναι δεκαοχτώ χρονών. Δεν είναι όλωσιδίου όμορφη, με την μελαγχρή επιδερμίδα των Προβηγκιανών, με τά παχειά χείλη της, μά δεν είναι κι' άσχημη, με τά όμορφα μάτια της, και τό άφελές, άνυπόκριτο ύφος της. Είναι μία άσήμαντη κοπέλλα και ο Φραγκονάρ δεν την πολυπροσέχει. Είναι μεγάλη ή άπάτηση, να της δώση σημασία, ένας άνδρας που γνωρίζει τις όμορφότερες γυναίκες του Παρισιού... Αντιθέτως όμως, ή Μαριάννα Ζεράρ κυττάζει παραπολύ τόν Φραγκονάρ, όπως κυττάζει κανείς ξένο θεό και θαυμάζεται απ' την άκτινοβο-

λία του, λατρεύοντάς τον, χωρίς να του ζητήση αντίλλαγμα.

Η Μαριάννα κυττάζει με πολλή προσοχή τά άναριθμητα πορτραίτα της δεσποινίδος Γκιμάρ. Θά προτιμούσε να άσכולούνταν με τίποτε άλλο ό κ. Φραγκονάρ παρά να φτιάχνή ακούραστα τό πορτραίτο μίας γυναίκας που τόν κατέστησε τόσο δυστυχισμένο. Γιατί ή Μαριάννα δεν θαυμάζει μονάχα τόν Φραγκονάρ. Ίσως να μην τολμά να όμολογήση στον έαυτό της πως τόν αγαπά. Σιλογίζεται με φρίκη πως άν φύγη μία μέρα για την Γκράς, δεν θά τόν ξαναδύ. Μία μέρα, τόν βλέπει κατασυγχυσμένο.

Είναι έρωτευμένος με τη χορεύτρια...

Είχε ζωγραφίσει την χορεύτρια με μία κιθάρα στο χέρι. Ανάμνηση μίας γοητευτικής ώρας που ή άπιστη είχε χορέψει μονάχα γι' αυτόν. Ξαναγύρισε κοντά της, μεθυσμένος από έρωτα κι' ή χορεύτρια τόν υποδέχτηκε άσκημα.

Τότε, άπάνω στον ψυχικό σπαραγμό του, ο Φραγκονάρ συλλογίζεται την μικρή Μαριάννα, την άφοσίωσή της, την συμπάθειά της. Της προτείνει να γίνη γυναίκα του. Είναι είκοσι χρόνια μικρότερη του: τί σημασία όμως μπορεί νάχη αυτό, αφού είναι βέβαιος πως θά βρή κοντά της την εύτυχία;

Τρελλή απ' την χαρά της, ή Μαριάννα ξεσπά σε λυγμικό κλάμα και ρίχνεται στην άγκαλιά του...

□ □

Δεν είναι κουτή, ή μικρή έπαρχιώτισσα. Ξέρει πως τά θέλητρε του Παρισι-

ού, οι όμορφες γυναίκες, οι διασκεδάσεις, είναι μία Δαμόκλειος σπάθη στημένη άπάνω απ' την εύτυχία της. Θά άμυνθη όμως με όλες τις δυνάμεις της.

Μπορεί να μην είναι εξαιρετική καλονή, έχει όμως κι' αυτή τά όπλα της, την νόμιμη έπιτηδειότητα, την ποιηρία που είναι έπιτετραμένη σ' εκείνην που άγωνίζεται για την εύτυχία της ύπερασπίζοντας την ήσυχία του συζύγου της. Έχει λεπτότητα και τάκτ, καλωσύνη και τρυφερότητα καθώς και μία συγκινητική άφοσίωση.

Ο Φραγκονάρ παύει να ζωγραφίζει την δεσποινίδα Γκιμάρ, ή ανάμνηση όμως της γόησσας δεν διαλύθηκε άκόμα.

Στό άναμεταξύ, τά οικονομικά της χορεύτριας έχουν πάρει τόν κακό δρόμο. Η δεσποινίς Γκιμάρ αναγκάζεται να βάλει σε λοταρία τό μεγάλο της!

Τι άναμνήσεις ξυπνά αυτό τό περιστατικό στον Φραγκονάρ! Η κ. Φραγκονάρ όμως είναι έν έπιφυλακή, φρουρώντας άγρυπνα την εύτυχία της. Ο ζωγράφος Μπουσέ, παρακινούμενος απ' την Μαριάννα, συμβουλεύει τόν Φραγκονάρ να πάη ταξίδι ως την Ρώμη. Ένας πλούσιος φιλότεχνος προσφέρεται να του κάνει όλα τά έξοδα. Όλα πηγαίνουν κατ' εύχην.

Τι δόξα! Τι τιμές! Ο Φραγκονάρ είναι πιά διάσημος στην Ρώμη παρά στο Παρίσι. Όλοι προθυμοποιούνται να τόν υποδεχτούν, να πανηγυρίσουν, ο πάπας του φανερώνει μεγάλη εύνοια.

Ο Φραγκό ξαναβρίσκει την εύθυμία του, την ζωηρότητά του, τό κέφι του. Ξέχασε πιά την δεσποινίδα Γκιμάρ.

Όταν ξαναγυρνούν όμως στο Παρίσι, ή κ. Φραγκονάρ άνησυχεί και πάλι. Μέσα στο άτελιέ που είναι γεμάτο απ' τά πορτραίτα της άλλης, ή Μαριάννα παρακολουθεί με την άκρη του ματιού τόν σύζυγό της που πηγαίνειόρχεται, που τακτοποιεί τούς πίνακες. Παίρνει έναν έναν τούς εξέτάζει στο φώς, τούς μελετά μισοκλείνοντας τά μάτια σαν ζωγράφος που είναι.

Νά τό πορτραίτο με την κιθάρα. Της Μαριάννας της κόβεται ή άναπνοή. Ο Φραγκό χαϊδεύει τό πηγούνι του. Βέβαια, δεν είναι κακοφτιαγμένο, πάντως όμως δεν είναι κι' από εκείνα που προτιμά ιδιαιτέρως. Μορφάζει. Τότε σηκώνει τά μάτια προς τό τρυφερό, γλυκό πρόσωπο εκείνης που τόν λατρεύει, που τόν θαυμάζει, που τόν είναι άφοσίωμένη, που τόν κυττάζει σαν Θεό της... Τι ώραία αυτή ή άφοσίωση της τρυφερότητας!

Εύθυμος, με τσαχπινιά—και με κάποια συγκίνηση όμως—ο Φραγκονάρ χαμογελά. Την κυττάζει: κυττάζει και τό πορτραίτο με την κιθάρα. Κι' εκείνη περιμένει τοέμοντας.

—Τι τά θέλεις, λέει στο τέλος, αυτό τό πορτραίτο δεν είναι πολύ καλό. Δεν μ' άρέσει καθόλου. Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί να μου άρεσε άλλοτε. Είναι άκατανόητο. Στάσου εκεί. Θά φτιάσω τό δικό σου...

ΜΑΡΙ ΜΑΙΝΤΡΟΝ

Ήρθε ή άγάπη...

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΑΟΛΟ Ε. ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

Απότομα, μέσα στην νύχτα, ή Σάντρα ξύπνησε. Τό ρολόι του κομμουνιστού με τούς φωτεινούς αριθμούς δείχνει δύο και δέκα. «Ποιός είναι;» φώναξε από τό δωμάτιό της ή κυρία Ίδα, ή οικοδέσποινα. Ποιός είναι τέτοια ώρα; —Εγώ είμαι, άνοιξε». Η Σάντρα άναγνώρισε την φωνή του φίλου της κυρίας, ενός άνδρος που ταξίδευε διαρκώς στην Ίταλία με δειγματολόγιο ενός έργοστασίου ύφασμάτων. «Μία στιγμή, άγάπη μου, κι' έρχομαι άμέσως να σου άνοιξω...»

Η Σάντρα ξανακοιμήθηκε. Στις δύο-μιας όμως, ξύπνησε και πάλι. Γιατί; της είχε φανή πως ή πόρτα του δωματίου της είχε άνοιξει σιγά-σιγά κι' είχε ξανακλείσει. Ασφαλώς θά είχε όνειρευτή. Δεν μπόρεσε όμως να ξανακλείσει μάτι. Άναψε τό φώς κι' άπλωσε να πάρη τό ρομάντισο που ήταν άπάνω στο κομμουνιστό. Τυχάρια τό μάτι της έπεσε στην πόρτα: ήταν μισανοιχτή. Την κυριεύσε ένας παράξενος φόβος. Άνακάθισε και σε λίγο με μάτια γουρλωμένα από τόν φόβο είδε τά κουρτινάκια του παραθύρου να κινούνται και έναν άνδρα να προβάλλη ύστερα από λίγο πίσω απ' αυτά. Η Σάντρα πάγωσε κυριολεκτικώς. Ο άνδρας της έκανε νόημα να σώπηση, της χαμογέλασε, προχώρησε μερικά βήματα, κλείδωσε την πόρτα κι' έπειτα στράφηκε και της χαμογέλασε.

—Μείνετε ήσυχη, δεσποινίς, μην φωνάξετε. Δεν θά σας κάνω κακό. Θά σας έξηγήσω...

Τόν κύτταξε σαν ύπνωτισμένη. Ήταν μέσου άναστήματος, καμιά τριανταριά χρονών. Δεν φορούσε κολλάρο και γραβάτα. Τά μαλλιά του ήταν άνακατεμένα, ήταν καλοντυμένος και τό χλωμό, καλοεξηρισμένο πρόσωπό του ένέπνεε κάποια συμπάθεια και έμπιστοσύνη.

—Μπήκα απ' την κουζίνα της είπε. Πεινούσα. Η πόρτα του κήπου του μεγάρου ήταν άνοιχτή, καθώς και τό παράθυρο της κουζίνας... Ύστερα, κάποιος μπήκε μέσα στο σπίτι, ο οικοδεσπότης ίσως... Σάστισα, έκανα λάθος στην πόρτα και μπήκα εδώ. Με συγχωρείτε που διέκοψα τόν ύπνο σας. Παρακαλώ, βοηθείστε να φύγω.

Η Σάντρα σώπαινε και τόν κύτταζε κατάματα. Η πείνα. Αυτός ο νέος, έτσι καλοντυμένος, να ριψοκινδυνεύει να πάη φυλακή για ένα κομμάτι ψωμί; Τι θλιβερές σκέψεις! Τώρα πιά ή καρδιά της δεν χτυπούσε δυνατά, απ' τόν φόβο, όπως πριν. Τόν συγχωρούσε, ένοιωθε την απόγνωση του...

Σώπαιναν.

Η Σάντρα έμεινε στο σπίτι της κυρίας Ίδας έδώ κι' έξη χρόνια. Είκοσιδύο χρονών είχε φθάσει στο Μιλάνο μ' ένα μεγάλο δίπλωμα, μία μικρή βαλίτσα, πολλά όνειρα και λίγα χρήματα. Είχε βρή μία θέση κι' άρχισε να κερδίζει την ζωή της. Άνδρες δεν είχε γνωρίσει γιατι δεν ήταν ο τύπος που παρασύρει εύκολα τούς άνδρες. Ήταν μία γυναικούλα

με στρογγυλό, χλωμό πρόσωπο. Άσκημη δεν ήταν κι' είχε μεγάλα μάτια. —Μπορείτε να μου πείτε πως θά σας βοηθήσω;

Εκείνος χαμογέλασε:

—Άπλούστατα, δεσποινίς: συνεχίστε τόν ύπνο σας. Εγώ θά καθήσω σ' αυτή την πολυθρόνα. Αύριο τό πρωί...

Διεκόπη. Ένα, δύο χτυπήματα άκούστηκαν στην πόρτα.

—Δεσποινίς Σάντρα... φώναξε μία φωνή.

Την άναγνώρισε. Ήταν του φίλου της κυρίας Ίδας:

—Δεσποινίς Σάντρα, άνοιξτε μου.

—Τι ζητάτε;

—Ποιός είναι μαζί σας; Άπαντήστε μου. Άκουσα όμιλίες...

Τόσα χρόνια όλωμόναχη δεν είχε κανένα να την προσέξω...

Σιωπή. Ο άνδρας, ο κλέφτης, σώπαινε καστατενοχωρημένος.

—Θά μου άνοιξετε, ναι ή όχι;

—Τι ζητάτε; έπανελαβε εκείνη θυμωμένη αυτή τη φορά.

—Αφίστε τά ψέμματα. Σε μένα δεν έχουν πέραση. Ένας άνδρας είναι μαζί σας.

—Ε λοιπόν, μάλιστα: ένας άνδρας είναι μαζί μου. Και τι μ' αυτό;

—Και τι μ' αυτό; Στο σπίτι μου δεν τό έπιτρέπω... Αύριο να ψάξετε να βρήτε τό έπιπρεπτό...

—Καλά, θά ψάξω αύριο. Τώρα, καληνύχτα.

Εκείνος όμως έπέμεινε με κακία, με μοχθηρία:

—Και να τόν δίνη ο φίλος σας... Σύμφωνοι;

—Σύμφωνοι. Σιωπή. Ο κλέφτης την κύτταζε συχυσμένος. Η Σάντρα σηκώθηκε, φόρεσε

Ένα πενιούρα.

—Με συγχωρείτε, δεσποινίς Σάντρα, είμαι έγώ ή αίτία...

—Δεν βαρύνετε. Ίσως να μου βγή σέ καλό. Ήθελα να φύγω απ' αυτό τό σπίτι, για να βρω ένα καλλίτερο δωμάτιο. Τό όνομά σας;

—Τζόρτζιο.

—Λαμπρά. Στόν διάδρομο, τό «θηρίο» περιμένει έν έπιφυλακή. Πρέπει να υποκριθούμε πως είμαστε... καταλαβαίνετε; Θά μιλάμε με τό σύ.

—Ποτέ μου δεν θά ξεχάσω την εύγένειά σας. Μπορούμε να ξαναδωθούμε, αν θέλετε. Με σώσατε.

—Καλά, τά ξεαναλέμε, αύριο βράδυ ίσως. Πάμε τώρα.

Άνοιξε την πόρτα. Ξαπλωμένος σε μία πολυθρόνα, ο φίλος της κυρίας Ίδας, κάπνισε ένα πούρο, με θυμωμένο ύφος. Η Σάντρα άκουσε τόν Τζόρτζιο να της λέγη:

—Αύριο βράδυ Σάντρα. Στο συνηθισμένο μέρος, στις έννιά, στην πλατεία του Ντουόμο.

□ □

Τό βράδυ της έπομένης, λίγα λεπτά πριν απ' τις έννιά, στην πλατεία, «Ήρθε πολύ νωρίς, άς περιμένω...» σκέπτεται ή Σάντρα. Τι όμορφο να περιμένη κανείς! Τόσα χρόνια, όλωμόναχη, δεν είχε κανέον που να την προσέξη, να την συνοδέψη στο σπίτι, να γεμίση με κανένα χαμόγελο, με χάδια, με φιλία, την μονοτονία της ζωής της. Και να τώρα που ένας άνδρας, ταπεινωμένος απ' την ζωή, είχε βρεθή στον δρόμο της. Θά τόν έσωζε θά τόν βοηθούσε με όλες τις δυνάμεις της, γιατί τόν άγαπούσε! Κι' εκείνος την άγαπούσε...

Γιατί όμως να άργή έτσι; Γιατί να μην έρθη πρώτος εκείνος και να είναι ύποχρεωμένη ή Σάντρα να πηγαίνειόρχεται γύρω απ' την πλατεία του Ντουόμο, περιμένοντάς τον... Εύτυχώς που είναι πλήθος όλόγουρα, και δεν μπορεί να παρεξηγηθή μία γυναίκα γιατί γυρίζει μόνη τέτοια ώρα... Σιγά-σιγά όμως, τό πλήθος άρχίζει να άραιώνει... Ο κόσμος γυρίζει στα σπίτια του... Τέλος, δεν μένει παρά μία γυναικεία σιλουέττα που περιφέρεται άσκοπα στην πλατεία, σαν τις νεκτερινές τροτίζες...

9... 9 15... 9 30... 9 45... Τίποτε κανείς. Στην άρχή, ή Σάντρα είχε πιστέψει πως ο Τζόρτζιο θαρχόταν με μία μικρή καθυστέρηση. Θά της ζητούσε συγγνώμη. Ύστερα απ' τις 9 30' όμως, ή νέα είχε άπελπισθή. Μάταια περίμενε, δεν τόν είχε διακρίνει πουθενά.

10... Έπιστροφή, μελαγχολικά, στο σπίτι. Άς είναι, άκόμα δεν χάθηκε τό πιά. Δεν μπόρεσε άποψε. Θά μπόρεση αύριο...

□ □

—Σάντρα, της λέει ή κυρία Ίδα, δεν ξέρω πως να σ' ευχαριστήσω γι' αυτό που έκανες για χατήρι μου χθές τό βράδυ... Χωρίς έσένα, ο φίλος μου θά αντιλαμβανόταν...

Μά ή Σάντρα δεν την άκούει. Σέρνεται ως τό δωμάτιό της σιωπηλά, κι' εκεί μέσα, τό μαξιλάρι της πνίγει τούς λυγμούς, άπορροφά τά δάκρυα...

ΠΑΟΛΟ Ε. ΝΤ' ΕΜΙΛΙΟ

Τελευταία ώρα

ΤΑ ΚΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ

Θέλετε μήπως να μάθετε ποιοι ήθοιοι του κινηματογράφου κατοικούν μαζί με την μητέρα τους σαν φρόνιμα παιδιά;

Η Κλωντ Κολμπέρ, η Κλαίρ Τρεβόρ, ο Τζάκ Όκι, ο Έντουαρντ Χόρτον, ο Φρέντ Μακ Μούρραϊ, η Ίντα Λουίνο, η Τζαίην Ουίθερς, η Άνιτα Λουίζ, η Ζανέτ Μακ Ντόναλντ, η Πάολα και η Κάρολ Στόν, η Γκράις Μπράντλεϋ και η Σίρλεϋ Τέμπλ.

ΣΤΑΡ-ΜΟΥΣΙΚΟΙ

Άρκετοι από τους ήθοιους του Χόλλυγουντ είναι συγχρόνως και πολύ καλοί μουσικοί.

Ας αναφέρουμε πρώτα τους πιανίστες: Ο Τζέιμς Ράϋμοντ παίζει πιάνο και συνθέτει επίσης. Ο Φρέντ Κήτιγκ παίζει «με το αὐτί» μόνο, μαθαίνοντας το κομμάτι που θέλει να παίξει από ένα δίσκο φωνογράφου.

Τὸ φιλί στὸν κινηματογράφο.— Βίαιο, απότομο, κλεμμένο: ὁ Οὐάιλας Μπέρου και ἡ Φαίη Ραίη στὸ φιλμ «Βίβα Βίλλα».

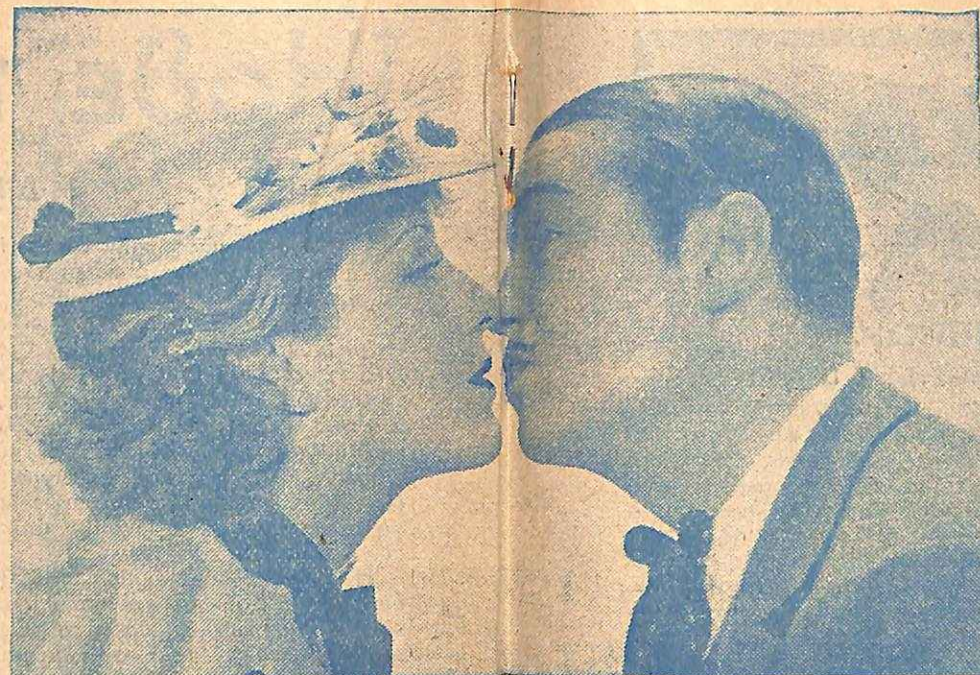
Ο Λάιονελ Μπάρρυμορ, η Ίρεν Ντάν, ο Τσάρλς Κόλλινς, η Κλαίρ Τρεβόρ, η Τζαίην Ουίθερς, ο Μίκαελ Βάλεν, η Μαίη Ουέστ και η Γκράις Άλλεν παίζουν επίσης καλό πιάνο.

Ο Σάρλ Μπουαγιέ παίζει βιολί. Ο Άρπο Μάρξ παίζει άρπα (φυσικά άφοδ τον λένε... Άρπο!) και η Άνιτα Λουίζ παίζει άρπα τόσο καλά όσο και πιάνο. Η Έλίσσα Λάντι παίζει άρμόνιο και η Μαρλένε Ντήτριχ βιολί.

Ο Φράνκ Μόργκαν έχει ειδικευθή στο να βγάξη άρμονικώτατους ήχους χτυπώντας μερικά... ποτήρια της μπύρας!

ΕΡΩΣ ΑΝΙΚΑΤΕ!

Η Άντριεν Αϊγς συνεφιλιώθη με τον Μπριους Κάμποτ με τον όποιο «τά είχε χαλάσει» τώρα τελευταίως.— Η Γκλέντα Φάρρελ και ο Άντισον Ράνταλ, ύστερα από ένα φλογερό ειδύλλιο που βάσταξε δυο μήνες δεν θέλουν ούτε ν' αντικρύση πια ο ένας τον άλλο.— Η Καρόλ Λομπάρ επίσης «ξαπό-

Τὸ φιλί στὸν κινηματογράφο.— Ένα άθώο, ειδύλλιακό φιλίμα: ὁ Μωρίς Σεβαλιέ και ἡ Έλν Ρομπέρ στὴν ταινία «Ὁ πολυαγαπημένος άλήτης».

στείλει» τον συγγραφέα Ρόμπερτ Ρίσκιν—τό τελευταίο της φλέρτ—και τώρα θεάται μέρα-νύχτα με τον Τσέζαρ Ρομέρο, ο όποιος πάλιν άφησε στα κρύα του λουτρού την πρώην σύζυγο του Τζίλμπερτ Βιρτζίνια Μπρούς, με την όποια ήταν μνηστευμένος.

Η Μαρλένε Ντήτριχ έχασε 7 κιλά άφ' ότου πέθανε ο φίλος της Τζών Τζίλμπερτ.

Η Σύλβια Σίντνεϋ έζήτησε το διαζυγίο της από τον έκδοτή Μπέννεντ Σέρφ, με τον όποιο παντρεύτηκε πριν από τρεις μήνες.

ΟΙ ΠΙΟ «ΚΑΛΟΧΤΕΝΙΣΜΕΝΕΣ», ΣΤΑΡ

Άπ' όλες τις στάρ του Χόλλυγουντ οι πιο καλοχτενισμένες είναι οι έξης κατά σειράν άπως τις ύπέδειξε ο Πέρκ Ουέστμορ:

Νόρμα Σήρρερ, Μπέτε Ντάβις, Καρόλ Λομπάρ, Τζίντζερ Ρότζερς, Ζαννέτ Μακντόναλντ, Καίη Φράνσις, Μάριον Νταίβις, Μαρλένε Ντήτριχ, Γκράις Μούρ και Σίρλεϋ Τέμπλ.

Η ΤΖΙΝΤΖΕΡ, ΣΥΝΘΕΤΙΣ

Παρ'όλες τις διαδόσεις ότι η Τζίντζερ Ρότζερς δεν θα ξαναπαίξη πια με τον Φρέντ Άσταρ και ότι θα βρῆ άλλον παρτεναίρ, αναγγέλλεται το «γύρισμα» μιας ταινίας «Πρόσεχε τὰ βήματά σου», όπου οι δυο συμπαθέστατοι χορευται θα έμφανισθούν πάλι μαζί.

Ξέρετε όμως ότι η Τζίντζερ συνέθεσε μόνη της ένα ωραιότατο τραγούδι που έχει τώρα μεγάλη πέραση στο Χόλλυγουντ. Ο τίτλος του είναι: «Δεν μπορώ να καταλάβω γιατί δεν με καταλαβαίνεις!». Ο Γκρίγκ Μπέρλιν λέγει ότι η Τζίντζερ έχει μεγάλο ταλέντο. Και όσο γι' αυτό, κανείς δεν έχει αντίρρηση.

του Χόλλυγουντ

βώς που είχε ήδη χάσει τριάμιση κιλά, έπαθε ένα τόσο ισχυρό νευρικό κλονισμό που θα την κρατήσει στο κρεβάτι το λιγώτερο 3 μήνες άπως έδήλωσαν οι γιατροί.

Έτσι η Ντόροθυ έχασε και το φιλμ και την υγεία της, πράγμα πολύ σπουδαιότερο.

Κι' όμως καμιά στάρ δεν σωφρονίζεται από τὰ παραδείγματα αυτά. Διακινδυνεύουν και αυτή τη ζωή τους άκόμη άρκει ν' άποκτήσουν την λεπτότατη σιλουέττα που άπαιτεί η Αὐτοῦ Μεναλειότης ο Κινηματογράφος.

ΠΟΙΑΝ ΑΠ' ΤΙΣ ΔΥΟ;

Το κύριο θέμα των κουτσομπολιών του Χόλλυγουντ την έβδομάδα αυτή είναι ο Ντούγκλας Φαίρμπαγκς υιός, πρώην σύζυγος της Τζόαν Κράουφορντ, που επέστρεψε στο Χόλλυγουντ ύστερ από άπουσία μερικῶν μηνῶν.

Τὸ ένδιαφέρον γιὰ τον Ντούγκλας δεν άφορὰ τὰ σχέδιά του σχετικά με τὰ φιλμ που θα γυρίση αλλά τὸ ζή-

τημα ποιαν θα διαλέξη από τις δυο «υποψήφιες της καρδιάς» του: Την Γερτρούδη Λώρενς ή την Έλίσσα Λάντι; Οι καλῶς πληροφορημένες κακές γλώσσες του Χόλλυγουντ λέγουν ότι θα νικήση η Έλίσσα Λάντι.

ΠΕΝΝΙΕΣ

—Διεδόθη ότι η Γκρέτα Γκάρμπο λυπήθηκε τόσο πολύ γιὰ τον θάνατο του Τζών Τζίλμπερτ ώστε άπεφάσισε ν' άποσυρθῆ από την δόνη. Η Μέτρο-Γκόλντγουϊν όμως το διαψεύδει και άναγγέλλει ότι η Γκρέτα έτοιμάζεται γιὰ τον νέο της ρόλο ως «κόμησσα Βαλέσκα» σ' ένα φιλμ γιὰ τον Ναπολέοντα.

—Τὰ στούντιο της Έταιρείας Ουόρνερ, άναγκάσθηκαν να προσλάβουν τρεις άκόμη γραμματέις γιὰ να διεκπεραιώνουν την άλληλογραφία του Έρρολ Φλυν, νέου άστέρου που θριάμβευσε στο φιλμ «Καπετάνιος Μπλούντ». Ο Φλυν είναι σύζυγος της Λιλής Νταμιτά

ΝΕΑ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Τὸ τελευταίον έπιχειρηματικόν δαιμόνιον του Χόλλυγουντ είναι ὁ νεαρός Ουάλτερ Φόρμπς, ὁ όποίος αγοράζει τὰ παλιά αυτοκίνητα των διασήμων ήθοιῶν και τὰ ξαναπουλεί.

Όταν τ' αγοράζει όμως παίρνει πάντα την άδεια να κρεμάση στο αυτοκίνητο μιὰ πινακίδα ή όποια αναφέρει τίνος ήταν πριν τὸ ξαναπουλήση.

Τελευταία, αγοράσε τὸ παλιό αυτοκίνητο της περίφημης Γκρέτας Γκάρμπο. Όταν τὸ ξαναπούλησε ύπήρχε μιὰ πινακίς έμπρός που άνάφερε με μεγάλα γράμματα: «Τὸ αυτοκίνητο αυτό έξυπηρέτησε πιστὰ έννέα χρόνια την Γκρέτα Γκάρμπο».

Με τὸ σύστημα αυτό ὁ νεαρός έπιχειρηματίας παίρνει πολύ περισσότερα χρήματα από την πραγματική άξια του παλιῦ αυτοκινήτου γιατί άκόμη και σὸ μπλαζέ Χόλλυγουντ ύπάρχουν άπειροι θαυμασται των στάρ που σπεύδουν ν' αγοράσουν άδρότατα τ' αυτοκίνητα αυτά γιὰ νάχουν την τιμή να οδηγούν τὸ αυτοκίνητο που άνήκε κάποτε σ' ένα διάσημο ήθοιοι.

Η ΣΙΛΟΥΕΤΤΑ ΤΗΣ ΝΤΟΡΟΘΥ

Ένα νέο θέμα της λεπτής σιλουέτας που άπαιτεί ὁ κινηματογράφος είναι ή άγγλοαμερικανίς ήθοιοίς Ντόροθυ Τζαίημς.

Η Ντόροθυ ήταν 50 κιλά. Η έταιρεία της όμως έπιθυμούσε να χρησιμοποιήση μιάν άδύνατη ήθοιοί γιὰ τὸ φιλμ «Χαμένη άγάπη» που θα γυρίζε κατ'αὐτάς.

Η Ντόροθυ υπέγραψε συμβόλαιο να πρωταγωνιστήσῃ σ' αυτό και ανέλαβε ν' άδυνατίσῃ 4 κιλά έντός δυο έβδομάδων.

Η δίαιτα, ή γυμναστική, και οι λοιποί κόποι στους όποιους υπεβλήθη γιὰ ν' άδυνατίσῃ ή ωραία Ντόροθυ ήταν τόσο έντονη ώστε την 12ην ήμέραν άκρι-

Τὸ φιλί στὸν κινηματογράφο.— Ἡ τελευταία αντίσταση: ὁ Μωρίς Μαγιό και ἡ Ζαν Μπουατέλ στὴν ταινία «Ρεμού».

Τὸ φιλί στὸν κινηματογράφο.— Ένα δοκιμαστικό φιλίμα, άρκετὰ γλυκό όπως φαίνεται: ή Μόρρεν Ό Σούλλιθαν και ὁ Τζών Γκάρρεν στὸ φιλμ «Μάντευσέ το!».

Τὸ φιλί στὸν κινηματογράφο.— «Μὰ θαρῶ πὼς θα τὰ μπλέξω!».— Ὁ Ντὺκ Πόνουλ στὴν ταινία «42α ὁδός».

Φλόγες επάνω στο χιόνι

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ANTON TZ. MAZANO

Ένα δυνατό τρίξιμο και ο τελευταίος χορευτικός δίσκος σταματούσε στο ραδιόφωνο. Μόλις έσβυσε το φωτεινό κάδρο του επίπλου, έπεκράτησε σιωπή και σκοτάδι μέσα στο δωμάτιο. Η Πάολα σηκώθηκε από την πολυθρόνα της και πήγε να άκουμπήσει το μέτωπο στο τζάμι του μπαλκονιού.

Ήταν στα μέσα του φθινοπώρου. Οι σταλαγματιές της βροχής ακούγονταν μέσα στην νύχτα. Πυκνό σκοτάδι σκέπαζε τα πάντα, έκτος από την φωτεινή γραμμή του αυτοκινητοδρόμου. Φαινόταν σαν να χώριζε ένα τεράστιο διάστημα την θύλα «Ντάλια» από την θορυβώδη και φωτισμένη πόλη, της οποίας τώρα η Πάολα συλλογιζόταν με νοσταλγία τα πολυσύχναστα κέντρα τους θορυβώδεις δρόμους. Δεν μπορεί όμως να παραπονεθώ που έμεινε εδώ να κινή νυστροφία του πατέρα της. Οι συγγενείς, οι φίλοι, όλοι έφυγαν ήδη. Το βλέμμα της Πάολας διασχίζει τα λίγα μέτρα που χωρίζουν το μπαλκόνι από τον τοίχο της διπλανής θύλας, μάταια ψάχνοντας μέσα στο σκοτάδι: ούτε η παραμικρή αχτίδα φωτός. Πρώτη φορά συμβαίνει τέτοιο πράγμα. Κάθε νύχτα και στην πιο προχωρημένη ώρα, έδλεπε την σκιά του μυστηριώδους γείτονός της να ζωγραφίζεται στο παράθυρο του γραφείου του. Κάποιες θραύσεις, που είχε διασκεδάσει με την μουσική του ραδιοφώνου, προτού αποκοιμηθώ, τον καληνύχιζε, από μέσα της, με ένα έγκοδιο και ειρωνικό «καληνύχτα!». Βυθιζόταν στον ύπνο, ήρεμη και γαλήνια, με την έντυψη ότι άγρυπνοσε σ' αυτήν ένας διακριτικός και πιστός φίλος.

Πολλοί από τους φίλους της Πάολας αναρωτιόνταν με περιέργεια, ποιός ήταν αυτός ο άκοινωντος τύπος που επέμενε να τους άγνοη, μολονότι τα παράθυρά του έβλεπαν το «κόρτ» του τένις όπου έπαιζαν. Πού και πού έβγαίνει στον κήπο του, συχνά πήγαινε καθάλα στους άγρους αναζητώντας ακαλλιέργητες εκτάσεις για να καλλπάξη. Μόνο το όνομά του ήταν γνωστό: Πιέρο Ντάνι. Ήταν ιδιοκτήτης της θύλας κι' ένας νός μεγάλου κτήματος. Πού να είχε ζήσει άραγε; Γιατί να είχε σκλαβώσει την ζωή του σε μια τόσο άπολυτη, κι' επίμονη μοναξιά; Αύτες τις έρωτήσεις, η Πάολα τις θέτει και πάλι στον έαυτό της, εξακολουθώντας να βυθίζει τα βλέμματά της μέσα στο σκοτάδι της νύχτας. Είναι δυσχερής, θυμωμένη. Δεν νοιώθει καμμία επιθυμία να επλωθ στο κρεβάτι για να κοιμηθώ ή να διαβάσω. Συλλογιέται το πρόσωπο του Πιέρο Ντάνι: ένα ολιμμένο πρόσωπο, όχι πολύ νέο που έχει όμως ένα γοητευτικό χαμόγελο, όταν την χαιρετά τυπικά, στον δρόμο, μαζί με τον πατέρα του. Γιατί δεν πήγαινε ποτέ κανείς να τον συναντήσει; Γιατί να είχε κοιμηθώ τόσο νωρίς άποψε;

Ένα μοτέρ αυτοκινήτου! Σταματά μπροστά στην διπλανή θύλα. Οι φάροι του σκορπούν μυριάδες διαμάντια — τις σταγόνες της βροχής. Ένας άνδρας με αδιάβροχο, χωρίς καπέλλο: ο Ντάνι!

Κατεβαίνει, ανοίγει την πόρτα του κήπου της θύλας του. Το αυτοκίνητό του προχωρεί ακόμα λίγα μέτρα μέσα στον κήπο, σταματά μπροστά στα σκαλοπάτια της θύλας. Ανοίγει η πόρτα κι' η Πάολα βλέπει μαζί με τον Ντάνι να μπαίνει μέσα στην θύλα και μια λεπτή γυναικεία σιλουέτα.

Μια γυναίκα!... Η μοναξιά ενός άνδρος δεν είναι παρά η νοσταλγία ή η άναμνη μιας γυναίκας. Πού να έχει άκουσει η Πάολα αυτά τα λόγια; Κλείνει όρμητικά τα παντζούρια, στρέφει τον διακόπτη. Το δωμάτιο της φαίνεται ψυχρό, ξένο. Νοιώθει με άπογοήτευση μέσα στην καρδιά που καταστρέφει ένα όνειρο... Οι κρόταφοί της, χτυπούν. Με χέρια που τρέμουν, ανάδει ένα σιγαρέττο που δεν της άφινει καμμία γεύση.

□ □

Δυο μήνες ύστερα από την νύχτα που η Πάολα τον είδε να επιστρέφει με την «Ελενα» ο Πιέρο Ντάνι επιστρέφει από τον περίπατο ένα ψυχρό και συννεφιασμένο χειμωιάτικο σούρουπο. Άρχίζει να πέφτει χιόνι. Άνεβαίνει ζωηρά τα σκαλιά φουώντας μέσα στις παγωμένες χούφτες του, τινάζοντας τα παπούτσια του που είναι γεμάτα χιόνι. Χαμογελά βλέποντας πως το γραφείο του είναι φωτισμένο. Η «Ελενα» θα τον περιμένει, ξεπλωμένη μέσα στην αναπαυτική πολυθρόνα. Άκόμα δεν μπορεί να πιστέψει στην εύτυχία, ότι την ξαναβρίσκει επιστρέφοντας στο σπίτι, όπως την είχε

όνειρευτή, όπως την είχε ποθήσει... Τάχυνε το έμμα φοβούμενος μήπως ή τόσο ποθητή πραγματικότητα διαλυθώ σαν όνειρο. Ανοίγει την πόρτα.

Η «Ελενα» όμως δεν βρίσκεται κοντά στο τζάκι. Η φωτιά σχεδόν είναι σβυσμένη. Στρέφει την πλάτη της προς το δωμάτιο, άκουμπισμένη στο παράθυρο, κυττάζοντας πίσω από τα τζάμια το στροβίλισμα των λευκών νιφάδων. Ο Πιέρο την καλεί, επαναλαμβάνει το όνομά της. Η φωνή του όμως φαίνεται άνικανη να ταράξη την άκνησία της. Μόνο όταν την πιάνει από το μπράτσο, ρωτώντας την με άγωνία τι έχει, ή «Ελενα» στρέφει προς το μέρος του τα ματιά της που είναι πλημμυρισμένα από δάκρυα.

—Φεύγω, του λέει, Πιέρο, πρέπει να φύγω, η προσπάθειά μας πήγε χαμένη. Τέλειωσε πιά. Μη με κρατάς, μην μου πής λέξη. Ξέχασέ με. Για πάντα, στο εξής...

—Τρελλάθηκες; Να φύγεις; Κι' οι ύποσχέσεις σου; Η άηδία σου προς την άσυλλόγιστη και μάταιη ζωή που σε άπομάκρυνε κάποτε από μένα; Πρέπει, «Ελενα, να συνέλθεις. Πές μου τον πραγματικό πόνο σου. Θυμήσου πως έζησα τόσον καιρό με την προσμονή σου. Καταρράκωσα τον έγωισμό μου, την φιλοτιμία μου. Υπέφερα φοβερά ώσπου να ξεχάσω πως άλλη άγκαλιά σ' έσφιξε και πως άλλα χείλη σε φιλούσαν... για να καταστρέψω μέσα στην καρδιά μου και μέσα στο κορμί μου το φριχτό μαρτύριο που είναι η ζήλεια του παρελθόντος.

—Αδύνατο. Πιέρο. Πρέπει να φύγω.

—Μα δεν μπορεί να έχεις αλλάξει έτσι, μονομιάς! Ήσουν συγκινημένη εύγνων, εύχισμένη, όταν θέλησα να σε ξαναέρω. Μου ζήτησες να σε συχωρέσω, με παρακάλεσες να σε οδηγώσω έδω, «για να κάνουμε την ζωή μας κάτι το άγνό, το γαλήνιο, το φωτεινό». Είναι λόγια δικά σου. Κι' όχι άπατηλά! Συλλογίσου τα τόσο εύχισμένα όνειρά μας, άπολυτρώσου από τον έφιάλη, για να δώσεις για πάντα ή «Ελενα» μου!

—Μα δεν θέλεις λοιπόν να το καταλάβεις; Θα με μισήσεις, Έσύ όμως μ' έξαναγκάζεις να φανώ ειλικρινής. Σκληρόκαρδη; Ποταπή; Ψεύτρα; Ότι ποσιμάς. Έπιχείρησα να πω ψέμματα και στον έαυτό μου ακόμα. Σήμερα, δεν σ' άγαπώ, όπως δεν σ' άναψα και τότε. Και στάθηκε άκοκτό ένα γράμμα από τον άντρα που πίστευα πως δεν ήθελε πιά να με ξέρη. Διέλυσε την νοητεία. Νοιώθω την άνάγκη του όποιου

—Αδύνατο, Πιέρο. Πρέπει να φύγω.

κι' εκείνος τη δική μου... Πιέρο, μη με κυττάς έτσι. Δεν θέλω!...

Ένα άποτομο ξέσπασμα του άνεμου συγκλόνισε τα κλαδιά των δέντρων και περνώντας από την καπνοδόχο ζωήρεψε την φωτιά του τζακιού. Και κάθε ξέσπασμα μιλούσε προκλητικά μέσα στην ψυχή του Πιέρο, λέγοντάς του: «Σκότωσε... σκότωσε... σκότωσε!» Η «Ελενα» είχε βάλει το ένα χέρι της στο στόμα για να άμυνθώ, ίσως και για να πνίξη μια κραυγή φρίκης. Χώθηκε μέσα στο διπλανό, σκοτεινό δωμάτιο, κλείνοντας την πόρτα.

Ο Πιέρο άνάσαινε δυνατά. Προχώρησε δυο τρία έήματα, μηχανικά. Σωριάστηκε στην πολυθρόνα της «Ελενας. Τα χέρια του άπλώθηκαν προς τις συσσωρευμένες στάχτες, όπου έσδυσε ένα κούτσουρο, τρέμοντας από το κρύο, ξυλιασμένα...

Άκόμα χιόνιζε. Η γη, τα δέντρα, οι τοίχοι είχαν σκεπασθώ από μια λευκή μάσκα. Η έξωπορτα της θύλας είχε μείνει άνοιχτή. Δυο παράθυρα είναι φωτισμένα. Ένα του γραφείου κι' ένα στο άπάνω πάτωμα.

Ο Πιέρο βρίσκεται στον κήπο, προχωρεί στα δρομάκια, με πυρετώδη νευρικότητα, προσπαθώντας να διώξη τον έφιάλη που τον έσάσνιζε. Τα μάτια του καρφώνονται στο παράθυρο της φίλης του, που έτοιμάζεται να άναχωρήσει. Άγρυπνος, θα περιμένει να ξεμυλώσει για να άπολυτρώθώ από το μαρτύριο. Άύριο, εκείνη θα είναι με τον άλλο.

Σφιγμένη άπάνω του, θα χαιδεύεται θα του λέη πόσο στάθηκε ειλικρινής θαρραλέα, άποφασιστική. Θα γελά με την άπειλή που είχε διαβάσει το περασμένο έρωτά στο μάτι του Πιέρο. «Φεύγει μ' έγκαταλείπει, θα είναι εύτυχισμένη. Έμένα θα με ξεχάσει...» σκέπτεται. «Όλα, όλα πρέπει να χαθούν, να καούν μέσα στις φλόγες...όλα: τα έπιπλα όπου καθίσαι με όνας κοντά στον άλλο, οι τοίχοι που άκουσαν τα φιλιά μας, όλο το σπίτι που ύπηρεξε καταφύγιο του έρωτός μας...»

Ο Πιέρο θαρρεί πως βλέπει άποτομα το σπίτι να καίγεται ολόκληρο, πως άκούει μιάν ικετευτική, τρομαγμένη φωνή να του ζητά συγγνώμη... Είναι έτοιμος να κινή την έκδικητική χειρονομία... Κλείνει τα μάτια του.

Όταν τα ξανανοίγει, θαρρεί πως όνειρευέται. Μια λεπτή σιλουέττα έρίσκει στο πλευρό του: είναι ή ίδια κτήτρια της θύλας «Ντάλια» και το πρόσωπό της φανερώνει μια βουβή ικεσία.

Περιττό να μιλήσει ό ένας στον άλλο: κυττάζονται μόνο. Από το ένα μέρος, ένα πρόσωπο θασανισμένο από τον σπαργμό της αγάπης. Από το άλλο ένα πρόσωπο που ακόμα δεν ξέρει να άγαπή. Από το ένα μέρος ό άντρας αιώνιος ζητιάνος τρυφερότητας. Από το άλλο ή γυναίκα, ή αιώνια, ή μοναδική παρηγορήτρα.

Η έμφάνιση της Πάολας είναι μια καινούργια ζωή στα έρείπια μιας χαμένης εύτυχίας. Για τον Πιέρο, δεν υπάρχει πιά ή «Ελενα, δεν ύπηρεξε ποτέ, ένα χρυσό όνειρο άντικατέστησε τον έφιάλη...

Ο χρόνος εξακολουθεί το γοργοκόλισμά του.

Άύριο, ό ήλιος θα διαλύσει το σκοτάδι. Η άνοιξη θ' άνθισή από τον πένθυμο μανδύα του χειμώνας, μια καινούργια άνοιξη αγάπης, τρυφερότητας, εύτυχίας

ANTON TZ. MAZANO

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΠΕΛΑΤΗΣ ΤΟΥ Μ. ΤΖΑΦΦΕΡΙ

Ο μαίτρ Τζαφφερί, ό περίφημος παρισινός δικηγόρος, έχει άσφαλώς την πλουσιότερη άνεκδοτολογία του κόσμου. Δεν λέγει όμως, συνήθως τίποτε, άχωρονόμηνος πίσω από το επαγγελματικό άπόρητο. Κάποτε όμως, πιεζόμενος, δέχτηκε να μιλήσει... για τον πρώτο του πελάτη.

Ήμουν τότε άόμη νεαρότατος δικηγόρος, άρχισε ό Τζαφφερί. Μια μέρα, οι χωροφύλακες «ψαρεύουν» στον δρόμο έναν αλήτη. Τον πηγαίνουν στο τμήμα και τον ρωτούν, πούς είναι.

Ο αλήτης στην άρχή δεν άπαντά και κουνα το κεφάλι. Κατόπι άρχίζει ένα... λόγο, σε μια γλώσσα άγνωστη σ' όλους. Έπειτα, βλέποντας ότι δεν τον καταλάβαιναν, πήρε χαρτί και μολύβι και χάραξε κάτι σχέδια που μπορούσαν να ήταν ένα νησί, ένα μικρό καράβι, κύματα... Κατόπι χτυπά το στήθος του και φωνάζει: «Λαγκάς!... Λαγκάς!». Οι άστυνομικοί νομίζουν ότι πρόκειται για έναν ξένο που κατάγεται από κανένα νησί και τον παραπέμπουν στον άνακριτή επί αλήτει.

Ο άνακριτής όμως, έλν καταφέρει τίποτε περισσότερο από τους άστυνομικούς, φωνάζει άλληλοδιαδόχως διαφόρους διερωτήσεις, άκούονται μέσα στο άνακριτικό γραφείο όλες οι γλώσσες του κόσμου, με ό αυτόκαλούμενος Λαγκάς, δεν καταλάβαινε γού.

Έν τώ μεταξύ, συνεχίζει ό μαίτρ Τζαφφερί, μ' έβλεσαν άυτεπαγγέλτως ν' άλλάβω την ύπόθεση του μυστηριώδους άγνωστου. Μα κι' έγώ δεν κατάφερα τίποτε.

Μια μέρα μπαίνοντας στο άνακριτικό γραφείο, βρήκα τον άνακριτή γονατιστό άπέναντι στον Λαγκάς να κάμνη την προσέγγιση του, για να δώση στον αλήτη να καταλάβη ότι έπερε να κάμη κι' αυτός το ίδιο. Έπαιξε έτσι από το είδος της προσευχής που θάναμα του και κατά συνέπεια, την έθνικότητά του.

Πέρα έδρεχε, όμως, ό Λαγκάς. Άποσύρθηκα με τρέπο, αφήνοντας τον «άνακριτή» στα... χριστιανικά του καθήκοντα.

Προσεκλήθησαν σοφοί γλωσσολόγοι, και έπιγραφολόγοι ακόμα, με τίποτε. Ο Λαγκάς δεν μιλούσε καμμία ζωντανή ή νεκρή γλώσσα, από τις ως τώρα γνωστές.

Στο τέλος αναγκάστηκαν να τον αφήσουν ελεύθερο. Έγώ φρόντισα να τον βάλω εφάγεται σ' ένα έπιπλοποιείο, από όπου, άφου δούλεψε λίγο καιρό, έφυγε μια μέρα χωρίς να αφήσει ίχνη.

Έξημερώνετο άργότερα ότι έπρόκειτο περί κοινού Ιταλού κακοποιού που κατόρθωσε όμως να προσποιηθώ τόσο καλά τον μουγγό, ώστε να εξαπατήση όλο το άστυνομικό, δικαστικό, γλωσσολογικό και σοφό, έν γένει Παρίσι!...

ποικίλες ιστορίες

ΥΠΟΔΟΧΗ

Ένας προκομμένος άνθρωπος πούκαμε λεφτά μακριά από την πατρίδα του, έπέστρεψε στο χωριό του έπειτα από όχτώ χρόνια άπονοσίας. Παραδόξως όμως, στην πλατφόρμα του μικρού σιδηροδρομικού σταθμού, δεν έδε κανένα ό όποιος να τον καλωσώρησι, όπως περιμένα.

Άπογοητευμένος ζήτησε να δώ τον σταθμάχη, με τον όποιον ήταν παιδικό φίλο. Άσφαλώς θα χαιρόταν που θα τον ξανάβλεπε και θα τούσφιγγε το χέρι. Μόλις όμως του έτεινε το χέρι, ό σταθμάχης τούτα: —Γειά σου Γιώργο, φεύγεις λοιπόν;

□ □

ΠΩΣ ΞΥΠΝΟΥΣΕ

—Χαίρω πολύ, μίστερ Σλόου, που σε βλέπω τα τελευταία πρωίνα να έρχεσαι στην ώρα σου στο γραφείο, είπε ό διευθυντής στον υπάλληλό του.

—Τό γεγονός αυτό όφείλεται στο ότι άγώσασ άναν παταγάλο.

—Έναν παταγάλο; Έκαμε έκπληκτος ό διευθυντής του γραφείου. Έγώ θα σε συμβούλευα ν' άγόραζες ένα ξυπνητήρι.

—Ένα ξυπνητήρι είχα άγοράσει στην άρχή, του έξηγησε ό περιεργός υπάλληλος, αλλά γρήγορα το συνήθισα και δεν... ξυπνάγα. Έτσι άγώσασ άναν παταγάλο, και τώρα πριν πάσω να κοιμηθώ κρεμώ, τό ξυπνητήρι στο κλουβί του. Τό πρωί τό ρολόί ξυπνά τον παταγάλο, και τό πουλί που ξυπνά άνανατισμένο, άρχίζει τις βρισές και με ξυπνά.

□ □

ΠΩΣ ΠΛΗΡΩΘΗΚΕ

Ένας όδοντοίατρός έστειλε την παρακάτω έπιστολή σε μια πελάτισσά του, ή όποία άπέφευγε να του πληρώση την όφειλομένη άμοιβή:

Άγαπητή κυρία, Άν εντός τριών ήμερών, δεν με πληρώσεις τον κόπο μου και την αξία της όδοντοστοιχίας που έτοποθέτησα στο στόμα σας, θα άναγκασθώ να καταχωρήσω στις έφημερίδες την παρακάτω άγγελία:

«Παλείται θαυμασία όδοντοστοιχία τεχνητών όδόντων. Οι ένδιαφερόμενοι μπορούν να την δούν, έπισκεπτόμενοι την κυρία Σμίθ, Ντοτν Στρήτ, αριθ. 5».

Η όδοντοστοιχία πληρώθηκε την ίδια μέρα.

□ □

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ ΜΙΚΡΑ

Η μικρή Μαρία, ένα κοριτσάκι ήλικίας έφτά χρόνων, κύταζε διαρκώς και με φανερό ένδιαφέρον τον νεαρό έπισκεπτή ό όποιος είχε έρθει να δώ την μεγάλη άδελφή της.

—Μπορώ να καθίσω στα γόνατά σας, κύριε Νίκο; του είπα επί τέλους.

—Γιατί όχι; της άπάντησε γελώντας ό νέος, καταρραφούλα, θέλεις να μου τραβήξεις τα μαλλιά;

—Όχι κ. Νίκο, του έξηγησε ή μικρή Μαρία. Θέλω να δώ αν μπορώ να βρώ αυτή τη λέξη.

—Ποιά λέξη; Έκαμε με άπορία ό νέος.

—Να σας έξηγήσω: Σήμερα τό πρωί άκουσα την άδελφή μου να λέη ότι αν ύπάρχει ένας άνθρωπος στον κόσμο ό όποιος να έχη γράμμένη σε όλο του το πρόσωπο την λέξη «ήλιθος», αυτός ό άνθρωπος είσθε έσείς!

σέ έπτά γραμμές

...ταυρήματα που τα παρμένα... τα πιάνει ή θάλασσα; Και όμως ο διάσημος βιολόγος Μάνεση το διεπίστωσε κατά την μεταφορά τριών ένυδρων στην Αμερική. Στο δρόμο έκανε τρικυμία και τα φάρια των ένυδρων παρουσίασαν όλα τα συμπτώματα της ναυτίας.

Στην Φιλαδέλφεια της Αμερικής συγκαλείται το πρώτο παναμερικανικό φιλοτελικό συνέδριο. Η Αμερική, έχει σήμερα τους περισσότερους συλλέκτες γραμματοσήμων. Με την ευκαιρία αυτή έγνωσθη ότι ο πρόεδρος της Αμερικής Ρούσβελτ έχει την μεγαλύτερη συλλογή γραμματοσήμων.

Δά γίνη κι αυτό—στην Αμερική φυσικά—δηλ. οι έφημερίδες του ούρανού! Κατασκευάζονται ειδικά αερόπλοια που πετούν στα πλευρά τους φωτεινά κείμενα έναλλασσόμενα, όπως οι φωτεινές ταινίες της πλατείας Συντάγματος, και που θα δίνουν διάφορα νέα. Κάθε έφημερίδα μισό έκατομ.

Έρετε ποιά έχει το ρεκόρ των γάμων; Δεν είναι καμιά θεοπάλαθη Αμερικανίδα ή γιουγκοσλάβια Σοφία Νίτσεριτς που πέθανε κατ' αυτός σε ηλικία 60 χρονών. Έχει παντρευθεί 16 φορές, από τις οποίες τις 5 κατόπιν χρείας και τις άλλες 11 κατόπιν διαζυγίου. Οι αμερικανίδες θα φρυξούν!

Ουλλέκτες γραμματοσήμων και άλλων όπωσδήποτε... λογικών αντικειμένων έξορμε, αλλά Ιστών άραχνης; Είναι ή Κα Μέροσμπροκ, από το Πόρτσμουθ. Έχει συλλογή από 800 διάφορους Ιστούς άραχνης, τους οποίους θα επιδείξει τώρα σε ειδική έκθεση.

Ένας έκκεντρικός Αμερικανός έκανε μια περίεργη στατιστική: λογάριασε δηλαδή ότι ο άνθρωπος έδεύει κατά μέσον όρο στη ζωή του: 23 έτη για να κοιμηθεί, 6 για να φάγη και τρία για να μιλήση. Το πιο περίεργο από όλα: καμιά σημαντική διαφορά στο κεφάλαιο αυτό μεταξύ των 2 φύλων!

Στην πόλη Μάγιο της Κορέας, έγινε τελενταία επίδρομη άναριθμητών κορακιών. Τόσα ήταν τα κοράκια αυτά, που γέμισαν όλα τα ηλεκτροφόρα, τηλεγραφικά και τηλεφωνικά σύματα της Μάγιο, διακόπτοντας την συγκοινωνία, και θυθίζοντας την πόλη στο σκοτάδι!

Στο Μελβούρνο της Αυστραλίας, πρόκειται, να ιδρυθεί και ταχυδρομείο... για τα παιδιά, για μαθητές. Οι μικροί θα αλληλογραφούν μεταξύ τους μέσω του ταχυδρομείου αυτού που δεν θα εισπράττει τέλη και στο οποίο όμως θα υπάρχει καλού κακού και κάποια... προληπτική λογοκρισία.

Μια καινούργια καύσιμη ύλη δοκιμάζεται στην Αμερική. Είναι ένα μίγμα κοπριάς διαφόρων ζώων και χημικών ουσιών, με το οποίο σχηματίζεται κατόπιν άποξη-άνσεως και πίεσης ένα είδος τούβλα. Η ύλη αυτή είναι μεγάλης δυνάμεως και πολύ οικονομική, ιδίως για θέρμανση.

Ανρί Ρολλάν

Καταγωγή.—Ο Ανρί Ρολλάν γεννήθηκε στο Παρίσι στις 23 Μαρτίου. Ας μη μιλήσουμε για την αλληλογραφία του και αν άπαντα στις έπιστολές που παίρνει. Δεν υπάρχει λόγος να δώσουμε μάταιες έλπίδες.

Ιδιαίτερα χαρακτηριστικά. Ύψος: 1,72 μ. Βάρος: 65 κιλά. Μάτια καστανά τόσο σκούρα που στόν κινηματογράφο φαίνονται μαύρα. Μαλλιά μαύρα. Χαρακτήρας εύθυμος. Δεν είναι πολύ λαίμαργος, του άρέσουν τα ωραία πράγματα, μά είναι ικανός να καταπιεί κινόνο με άμωμνία, λέγοντας: «Πολύ άστεία γεύση έχει!». «Οχι νευρικός. Δεν είναι κακός, θυμάται όμως πάντα όσους τον έβλαψαν και περιμένει να βρή εύκαιρία ν' ανταποδώση ένα μπάτσο που του δωσε κάποιος πριν από... δεκαπέντε χρόνια! Άνθρωπος του σπιτιού. Τοποθετεί τους πίνακές του, εκλέγει μόνος του τα άμπαζούρ του. Δεν θέλει ούτε ν' ακούση καν για νυκτερινά καμπαρέ. Πηγαίνει σπανίως στο θέατρο και στόν κινηματογράφο. Ένα πολύ χαρακτηριστικό σημείο: δεν ξέρει χορό. Θά έχη καρό να μάθη αν του χρειασθή για κανένα φιλμ. ΄Πιπεύει, κολυμπά, σωφάρε. Παίζει τένις όταν έχει καρό, μά δεν έχει ποτέ. Μολαταύτα βρίσκει πάντα καιρό να παίξη λίγη μουσική για τόν έαυτό του: πιάνο και προπάντων βιολί. Καπνίζει υπερβολικά.

Η ζωή του.—Σπουδάζει στο Λύκειο του Σαιν-Λουί ως τα άνώτερα μαθηματικά γιατί προωριζόταν για το Πολυτεχνείο. Με άπειρη θλίψη διαπιστώνει ότι οι προσπάθειές του πάνε χαμένες και ότι δεν γεννήθηκε για μαθηματικός. Διστάζει μεταξύ μουσικής και θεάτρου, μά νικά το θέατρο. Μπαίνει στο Κονσερβατοάρι. Παίρνει δίπλωμα. Προσλαμβάνεται στο Όντεόν όπου παίζει τρία χρόνια. Έστερα διαδοχικά παίζει στη Ρωσία, στην Γερμανία, στην Αγγλία, στη Δανία και στην Αμερική.

Τά φίλμ του.—Σόλα, Σελινόφωτο, Τρεις Σωματοφύλακες (Άθως). Άρχισιδηρουργός, Άνοιξη, Το σκάνδαλον, Ό τυχοδιώκτης, Γαμήλιον έμβλημα, Τά μυστήρια τών Παρισίων, Ό κλόουν Μπουξέ, Μαρία της Οδύνης, Η γόνδολα τών χιμαϊρών.

Καί όμως ό φοβερός αυτός και αίμοβόρος άνθρωπος φέρθηκε κατά τρόπο καταπληκτικά ίπποτικό στόν Τουρκο Σουλτάνο Βεγιαζίτ, τόν επιλεγόμενο Γιλντιρίμ (Κερανό) όταν τόν νίκησε στην μάχη της Άγκυρας και τόν έπιασε αιχμάλωτο.

Δεν τόν έκλεισε σε κανένα σιδηρένιο κλωβό, όπως ίσχυρίζονται μερικοί Ιστοριογράφοι, αλλά τόν πήρε μαζί του στην Σαμαρκανδη, όπου τόν περιποιήθηκε σ' αλήθεια βασιλικά.

Κάποια μάγισσα είχε πη κάποτε του Ταμερλάνου, όταν ήταν άκόμη νέος, πως θά κυρίευε όλο τόν τότε γνωστό κόσμο αν κατέρθωνε να πατήσει το πόδι του στην Ευρώπη.

Φαντάζεστε τώρα, τί θά ήταν ό κόσμος σήμερα, αν έκαιγε ή προσφιλής της Τατάρισσας ένειγης μάγισσας. Η καλλιτέρα: αν κατέρθωνε ό Τιμούρ Λένιν να βάλλη το πόδι του στην Ευρώπη...

Ένας χωλός κατακτητής

Χωρίς άμφιβολία, άπ' τους μεγαλύτερους άσιάτες κατακτητές όλων τών εποχών, είναι και ό περίφημος Ταμερλάνος, που τόν έφερε πάλι στην έπικαιρότητα ό έορτασμός της εξακοσιετηρίδος του από τις ταταρικές φυλές της Κεντρίας Άσίας.

Ο Ταμερλάνος, ή Τιμούρ Λένι κυριολεκτικώτερα, που έπωνομάσθηκε και «σιδηρούς χωλός», έχει γράψει δόκλαιο έπος με τις κατακτήσεις του. Από μικρός, φαίνονταν τί θά γινότανε. Σε ηλικία 12 ετών κατόρθωσε να δαμείξη τα πιο άγρια άλογα, να κυνηγά άρκουδες στα δάση. Όταν έγινε άρχηγός φυλής μετά τόν θάνατο του πατέρα του, διοργάνωσε ένα ίσχυρότατο σώμα Τατάρων Ιππέων και άρχισε τις κατακτητικές επιδρομές του.

Από τραύματα που πήρε σε κάποια μάχη τόν έκαναν τό ένα κυλό και τό άλλο κοντό. Τό πάθημά του όμως αυτό δεν του κατηνύνασε καθόλου τό πολεμικό μένος. Ήθελε να κατακτήση τόν κόσμο! ΄Υστερα από δεκαετίες συνεχείς θριάμβους πήρε τόν τίτλο του «Σαχίμπ-κεράν» (κυρίαρχος του κόσμου) και μπορεί να πη κανείς ότι ήταν έν μέρει. Πραγματικά, όλη ή δυτική Άσία, έπεσε λίγο-λίγο στα χέρια του: ή Περσία, ή Ν. Ρωσία, ό Καύκασος, ή Μεσοποταμία, ή Συρία. Από τό ΄Ινδοστάν ως τα παράλια της Μ. Θάλασσας και της Άνατολικής Μεσογείου!

΄Ήταν σ' αλήθεια ή «μάστιξη του Θεού» τό φόβητρο της Ευρώπης στο 14ου αιώνα. Τόν περίμεναν από όρα σε όρα εκεί να δρασκελίξη τα Καραθάια και τις Άλπεις με τις 700.000 Τατάρους του για να μη και να διαρπάση την Βιέννη, τό Παρίσι, τό Λονδίνο. Δεν πρόφτασε όμως. Πέθανε όταν έτοιμαζόταν να επέτηση με τις όρδες του κατά της Κίνας.

Η άγριότης και ή άπανθρωπία του Ταμερλάνου είναι τρομακτικές... Στην Βαγδάτη άποκεφάλισε τόσους, ώστε τα κεφάλια τους να άποτελέσουν ένα τόν εικοσι μεγάλες πυραμίδες.

Στό Σεμπζάρ έχτισε ένα φρούριο που τό θεμελίωσε με πέτρες και δυό χιλιάδες αιχμαλώτους του ζωντανούς! Στην Σεβάστεια, νικητής του Τουρκο Σουλτάνου Βαγιαζίτ, έπερασε με τό Ιπικό του έπάνω από 1000 παιδιά που έστάλησαν για να του κινήσουν τόν οίχτο και να τόν κάνουν να φεισθή της πόλεως!

Και όμως ό φοβερός αυτός και αίμοβόρος άνθρωπος φέρθηκε κατά τρόπο καταπληκτικά ίπποτικό στόν Τουρκο Σουλτάνο Βεγιαζίτ, τόν επιλεγόμενο Γιλντιρίμ (Κερανό) όταν τόν νίκησε στην μάχη της Άγκυρας και τόν έπιασε αιχμάλωτο.

Δεν τόν έκλεισε σε κανένα σιδηρένιο κλωβό, όπως ίσχυρίζονται μερικοί Ιστοριογράφοι, αλλά τόν πήρε μαζί του στην Σαμαρκανδη, όπου τόν περιποιήθηκε σ' αλήθεια βασιλικά.

Κάποια μάγισσα είχε πη κάποτε του Ταμερλάνου, όταν ήταν άκόμη νέος, πως θά κυρίευε όλο τόν τότε γνωστό κόσμο αν κατέρθωνε να πατήσει το πόδι του στην Ευρώπη.

Φαντάζεστε τώρα, τί θά ήταν ό κόσμος σήμερα, αν έκαιγε ή προσφιλής της Τατάρισσας ένειγης μάγισσας. Η καλλιτέρα: αν κατέρθωνε ό Τιμούρ Λένιν να βάλλη το πόδι του στην Ευρώπη...

Ο χημικός του Ροζάριο

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΠΙΕΡ ΑΝΤΟΝ

—Έκείνη την εποχή — άρχισε να διηγείται ό δόκτωρ Ουμπέρ στους άκροατές του που τόν άκουγαν με θρησκευτική ευλάβεια — έκανα τουργέ διαλέξεων στις κυριώτερες πόλεις της Ευρώπης για να εξηγήσω πως είχα ανακαλύψει τόν όρρο έναντίον της Ισπανικής γρίπης. Η φοβερή άρρώστια έκανε τότε θραύση στην Ευρώπη κρούσματα της δε είχαν σημειωθεί και στόν Νέο Κόσμο.

Την έπομένη μιάς διαλέξεως που είχα δώσει στο Ροζάριο, έτοιμαζόμουν να βγω άπ' τό ξενοδοχείο μου για να πάρω τό τραίνο για την Κόρντοβα όταν δέχτηκα την έπίσκεψη ενός γιατρού της πόλεως.

—Άγαπητέ μου συνάδελφε, μου είπε, παρακολούθησα με ζωηρό ενδιαφέρον την χθεσινή διάλεξή σας και γι' αυτό λαμβάνω τό θάρρος να σας ένοχλήσω. Με συγχωρείτε, κινδυνεύει όμως ή ζωή ενός τών άρρώστων μου. Σήμερα τό πρωί, με κάλεσαν στο προσκέφαλό του και διεπίστωσα πως παρουσίαζε όλα τά συμπτώματα της πανώλους. Σας σκέφτηκα άμέσως. Μήπως θά ήταν κατάχρηση της καλωσύνης σας, αν σας ζητούσα να τόν εξέτασετε;

—Δεν είναι καθόλου κατάχρηση της καλωσύνης, είπα. Έκτός του ότι είναι ζήτημα άνθρωπισμού, δράττομαι της ευκαιρίας για ν' άποδείξω πως τό έμβόλιό μου μπορεί να θεραπεύση την πανώλη όπως και την Ισπανική γρίπη. Να προμηθευθώ άποπούλες και σε δυό λεπτά είμαι στη διάθεσή σας.

΄Υστερα από ένα τέταρτο της ώρας, ό άργεντινός γιατρός έμπαине σ' ένα άπ' τά πιο όμορφα σπίτια του Ροζάριο. Ο άρρωστος ήταν καμιά σαρανταριά χρονών κι' ονομαζόταν Χούαν Χουέρ. Δεν χωρούσε καμιά άμφιβολία: είχε προσβληθή από θουβανική πανώλη και μούκανε έντύπωση γιατί αυτή ή άρρώστια, όταν κάνει την εμφάνισή της σ' ένα μέρος, δεν προσβάλλει πανώλη τά άτομα που προσέχουν την υγεία τους και ζουν με όλα τά κοινά.

Ο πανωλόβητος μου είπε πως είχε ταμπηθή στο πόδι, χωρίς να ξέρη που και πως, από κανένα έντομο άσφαλώς. Σημειωτέον πως υπάρχουν θάλασι στην περιοχή εκείνη και δεν άποκλείεται να ταίπησε ένα κοινούπι τόν άτυχη. Τού έκανα μιά ένθεση όρρου, συνοδευμένη από δυό άλλες σε διάστημα σαρανταόχτώ ώρων και κατέρθωσα να σώσω τόν πάσχοντα.

Αυτή ή θεραπεία δεν άργησε να γίνη γνωστή σε όλη την πόλη. Γρήγορα έγινε διάσημος και για δεύτερη φορά έκλεινα τις θάλίτσες μου όταν έλαβα τό έξης τηλεγράφημα άπ' την Βίλλα Νουέβα.

«Έλάτε έπειγόντως, άσθενής προς θεραπεία, 12 όδοσ Ρεάλ».

Πήγα με άδοκίμητο στην διεύθυνση και θρέθηκα μπροστά σ' έναν άνδρα 35 χρονών πάνω-κάτω που κι' αυτός είχε προσβληθή από πανώλη. Τόν καθυσάχασα και του έκανα ένεση. Μου είπε, πως είχε ταμπηθή, σαν τόν άλλον του Ροζά-

ριο, στο πόδι χωρίς να θυμάται άκριβώς τό μέρος και την ώρα. Μου είπε τό όνομά του: Άλφρέντο Χουέρ.

—Οι Χουέρ θά είναι πολυάριθμοι στην Άργεντινή όπως οι Ντυόν κι' οι Ντυράν στην Γαλλία! σκέφτηκα.

Κι' έφυγα πεπεισμένος πως αυτή ή περίπτωση πανώλους δεν θά ήταν έντοπισμένη στην Βίλλα Νουέβα και πως άσφαλώς, την έπομένη και τις άκόλουθες μέρες θά είχα καινούργιους άρρώστους.

Με κάλεσαν σ' ένα τρίτο, σε άπόσταση έξηντα χιλιομέτρων.

Αυτήν την φορά έπρόκειτο για μιά κυρία. Είχε ταμπηθή στο πόδι βγαίνοντας

—Κινδυνεύει ή ζωή ενός άρρώστου μου.

άπ' τό σινεμά. Τό όνομά της ήταν ΄Ισα-θέλλα Χουέρ.

Έμεινα κατάπληκτος αυτή την φορά. Τι να ήταν αυτή ή έπίδημία της πανώλους που κάρφανε στο κρεβάτι μόνο όσους λέγονταν Χουέρ;

Ρώτησα την κυρία. Μήπως είχε συγγενείς στην Βίλλα-Νουέβα και στο Ροζάριο;

—Ο άδελφός μου Χούαν μένει στο Ροζάριο κι' ό έξάδελφός μου Άλφρέντο στην Βίλλα Νουέβα! άποκρίθηκε ή άρρωστη.

Μιά ύποψια πέρασε άπ' τό μυαλό μου. Άραγε ό Χούαν, ό Άλφρέντο κι' ή ΄Ισαθέλλα Χουέρ να είχαν ταμπηθή στο πόδι από κανέναν που ήθελε να τούς έ-

τάς τους τό μικρόβιο της πανώλους; Εί-δοποίησα την άστυνομία κι' άρχισε μιά άνάκριση. Ένώ οι άστυνομικοί έρευνούσαν, κάποιος άλλος Χουέρ, ό Κάρλος Χουέρ, σιταρέμπορος στο Ροζάριο, άρρώστησε με την σειρά του. Έσπευσα να τόν περιποιηθώ κι' έμαθα άπ' αυτόν

πως είχε ταμπηθή στο πόδι βγαίνοντας άπ' τόν σταθμό, ενώ επέστρεφε άπ' τό Μπουένος. «Άυρες άνοιωσε τόν πόνο, είδε να άπομακρύνεται έναν χημικό όνομαζόμενο Πάγκριο που είχε συναντήσει πριν από λίγες μέρες στού ξαδέλφου του Άντόνιο Χουέρ».

Αυτή ή λέξη «χημικός» μου είχε κινήσει ζωηρά τό ενδιαφέρον. Πληροφόρησα την άστυνομία και έγινε έρευνα στο σπίτι του Πάγκριο που ό χημικός τό είχε έγκαταλείψει. Μέσα στο εργαστήριό του θρέθηκαν ζωοί καλλιέργειας τών μικροβίων της πανώλους καθώς και ή συρίγκα με την οποία τά έβαζε μέσα στόν οργανισμό τών θυμάτων του.

Τά πράγματα εξηγούνταν... Άλλά για ποιού λογαριασμό να ένεργούσε άραγε ό χημικός του Ροζάριο; Κάποιος άστυνομικός σκέφθηκε να άκολουθήση τά ίχνη που τού άνοίχτηκαν με τόν ύπ' αριθμόν 4 πανωλόβητος, άναζητώντας «τόν έξάδελφο Άντόνιο Χουέρ».

Έν πρώτοις, μπόρεσε, κατόπιν άναζητήσεων, να βρή τό σπίτι του Άντόνιο Χουέρ που έρισκόταν σε μιάν άπόμερη συνοικία του Ροζάριο. Άρχισε να έπιτηρή τόν κόσμο που μπαινόδωνε μέσα στο σπίτι και να παίρνει πληροφορίες άπό τούς διαφόρους προμηθευτές για να καταταπισθή.

Επέτυχε όμως με την ικανότητά του και κάτι παραπάνω.

Κατέρθωσε να προσληφθή ως ύπηρετης στο σπίτι του Άντόνιο και μέσα σε μιά βδομάδα άνακάλυψε μυστικό άρχειό αλληλογραφίας μεταξύ του Πάγκριο και του Άντόνιο Χουέρ. Ο χημικός έλειπε στην Ούρουγουά και θά επέστρεφε μόλις τόν είδοποιούσε ό Χουέρ πως δεν ύπήρχε κανείς κίνδυνος.

Ποιός ό λόγος όμως τών άποπειρών αυτών; Κάποιος συγγενής Χουέρ, που είχε κάνει περιοδεία στην Πολωνία κι' έμενε τώρα στις Άντίλλες. ΄Ήταν ένας νέρο-παράξενος που ή κολοσσιαία περιουσία του θά πήγαινε στούς συγγενείς — μεταξύ τών οποίων συγκαταλέγονταν ό Άντόνιο Χουέρ, που για να μην την μοιραστή με τούς άλλους, είχε σχεδιάσει να... σκοτώση τούς υπολοίπους κληρονόμους!

Ο Άντόνιο Χουέρ συνελήφθη μόλις έγινε ή άποκρυπτογράφηση του μυστικού άρχείου του. Ωμολόγησε με τόν μεγαλύτερο κυνισμό τά πάντα, προσθέτοντας μάλιστα πως είχε σκοπό να δολοφονή και τόν συγγενή Χουέρ τών Άντιλλών στο τέλος... για να κληρονομήση πιο γρήγορα!

Η σύλληψη του Πάγκριο έγινε με άρκετές περιπέτειες, γιατί δεν ύπήρχε σύμβαση έκδόσεως έγκληματιών μεταξύ Άργεντινής και Ούρουγουάς. Ευτυχώς που κάποιος ληστής της Ούρουγουάς είχε καταφύγει στο Μπουένος Άϊρες... και τόν άντήλλαξαν με τόν χημικό του Ροζάριο που καταδικάστηκε σε δεκαετή είρκη!

ΠΙΕΡ ΑΝΤΟΝ

ΑΠΑΝΤΗΣΗ ΣΕ ΜΙΑ ΦΙΛΗ

Μιά νέα κοπέλλα άρραβωνιασμένη, που δεν έχει ακόμη καμιά πείρα της κακίας του κόσμου και δεν θέλει να πιστέψει σ' αυτήν με ρωτά αν υπάρχουν πραγματικά άνθρωποι μοχθηροί που καταστρέφουν την ευτυχία των άλλων κι' αν πρέπει να δυσπιστεί για όλα.

Λοιπόν ναι, μικρή μου φίλη. Ναι, υπάρχουν αληθινά τέτοιοι άνθρωποι και πρέπει κάθε άνθρωπος να είναι λίγο επιφυλακτικός, δόπιστος μάλλον.

Λυπούμαι που σάς τα γράφω αυτά, γιατί είναι τόσο ωραίο να ή κανείς εμπιστοσύνη και να πιστεύει μόνο στο καλό.

Μολονότι θέλω να είμαι αισιόδοξη, έχω παρατηρήσει τόσα συμβάντα γύρω μου, ώστε με την πείρα που απέκτησα, κατέληξα στο θλιβερό συμπέρασμα ότι για να είναι κανείς ευτυχισμένος πρέπει να αισθάνεται δυσπιστία μάλλον παρά εμπιστοσύνη.

Την ευτυχία αυτή που πηγάζετε να κατακτήσετε και που προαναγγέλεται τόσο ανέφελι, πρέπει να την προφυλάξετε με όλη σας τη δύναμη. Αυτό πρέπει να το βάλετε καλά στο νου σας. Κι' ό,τι σάς λέω δεν ισχύει μόνο για σάς αλλά και για πολλά ανδρόγυνα που είναι αρκετός καιρός που παντρεύτηκαν κι' ή ευτυχία τους θεωρείται πιο ασφαλής, ή αμοιβαία τους εκτίμηση κι' αγάπη πιο σίτερη.

Κι' όμως στα αγαπημένα αυτά ανδρόγυνα μπορεί να γλυστρήσει καμιά μέρα και να παρεμβληθεί ανάμεσά τους ένας τρίτος. Ένας άνδρας κακός, μια γυναίκα μοχθηρή να περάσει από κεί και όλα σωιάζονται άμεσως.

Εσείς που ζητάτε την συμβουλή μου, υπερασπισθήτε όσο μπορείτε την ευτυχία σας. Και δεν αρκεί να είσθε «έν επιουλακή» ένα χρόνο μονάχα. Μιά μέρα αρκεί μερικές φορές να καταστρέψει χρόνια και χρόνια ευτυχίας κι' αγάπης.

Γι' αυτό διαλέγετε με προσοχή τις φίλες σας και μην παρεβάλλετε διασκόως ανάμεσά σας. Μπορείτε βέβαια να έχετε σχέσεις, χωρίς όμως άνωφελεις έκμυστηρεύσεις, χωρίς διαρκή οικειότητα. Προσέχετε στην αλλαγής της στάσεως του προσώπου που αναπαίτε. Υπάρχουν ένδειξεις που δεν ξεσκαπτούν: όταν αρχίζει να σάς κριτικάρη να σάς ειρωνεύεται, όταν αλλάζει συμπεριφορά χωρίς λόγο κ.τ.λ. Ένα σωρό μικροπράγματα, ένα σωρό ασημαντες ρωγμές που καταλήγουν στο οριστικό σπάσιμο.

Στην απάντησή μου δεν πρέπει να δη-τε παρά τις αλήθειες που μάς διδάσκει ή ζωή. Θελά μάς. Υπάρχουν όμως κι' άλλοι: ή καλωσύνη κι' εδύγνια. Μόνο που πρέπει ν' αγωνισθεί κανείς σκληρά για να τις βρή.

ΛΟΡΑ

Η ΜΟΔΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΡΟΜΕΣ

Βρισκόμαστε στην πιο ωραία εποχή για τις εκδρομές του Σαββατοκύριακου, του «ούηκ-έντ» όπως λένε οι Άγγλοι. Για τις εκδρομές αυτές, αναλόγως του

ΓΥΝΑΙΚΕΙΕΣ

τόπου που θα πάμε, και των διαφόρων περιστάσεων, θα μάς χρειαστούν διάφορα φορέματα, πρακτικά και κομψά συγχρό-νως.

Ας κάνουμε μια επιθεώρηση των δια-φόρων ενδυμάτων που μπορεί να μάς χρειαστούν.

Τό τα γιέρ.— Θα έχη σχέδιο νεανι-κό και τολημρό, με γιακά κατεβαστό γαρνιρισμένο με βελονίες. Τα μανίκια θα τονίσουν τους ώμους, ή μπάσκα θα είναι κοντή και ή μέση υπογραμμίζεται με μια ζώνη δερμάτινη.

Στην περίπτωση που δεν θα βάλετε ζώνη, το ταγιέρ θα έχη εφαρμοστή ζα-κέττα που θα κλείνη με μεγάλα δερμά-τινα κουμπιά.

Τό μανίκι μπορεί να σταματά στον αγκώνα.

Στό είδος αυτό των ταγιέρ, το πιο σημαντικό στοιχείο είναι το χρώμα, με το οποίο επιτυγχάνονται πολλοί μοντέρ-

Όραιότατο μπερέ άσσορτί με μια μοντέρνα εσάρπα.

νοι συνδυασμοί. Έτσι ένα ωραιότατο μοντέλο είναι από λαινάξ μονόχρωμο για τη ζακέττα και σκατσέζικο για τη φού-στα. Τα ρεβέρ της ζακέττας γίνονται από το ίδιο σκατσέζικο, ενώ οι κουφόπι-τες της φούστας ντυμπλάρονται από λαινάξ μονόχρωμο.

Επίσης ένα άλλο ταγιέρ μπλέ είχε μπλουζα, ζώνη και κουμπιά κατακόκκι-να.

Πάντως πολλές κυρίες προτιμούν τα δλωσδιόλου μονόχρωμα ταγιέρ που είναι εξίσου με τα φανταζί στη μόδα.

Αν ό προϋπολογισμός σας δεν σάς επιτρέπει να έχετε συγχρόνως ταγιέρ και άπογευματινό φόρεμα, τότε θα έξοικονο-μήσετε την κατάσταση παίρνοντας μαζί σας δυό μπλουζες. Η μία, για το ταξί-δι, θα είναι από φανέλλα καντριγιέ ή από βαμβάκερό πικέ. Η μπλουζα του ά-πογεύματος θα είναι από κρέπ γκρανιτέ ή μουσελίνα έμπριμέ.

Μπορείτε ακόμη να φορέσετε μια «τυ-νικ» από ταφτά σκατσέζικο. Θα είναι χαριτωμένη επάνω από τη μονόχρωμη φούστα από λαινάξ.

Τό μαντώ.— Τό προτιμάτε με ύψη-λό γιακά και μανίκια που σχηματίζουν

κάπα; Η θα διαλέξετε ένα μαντώ με φαρδειά ρεβέρ, μεγάλες τσέπες, πολύ σταυρωτό, με έξη κουμπιά από το ίδιο δέρμα της ζώνης;

Μπορείτε ακόμη να προτιμήσετε ένα μαντώ τρουά-κάρ φαρδύ, με κατεβαστό γιακά από λαινάξ πιέ-ντέ-πουλ που είναι περίφημο μ' ένα ταγιέρ μονόχρωμο, καθώς και μ' ένα φόρεμα από λαινάξ, όταν κάνει ψύχρα.

Τό αν σά μ π λ.— Ένα ωραιότατο αν-σάμπλ είναι αυτό που βλέπετε στην ει-κόνα μας. Τό φόρεμα, άπλούστατο και κομψότατο, έχει φουσκωτά μανικάκια ως τον αγκώνα. Η ζακετούλα έχει τα ίδια μανίκια σαν του φορέματος, λίγο μικρό-τερα, κι' ένα κατεβαστό γιακαδάκι. Η ζώνη, τα κουμπιά, ό φιδόγκος γίνονται από κορδέλλα σιρέ ζωηρόχρωμη.

Τό καπελλάκι και ή εσάρπα που μπο-ρεί ν' αντικαταστήση τον φιδόγκο είναι άσσορτί και συμπληρώνουν ωραιότατα τό φόρεμα.

Γιατί δεν πρέπει να ξεχνάτε ότι οι έ-σάρπες εξακολουθούν να είναι πολύ της μόδας.

Η ΜΟΔΑ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΥΡΙΟΥΣ

Δεν πρέπει να είμαστε έγωιστριες. Πρέπει τότε-πάτε να ασχολούμεθα και με την ανδρική μόδα.

Εκείνο που χαρακτηρίζει κυρίως την έφετεινή ανδρική μόδα είναι ή τόλη των χρωμάτων, ό θρίαμβος των καρρών και ή πρόοδος που σημειώνει τό ήμι-σταυ-ρωτό σακκάκι, τό οποίο δεν ταιριάζει άλλωστε παρά μόνο στους λεπτούς άν-δρας.

Τό άπογευματινό σακκάκι είναι κατά κανόνα μονόπετο, με τρία κουμπιά από τα οποία κουμπώνεται μόνο τό ένα. Τό σταυρωτό ζιλέ συνηθίζεται όλιγώτερο τώρα.

Τα παντελόνια είναι λίγο στενώτερα και λίγο κοντότερα από πριν. Φθάνουν άκριβώς έως τό παπούτσι.

Τό σταυρωτό σακκάκι θεωρείται πάν-τοτε πιο «άμπιγιέ». Έχει τέσσερα ή έξη κουμπιά. Τό ζιλέ δεν είναι ποτέ σταυρω-τό. Τό πανταλόνι είναι χωρίς ρεβέρ κι' έχει τό ίδιο μάκρος με αυτό που αναφέ-ραμε παραπάνω. Τα κοστούμια αυτά με τα σταυρωτά σακκάκια γίνονται συνη-θως από ύφασματα ριγέ, πολύ διακριτι-κά όμως.

Γιά τό σπόρ, όταν είναι κανείς αρκετά νέος, φορεί σακκάκι από τουήντ μονό-πετο με τσέπες προσθετές. Τό πανταλόνι όμως γίνεται από φανέλλα είτε είναι στο ίδιο χρώμα του σακκακιού και του ζιλέ είτε σ' έντελώς αντίθετο χρωματισμό.

Τά πουκάμισα έχουν γενικά χαμηλό γιακά μάλλον. Για τό άπογευμα και τό βράδυ ό γιακάς και τό πλάστρον πρέπει να είναι κολλαρισμένα.

Οι γραβάτες είναι εξαιρετικά διακρι-τικές. Οι μακρύτες γραβάτες είναι ριγω-τές, τά παπιγιόν έχουν λευκές βουλίσες. Πιο άμπιγιέ είναι ή μακρυά μονόχρωμη γραβάτα σε χρωματισμό σκούρο μέν

ΣΕΛΙΔΕΣ

άλλ' αντίθετο προς τό χρώμα του κο-στουμιού.

Γιά τό πρωί, οι γραβάτες είναι ζωηρό-χρωμες ή σκούρο φόντο με ανοιχτόχρωμα μοτίφ.

Φυσικά, στις γραβάτες υπάρχει πάντα μια αφάνταστη ποικιλία: ένας ώρας και πολύ πρωτότυπος νεωτερισμός είναι τό όνομα του κυρίου κεντημένο πολλές φο-ρές επάνω στη γραβάτα.

Τό καπέλλο έχει στενά μπόρ και είναι σηκωμένο γύρω-γύρω ή κατεβαστό έμ-πρός όταν είναι μαλακό.

ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΟΜΟΡΦΙΑ

Οι πρόοδοι που έχει κάνει ή αισθητική δερματολογία—ή πολύτιμη αυτή όσο και λε-πτή επιστήμη—απέδειξαν ότι κάθε κυρία, μπορεί να γίνη όμορφότερη από ό,τι είναι.

Τά διάφορα ελαττώματα του προσώπου, που τόσο τό άσχημιζούν συχνά μπορούν να εξαλειφθούν, και τό πρόσωπο γενικώς, μα-ζί με την άπόχρωσή του, να μεταβληθή σε συμπαθητικό σύνολο.

Η όμορφιά δεν πρέπει να περιφρονήται από κανένα μας, γιατί αυτή, έντός των άλ-λων, παίζει και σημαντικό ρόλο στη κοινο-νική μας σταδιοδρομία.

Ένα συμπαθητικό πρόσωπο είναι συχνά ό καλλίτερος συντελεστής της έπιτυχίας να μπορή να μεταβάλη την τύχη μας.

Ένα συμπαθητικό πρόσωπο, τραβά πάντα, και προκειμένου να προσλάβετε άνδρα ή γυ-ναίκα στην ύπηρεσία σας δεν θα προτιμήσε-τε θέβαια κανένα με άποκρουστική έκφραση και με σκληρά και θλιμμένα χαρακτηριστικά, αλλά μια φυσιογνωμία έλκυστική και ζωηρή. Άλλά πώς θα έξουδετερώσουμε τά ελαττώ-ματα του προσώπου μας, και πώς θαάσαστε ροδαλοί και ζωηροί; Με τά φτιασιδια μόνον; Ασφαλώς όχι.

Στή διατήρηση της καλλονής, δεν συντε-λούν μονάχα οι πούδρες, οι κρέμες, τά κρα-γιόνια δηλ. τά καλλυντικά έν γένει, αλλά προ πάντος ή άυστηρή τήρηση των όρων της υγιεινής, και ή μεγάλη προσοχή στο κεφάλαιο της διαίτης.

Οι περισσότερες δυστυχώς κυρίες νομί-ζουν, γιατί αυτό άλλωστε ακούνε (από τους ένδιαφερομένους στα διάφορα «επιστοιούτα» των, ότι τό κεφάλαιον της καλλονής, περι-λαμβάνει μόνο τά μασάζ, τους άτμούς!!) και τά διάφορα φτιασιδια και μπογιές, και ότι όποια ξεδεύει πιο πολλά χρήματα σ' αυτά, γίνεται και πιο ωραία. Αυτό είναι μια μεγάλη πλάνη.

Πραγματική όμορφιά, δεν είναι εκείνη που βλέπουμε στους δρόμους, στα θέατρα και στις συγκεντρώσεις, με τά ποικιλόχρωμα βαψί-ματα και τά μαμαρένια πρόσωπα. Ούτε σεις κυρίες μου, πρέπει να συγκεντρώνετε όλες τις προσπάθειές σας, για να φαίνεσθε ω-ραίες και έλκυστικές στους ξένους, στον κό-σμο, αλλά προ πάντος να προσπαθήτε να δια-τηρήτε την λάμψη και τη δροσιά του προ-σώπου σας στο σπίτι σας, για τους δικούς σας, για τον άνδρα σας.

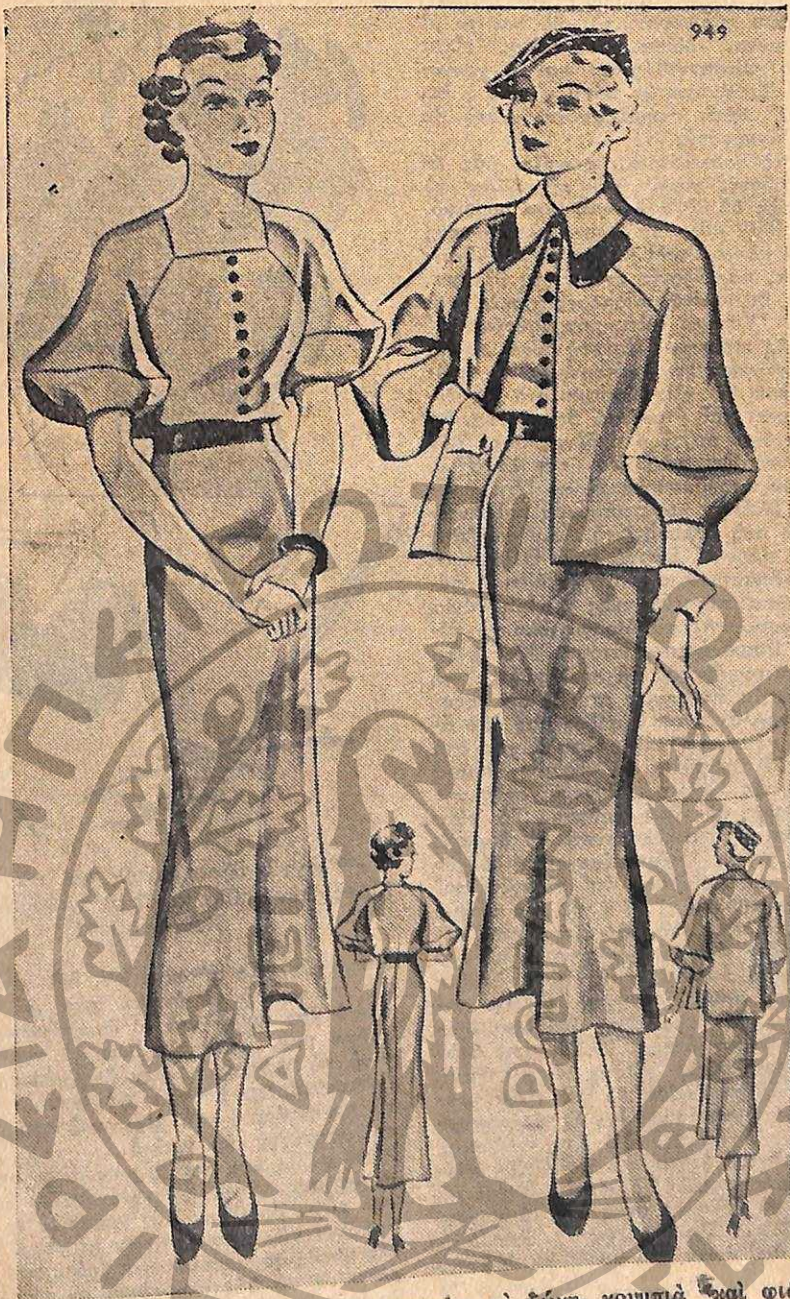
Λέγοντας αυτά έννοώ μια κατηγορία κυ-ριών, που δυστυχώς είναι οι περισσότερες, οι όποιες, ένψ στις συγκεντρώσεις φαίνον

στρέφεται μόνο στην τεχνητή όμορφιά του προσώπου σας. Πρέπει να φροντίζετε, ακολουθώντας τους γενικούς κανόνες της υγιεινής και διατηρητικής, να διατηρήτε τη φυσική όμορφιά σας. Πρώτον δε και κύριο μέλημά σας, νεαρές ιδίως αναγνώστριές μου θα είναι από την μικρή σας ηλικία ν' άπο-φεύγετε ό,τι βλαβερό και καταστρεπτικό, της φυσικής όμορφιάς σας, για να μη θρε-θήτε κατόπιν στην σκληρή ανάγκη να σκε-πάσετε τά διάφορα ελαττώματα του προσώ-που σας (στυρία, πιτσιλάδες, ωχρότητα χει-λιών και προσώπου, λεκέδες, μυρτίλα κ.τ.λ.) με πρόσκαιρα κι' επιβλαβή τεχνητά μέσα, που σας μεταμορφώνουν σε πρωτοχρονιάτικες κοούλες.

Τά καλλυντικά που πρέπει με μεγάλη προ-σοχή, να διαλέγετε, χωρίς να παρασύρεσθε από ρεκλάμες, πρέπει να παίξουν δευτερεύ-οντα ρόλο στην διατήρηση της όμορφιάς σας, χρησιμοποιούμενα μόνον για τόνωση, των φυσικών χαρακτηριστικών σας.

Θά συνεχίσω στο προσεχές.

Δερματολόγος Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

Ένα χαριτωμένο ανώμπλ., γαρνιρισμένο με ζώνη, κουμπιά και φιδόγκο από κορδέλλα σιρέ.

τρον. Πολύ καλλίτερο από το προηγούμενό σας γιατί και το θέμα του είναι αρκετά πρωτότυπο. Θα το δημοσιεύσω με τη σειρά του αν και έχω μερικά μικροελαττώματα. Αγγελον Κ. Πετρόπουλον. Το ποίημά σας δεν είναι δημοσιεύσιμο, δυστυχώς. Κατώτερο από το άλλο σας. Ρέα Κάτι. Δεν μάς ικανοποίησε το τελευταίο σας. Περιμένουμε τίποτ' άλλο πού προσεγμένο. Π. Α. Ταπ. Έγκρίνεται ή «Μόνωση». Το «Ρένα, θυμούμαι» είναι πολύ επηρεασμένο από το ποίημα του Καρυωτάκη «Ωδή σ' ένα παιδάκι». Ν. κ. Γεωμπερν. Γιατί τόση απογοήτευση; Έγκρίνεται ο «Σαρκαμός» και θα δημοσιευθί με τη σειρά του. 'Απόστολον Μοσχονά. Συμπληρωτικά τα ποιήματά σας, όχι όμως τέλεια τεχνικώς για να είναι δημοσιεύσιμα. Ροβέρτον Π. Πολύ πρωτόλειο το ποίημά σας. 'Αφελές και παιδιάστικο. Β. Γκανά.

Δεν είναι έσχημα γραμμένο το πεζό σας, δεν έχει όμως θέμα πρωτότυπο. Περιμένουμε τίποτε άλλο λιγότερο κοινό. Κ. 'Ο «Πόθος» ύστερεί από πάντων στη ρίμα. Έχει ένα-δυο τετράστιχα σχετικώς καλλίτερα, στο σύνολο όμως ύστερεί. Δέσπων. Έγκρίνεται το «Είσαι ή νύχτα!».

Εκδόσεις

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

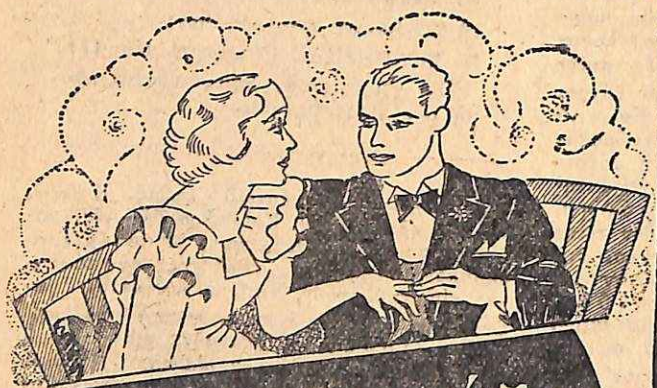
Περιοδικόν της Ε.Π.Ζ. 1916
Έξεδόθη το τεύχος του Μαρτίου—'Απριλίου του περιοδικού «Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΖΩΩΝ» διευθυνόμενον υπό του κ. Χαριλάου Λαγουδάκη, καθηγητού του Κολ. Λεγίου 'Αθηνών εν Ψυχικῷ. 'Από τὰ

περιεχόμενα: Ἡ ἔννοια τῶν βασιλισμῶν ὑπὸ τοῦ κ. Λουκᾶ Κανακάρη Ροῦφου — «Πάσχα Πατριῶν» τοῦ κ. Σπύρου Μελά — Πασχάλινά Διηγήματα καὶ Ποιήματα τῆς Ἀννας Μπεκιάρη — Τὰ ζῶα τῆς Αἰθιοπίας καὶ ἡ ζωοφιλία τῶν Ἀβυσσινῶν — Στὸν Σκύλλο μου (ποίημα) τῆς κ. Ἀθ. Ταρσοῦλη.

■ ■

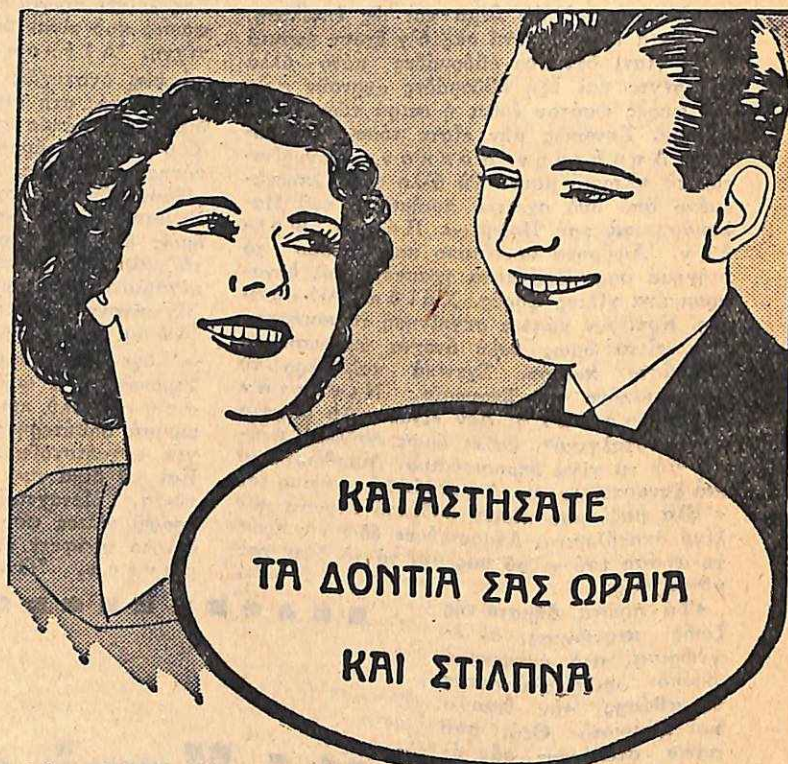
«ΑΥΡΕΣ ΚΑΙ ΘΥΕΛΛΕΣ»

Έκυκλοφόρησεν εἰς καλλιτεχνικὴν ἔκδοσιν ἡ ποιητικὴ συλλογὴ τοῦ Ἄλκη Καστρίτη, μετὰ τὸν τίτλον «Αὔρες καὶ Θυελλές», προλογιζομένη ἀπὸ τοῦ κ. κ. Κ. Παλαμᾶν καὶ Χ. Χρηστοβασιλῆν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ βιβλιοπωλεῖα, δρχ. 25.

Τὸ ὄνειρό του γίνε-
ται πραγματικότητα!

Γραφίεται ὁ χειρὶς μόνον
θεραπευτὴς ριζιμῶν καὶ
ἀπὸ τοῦ ἀντηχητικῶν
ζυμωθῶν καὶ τοῦ ἰατροῦ
Ἀχέζ. Κόμης
Ἀκαδημίας 70 ἐπὶ 28122.

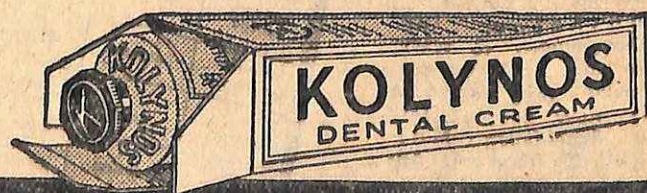

ΚΑΤΑΣΤΗΣΑΤΕ
ΤΑ ΔΟΝΤΙΑ ΣΑΣ ΩΡΑΙΑ
ΚΑΙ ΣΤΙΛΠΝΑ

Μία ἀντισηπτικὴ ὀδοντόκρεμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ξαναδίδει ἓνα χρωματισμὸν καὶ μίαν λευκότητα φυσικὴν

Ἐάν τὰ δόντια σας εἴνε τόσο κη-
λιδωμένα, τόσο κηλιδωμένα, καὶ
τόσον ἀποχρωματισμένα, ὥστε νὰ
ντρέπεσθε νὰ χαμογελάσετε, τότε
καθαρίσατέ τα μετὰ τὴν ἀντιση-
πτικὴν κρέμαν ΚΟΛΥΝΟΣ. Χρησι-
μοποιήτε αὐτὴν πρῶτ' καὶ βράδῃ
ὅπως καὶ κάθε ἄλλην ὀδοντόκρε-
μαν, ἀλλὰ μετὰ τὴν ἑξῆς ΔΙΑΦΟ-
ΡΑΝ: μὴ θέτετε παρὰ μίαν μικρὰν
ποσότητα ἐπὶ ξηρὰς φέκρας.
Εὐθὺς ἡ ἀντισηπτικὴ κρέμα ΚΟ-
ΛΥΝΟΣ σχηματίζει ἀφρόν, καὶ
εἰσδύει εἰς τὰς ἐλάχιστας σχι-
σμάς. Μέσα εἰς τὸ στόμα σας χι-
λιάδες ἀπὸ ἐπικίνδυνα μικρόβια,
αἰτία τῶν κηλίδων, τοῦ ἀποχρω-
ματισμοῦ καὶ τῆς σήφειας, θὰ κα-
ταστραφούν καὶ θὰ ἐξαλειφθῶν.
Ἐντὸς ὀλίγου τὰ δόντια σας θὰ
γίνουν ὡραία καὶ στιλπνὰ θὰ αἰ-
σθανθῶτε τὸ στόμα σας καθαρὸ
καὶ ὁρραρό.
Χρησιμοποιήσατε χωρὶς νὰ βρα-
δύνετε τὴν ΚΟΛΥΝΟΣ. Θὰ ἐκ-
πληγῆτε ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

ΑΔΑΦΟΓΡΑΦΙΑ ΛΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μου γιὰ ζητήματα ὑγι-
εινῆς καὶ καλλωπισμοῦ, βασίζονται ἐπὶ
συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματο-
λόγου τῆς πόλεώς μας κ. Γεωργ. Μιχ.
Λαδά (Σόλωνος 40).

Μάρλεν Ντήτριχ. Σωστότερο εἶ-
ναι νὰ πάρετε τὸ ποτηράκι μαζί μετὰ τὴν θήκη
του.

Ζωζὼ Πάτρας. Μοῦ ζητᾶτε τόσες
συμβουλές, χωρὶς νὰ μοῦ γράφετε γιὰ τὰ
σπουδαιότερα στοιχεῖα τοῦ δερματός σας.
Μὰ πῶς θέλετε, νὰ γίνω καὶ μάντις; Με-
τὴν εὐκαιρία αὐτὴ ἄς μάθουν ὅλες οἱ ἀνα-
γνώστριάς μου ὅτι ἂν θέλουν συμβουλές γιὰ
τὸ δέμα τους, πρέπει νὰ μοῦ γράφουν τὴν
ἡλικίαν τους, ἂν τὸ δέμα τους εἴναι ξηρόν,
λιπαρόν ἢ μέτριον, ἂν βγάδουν σπυράκια,
ἂν ὑποφέρουν ἀπὸ τὸ στομάχι ἢ τὸ σκότι
καὶ τὸ σπουδαιότερον, ἂν εἴναι τακτικῆς
στὴν ῥύση. Μόνο μ' αὐτὰ τὰ στοιχεῖα θὰ
μπορέσωμε νὰ τίς ἐξυπηρετήσωμε ἐπιστημο-
νικῶς καὶ ἀσφαλῶς διαφορετικὰ δὲν πρό-
πει νὰ μάς ξαναγράψουν. Γράψτε μου λοι-
πὸν λεπτομερῶς καὶ θὰ σᾶς προτιμήσω στὶς
ἀπαντήσεις μου.

Δυστυχισμένη Χαλκιδιώτισ-
σα. Ἄν πράγματι ἔχη τὸ μέγεθος φουν-
τουκιού θὰ βγῇ μετὰ τὸν ἡλεκτρισμὸν καὶ θὰ
σᾶς χρειασθῶν 5 μέρες. Ἄν ὅμως εἴνε μεγα-
λείτερη χρειάζεται αἰσθητικὴ ἐγγείωση πού
θὰ σᾶς κρατήσῃ ἐδῶ περίπου 10 μέρες. Ση-
μάδι δὲν θὰ μείνῃ κανένα. Ὅσον ἀφορᾷ
τὴν τιμὴν δὲν μπορῶ νὰ σᾶς πῶ, γιατί ἄλλη
εἶναι ἡ τιμὴ γιὰ τὸν ἡλεκτρισμὸν καὶ ἄλλη γιὰ
τὴν ἐγγείωση. Πάντως ἀφοῦ ἔχετε πρό-
σφατο τὸ παράδειγμα τῆς φίλης σας, γιατί
συζητᾶτε γιὰ τὴν τιμὴν, τοῦ μύλησκα καὶ ἰδι-
αιτέρως νὰ σᾶς πᾶρῃ ἐλάχιστα.

Πτωχὴν ὑπάλληλον Ἐνταῦ-
θα. Ἐφ' ὅσον θὰ πάρετε ἀπὸ τὰ ἐργαστή-
ρια τοῦ κ. Λαδά τὰ καλλυντικά σας, εἶναι
ὑποχρεωμένος φυσικὰ νὰ σᾶς ἐξέτασῃ γιὰ
νὰ σᾶς τὰ παρασκευάσματα ἀναλόγως τοῦ δερ-
ματός σας. Συνεπῶς δὲν θὰ πληρώσετε τί-
ποτε γιὰ τὴν ἐξέταση. Στὴν περίπτωσίν σας,
χρειάζεσθε ἓνα ὁρμονοθεραπευτικὸν καλλυντι-
κὸ γάλα πού θὰ τὸ βάζετε πρὸ τῆς πούδρας,
καὶ ἓνα γάλα εἰδικὸν γιὰ τὸ ξεμακιγιάρισμα
τοῦ προσώπου τοῦ βράδυ. Θὰ σᾶς δώσῃ συγ-
χρόνως γραπτὴ καὶ τὴν κοῦρα γιὰ τὴν πε-
ριποίησιν τοῦ δερματός σας.
Μ' αὐτὰ θὰ περνᾶτε τουλάχιστον δυὸ μῆ-
νες, καὶ στοιχίζουν 75 δρχ. τὸ κάθε μπου-
κάκι. Ὡστε βλέπετε ὅτι δὲν εἶναι ἀνοιχτὲς
οἱ πόρτες γιὰ τίς πλούσιες μόνο...

Δεσποινίδα Ἐλ. Ἀνδρ. Μυτι-
λήνη. Κάθε σοληνάριον ἀποφιλωτικὸν δρχ.

75. Γράψτε στὸν κ. Λαδὰ νὰ σᾶς τὸ στείλῃ.

Ἀλίκη Ναύπλιον. Καὶ στὴν περι-
πτώσιν σας θὰ φέρῃ ἀποτέλεσμα, ἴσως κά-
πως πὺδ ἀργά, ἀλλ' ἀσφαλῶς. Αὐτὴν τὴν ἀ-
ποφιλωτικὴν πομάδα πρέπει νὰ τὴ μεταχειρί-
ζεσθε κάθε βράδῃ συνεχῶς καὶ μετὰ 5-6 μῆνες
κατ' ἀρχὰς θὰ ξανθίνουν, μετὰ 5-6 μῆνες
θὰ μαδίσουν. Εἶμαι ὅμως ὑποχρεωμένη νὰ
σᾶς πῶ ὅτι τὸ ἀποτέλεσμα δὲν θάναί ριζικόν,
δηλαδή, ἂν παύσετε μετὰ τὴν ἐξαφάνισιν τῶν
τριχῶν τὴν πομάδα, θὰ ξαναβγαίνουν οἱ
τριχὲς ἀλλὰ πολὺ ἀραιότερες, μαλακῆς καὶ
εὐθραστες. Μετὰ ὅμως τὴν πτώσιν θὰ τὴν
χρησιμοποιήτε μόνο δυὸ φορὲς τὴν ἐβδομά-
δα. Κάθε 45 ἡμέρες σᾶς χρειάζεται ἓνα σω-
ληνάριον, ἄρα μετὰ 6 τὸ πολὺ σοληνάρια τε-
λειώνει ἡ δουλειὰ σας. Θὰ τὸ ζητήσετε ἀπὸ
τὸν ἴδιον ἀποστέλλοντάς δρχ. 75.

Καλὴν θεία. Εἶδα καὶ ἔπαθα νὰ γνά-
λω τὰ γράμματά σας. Γιὰ τὴν ἀνηθία σας,
ἐφ' ὅσον πρόκειται νὰ πανδρευθῇ καὶ εἶναι
μόνον 18 χρονῶν, ἐπιβάλλεται ἡ δι' ἐγγει-
ώσεως σμίκρυνσις τῶν μέχρι κοιλίας μα-
στόν. Ὅσον γιὰ τὴν γενικὴν ὑπερτρίχωση ὁρ-
μονοθεραπεία. Θὰ μείνῃ στὴν Κλινικὴν περὶ
τίς 15 μέρες καὶ δὲν θὰ φανταίνεται μετὰ τὴν
ἐγγείωση, παρὰ μὴ ἐλαφρὰ γραμμὴ κάτω
ἀπὸ τὸ στήθος. Γιὰ ὅλα δρχ. 5.000.

Μαρία Γ. Χ. Σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ κα-
λὰ σας λόγια. Τὸ πάχος σας ἀναλόγως τοῦ
τύπου σας, εἶναι φυσιολογικόν. Φυσικὰ με-
τὰ τὸ νὰ χάσετε 2 κιλά, δὲν θὰ σᾶς φανῇ κα-
θόλου. Πάντως ἂν τρώγετε ἐλάχιστο ψωμί,
ἂν δὲν πίνετε καθόλου οἶνοπνευματοῦχα πο-
τὰ καὶ δὲν τρώτε ζυμαρικὰ καθὼς καὶ γλυ-
κά, σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι θὰ τὰ χάσετε ἀσφα-
λῶς καὶ θὰ διατηρήσετε ἐκεῖ τὸ βάρος σας.
Τὸ μέσον πού μοῦ γράφετε ὅχι μόνον δὲν
εἶναι σοβαρὸν ἀλλὰ καὶ ἐπικίνδυνον καὶ
διὰ τὸ σκότι καὶ γιὰ τὸ στομάχι.

Κάκια Καλλιθέα. Πρῶτ' βράδῃ νὰ
πλύνετε μετὰ χλιαρὸν νερόν. Ν' ἀποφεύγετε τὸ
καρπὺ νερό καὶ τὸ σαποῦνι. Δυὸ φορὲς τὴν
ἐβδομάδα θὰ βάζετε ἀσπράδι αὐγῶν καὶ με-
τὰ 10 λεπτά θὰ τὸ ἀφαιρῆτε μετὰ βαμβά-
κι καὶ ζεστὸ νερό. Τὰ σπυράκια καὶ τὰ μι-
μίκια νὰ μὴν τὰ σπάζετε μετὰ τὴν ῥύχιν.
Μετὰ τὸ πρῶτον πλύσιμο, μ' ἓνα βαμβάκι
δοτηγμένο σὲ ζεστὸ χαμομηλόνερο, ἀλλὰ
πολὺ ἀραιόν, στὸ χροῖμα ἀνοικτῆς ρετίνας
νὰ περνᾶτε τὸ πρόσωπό σας καὶ νὰ τὸ ἀφή-
νετε νὰ στεγνώνῃ μόνον τοῦ. Πομάδα νὰ
χρησιμοποιήτε αὐτὴν πού γράφω παρακάτω
στὴν Ἐπαρχιωτοπούλα Κ. Μετὰ δυὸ μῆνες
μοῦ ξαναγράφετε.

Ἐπαρχιωτοπούλα Κ. Σᾶς εὐχα-
ριστοῦμαι γιὰ τόσα καλὰ σας λόγια. Ἡ μό-
νη μας ἱκανοποίησις εἶναι νὰ πιάνουν τόπο
οἱ συμβουλές μας καὶ τίποτε ἄλλο. Ἀφοῦ
ὅπως μοῦ γράφετε εἰσθε σεῖς ζωντανὴ ὁρ-
κλάμα, ὅπως καὶ τόσες ἄλλες πού ἐθεραπεύ-

θησαν μετὰ τὴν ἀποφιλωτικὴν του πομάδα ἡ
ἀνάγκη ὑπάρχει ἄλλης ρετρίκας; Τώρα
πρῶτ' καὶ βράδῃ μ' ἓνα βαμβάκι περιγράψτε τὸ
πρόσωπό σας μετὰ τὴν κάτωθι λοσιόν.

Eau de fleurs d'oranger 125 gr.
Teint. de benjoin 5
Glycerine 2.50

Πομάδα δὲ μεταχειρίζεσθε τὴν ἐξῆς:

Huile d' amandes 25 gr.
Cire blanche 5
Blanc de baleine 5
Eau de roses 1
Teint. de benjoin 3
Teint. d' ambre 1

Μπακάλην Δράμα. Δυστυχῶς ὁ
κ. Λαδὰς δὲν ἀπαντᾷ ἰδιαιτέρως, παρὰ μο-
νάχα σὲ ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις. Ὅταν
δηλαδή πρόκειται γιὰ κανένα δύσκολον νό-
σημα καὶ ὅταν χρειάζεται ἐκτεταμένη ἀπάν-
τησις, ὅποτε πρέπει ὁ ἐνδιαφερόμενος νὰ τοῦ
γράψῃ στὸ ἱατρεῖο του, ἐσσωλείοντας καὶ
100 δραχμῆς. Μοῦ εἶπε ὅτι θὰ γράψῃ προσε-
χῶς στὴν «Ἐβδομάδα» (σελίδες Κυριῶν),
ἐκτενὲς ἀρθρο γιὰ τὴν τόσο συχνὴ αὐτὴ δερ-
ματικὴ ἀσθένεια, τὸν τριχοφάγο. Σεῖς ἐν τῷ

Ὁσονδήποτε ἀκριβὴ καὶ
ἀν εἶναι ἡ Πούδρα,
δοῦ χρυσόμοδιε...

...τὸ δέμα σας δὲν θὰ παύσῃ νὰ
γυαλίζῃ, διότι ὁ ἀέρας, ἡ ἀτμοσφαι-
ρικὴ ἐπίδρασις καὶ ἰσως ἀκόμη ἡ
χρῆσις ἐπιδαβῶν προϊόντων ἔχουν
καταστρέφει τὴν ἐπιδερμίδα (δέρμα
ξηρό) ἡ ἔχουν διαταράξει τὴν κανο-
νικὴν λειτουργίαν τῆς ἐκκρίσεως τῶν
αἰδένων λίπους (δέρμα λιπαρό). Δὲν
θὰ ἐπιτύχετε αὐτὸ πού ἐπιδιώκετε
παρὰ μόνον μετὰ τὴν πούδρα Ματίτε,
χωρὶς εἶναι τὴν ὁποῖαν ἡ ἐπιδερμὶς
εἶνε ἀδύνατον νὰ γυαλίξῃ, ἔστω
καὶ μετὰ πολλὰς ὥρας, διότι δὲν περι-
έχει οὔτε ἱχνοὺς τάλκ, τοῦ μεγάλου
αὐτοῦ ἱχθοῦ τοῦ ματ δερματός.

ΠΟΥΔΡΑ ΚΑΙ ΚΡΕΜΑ
MATITÉ

Πρὸς τὴν ACADEMIE DE BEAUTE
Mme KETTY

Ἀγαπητὴ μου Mme Ketty

Σᾶς εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὴν ἐπι-
τυχία τῶν θεραπειῶν σας καὶ τῶν καλλυντικῶν σας πού
κατάρθισαν σὲ τόσο λίγο καιρὸ νὰ μοῦ ἐξαλήψουν
τὸ κούρασμα τῶν ματιῶν μου, τοὺς ἀνοικτοὺς πόρους καὶ
ἐκεῖνες τίς τρομερὲς μαύρες κορδέλλες πού εἶχα στὸ λαιμό.

Μ' εὐγνωμοσύνη καὶ ἀγάπῃ

Ἐλένη Ἡρ. Κουτζούκη

Θησείας 18 ἀρ. τηλ. 26-245

Ἔργο 35
Ἐνταῦθα

μεταξύ, θα ξυρίσετε τα προσβεβλημένα μέρη και θα κάνετε κάθε 3 μέρες επάλειψη ελαφροτάτης διαλύσεως φανιού οξέος. Άμα το άρρωστο μέρος κάρη κρούστα από το φανικό δξύ, δηλ. μετά 4 επάλειψεις, θα βάλετε επάνω πομάδα. Τορονάσιν ωστότου να αποπέση το κακάδι. Μετά μου ξαναγράψετε.

Κάκιαν. Ασφαλώς το πρόξιμο θα δειφείλει σε αρθριτική κρση πράγμα που πολλές φορές δεν παρουσιάζεται στα ούρα. Πάντως κάμετε κάθε βράδυ ένα μασάζ εξωτερικώς των άνω και κάτω βλεφάρων με την εξής πομάδα:

Huile de ricin	5 gr.
Vaseline	5 "
Huile d'olive	5 "
Tannin	0,50 cent.
Acide gallique	0,50 cent.

Κάθε βράδυ δε κομπρέσες θερμές με μάλαθο.

Εσμεράλδα. Ν' αφήσετε το πρόσωπό σας ήσυχο. Να μη ξύνετε τα στυράκια, ούτε να βάξετε επάνω... υδράργυρο. Ποιός σας συμβούλεψε αυτά τα πράγματα; Πρόκειται για απλά εξανθήματα της ηλικίας, που θα περάσουν.

Για το άλλο, πάρετε αν θέλετε, μία φορά την εβδομάδα, επί ένα μήνα λίγο ρετινόλαδο.

Τυπικήν δεσποινίδα. Και πρώτα-πρώτα καλά θα κάνετε να μην ελστε τόσο τυπική. Δεν πρόκειται να εφαρμοσθί κανένα επίσημο πρωτόκολλο και στο σπίτι του κανείς μπορεί να φερθί όπως θέλει, όταν δεν έχει φυσικά... επίσημους. Όσον αφορά γι' αυτό που με ρωτάτε, βέβαια καλό είναι στην περίπτωση αυτή το τραπέζομάνηλο νάναι λευκό και τα μαχαιροπήρουνα άπασοδήποτε λεπτότερα των καθημερινών.

Τα ποτήρια του κρασιού τα παίρνετε κατά το γούστο σας. Πάντα όμως συνοδεύουν στο τραπέζι όπου κάθονται ξένοι, και ποτήρια του νερού.

Εκτός αν πρόκειται να δηλώσετε στους καλεσμένους σας ότι είσατε... «ξηρά». Δηλ. κατά των ποτών!

ΛΟΡΑ

ΝΟΪΟΣ

όλα τα άρώματα:
ευρωπαϊκά και χύμα

ΜΟΝΟΝ ΓΙΑ

8

ΜΕΡΕΣ

Εις τιμάς πρωτοφανείς

Επίσης: κουμπιά, κλίπς, κάλτσες
και όλα τα γυναικεία αξεσουάρ
τελευταίας μόδας.

Επισκεφθήτε μας

ΠΕΡΙΚΛΕΟΥΣ 17 γ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΟΥΡΑΝΙΑ ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΟΥ

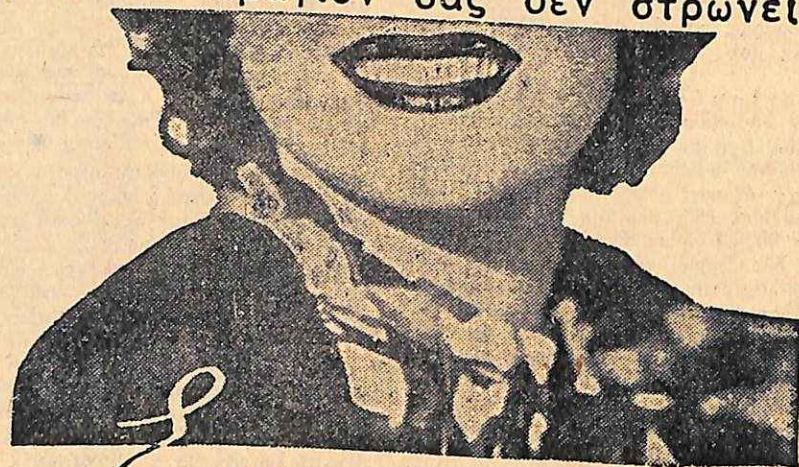
ΙΠΠΟΚΡΑΤΟΥΣ 58

ΤΑ ΠΙΟ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ ΩΡΑΙΑ ΣΧΕΔΙΑ ΣΕ

ΤΙΜΑΣ ΑΣΥΝΑΓΩΝΙΣΤΟΥΣ

Κόκκινα λέπια στα χείλη.

Γιατί το κραγιόν σας δεν στρώνει.

Ενός 10 ημερών

1220 επιστολές μās ήλθαν βεβαιώνονσαι τα καλά αποτελέσματα.

Είχαμε ζητήσει από τις κυρίες, που χρησιμοποιούν το κραγιόν μας, να μās απαντήσουν κατά πόσον το κραγιόν ΡΕΑ, το όποιον εις την κατασκευήν του ουδεμίαν σχέσηιν έχει με τα κραγιόν του εμπορίου, τις ικανοποιεί.

Και μās απαντούν όλες: «ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΝΘΟΥΣΙΑΣΜΕΝΕΣ».

Ύδου γιατί το κραγιόν ΡΕΑ θριαμβεύει: Το νέον μας σύστημα κατασκευής αποκλείει αυστηρώς την χρhσιν ύδατος και γαλακτωμάτων, τα όποια ποτέ δεν είναι δυνατόν να αποδώσουν σταθερόν χρώμα επί των χειλέων, τελείως ελαστικόν. Η σύνθεσίς μας ανθίσταται όχι μόνον εις τόν άέρα, αλλά και εις κάθε επαφήν.

Χρησιμοποιείτε πάντοτε στα χείλη σας το Κραγιόν ΡΕΑ, διά να μη φθάνετε εις την κατάστασιν να έχετε κόκκινα λέπια επί των χειλέων σας.

Το Κραγιόν ΡΕΑ, προϊόν της Αρωματοποιίας Cana, εύρσκεται εις 3 σταθερούς χρωματισμούς και πωλείται εις όλα τα καλά Καταστήματα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Κάθε αναγνώστης της «Εβδομάδος» διακαούται να ζητήση δι' επιστολής απευθυνόμενος εις τα γραφεία μας με την σημείωσιν: «Διά τόν Ιατρόν», ολανδήποτε ιατρικήν συμβουλήν.

Παρακαλείται όμως να είναι σαφέστατος και να περιγράψη λεπτομερώς τās εκδηλώσεις του νοσήματός του. Οι αναγνώσται, οι επιθυμούντες ιδιαιτέρως δι' επιστολής απάντησιν, ας γράφουν έσωκλείοντες και δι. 50 εις τόν Ιατρείον του, 'Αγ. Δημητρίου 14 πλησίον Ψυρρή. Εκει δέχεται καθ' έκαστην πλήν Κυριακής 6—7 μ. μ.

Ανώνυμον Τραγουδιστήν. Ν' αποφεύγετε τα οίονπνευματώδη τα καρυκεύματα και γενικά κάθε τι που ερεθίζει. Επίσης πρέπει να προσέχετε όταν τραγουδάτε να γίνεται αυτό με σύστημα και όχι συνεχώς και όπως τύχει γιατί τότε το αποτέλεσμα θα είναι δυσάρεστο. Τέλος θα αποφεύγετε τα ξενύχτια γιατί μια ψύξη φέρνει εξ ίσου καταστρεπτικά αποτελέσματα. Τρόπος δέ καλλιστερέσεως είναι ή μεθοδική άσκησις.

Φ. Ν. Σόρον. Είναι τόσο πολλά τα συμπτώματα και τόσες οι μαρτρές της άρρώστειας αυτής ώστε πρέπει να γράφουν τέτοι μοι ολόκληροι γι' αυτήν. Έκείνο που σας συνιστώ είναι να κυτάξετε τη δουλειά σας και να πάψετε ναχετε την ιδέα αυτήν. Υπάρχουν τόσα άλλα πράγματα με τα όποια μπορείτε να ασχοληθήτε και μάλιστα σ' αυτήν την ηλικίαν.

Ατυχή σύζυγον. Η ηλικία σας βέβαια δεν είναι ή κυρία αίτία της καταπτώσεως αλλά ή ταχυική που ως τώρα ακολουθήσατε γιατί έπρεπε ναχετε υπ' όψιν σας ότι κάποτε θα άρχισή να κουράζεται κανείς. Τώρα βέβαια είναι εύκολο να ανακτήση κανείς το χαμένο σφρίγος αλλά ναχετε πάντα πρό όφθαλμού ότι χρειάζεται μέτρον. Θα πάρετε τα κάτωθι φάρμακα σύμφωνα με την οδηγία τους επί δυό μήνας συνεχώς μετά θα κάμετε παύσιν επί 20 μέρες και έπειτα θα τα συνεχίσετε πάλιν επί δυό μήνας. Στο άναμεταξύ, βέβαια, θα συνεχίσετε την εργασίαν σας, αλλά αποφεύγοντας όσο το δυνατόν την υπερβολήν.

Phytine (έξ κυτία)
Tabl. Androstine (τέσσερα κυτία)

Δάμ. Ηράκλειον. Τα φαινόμενα βέβαια αυτά όπως σήμερα τα περιγράφετε δεν δείχνουν καμμία παθολογική κατάσταση είναι απλώς αποτελέσματα άναστροφίας και για να υποχωρήσουν χρειάζεται πλήρη μετρίαν νερό στο όποιον θέχετε είξει και λίγο βορικόν. Σεις όμως γράφετε ότι και αυτό σας είναι αδύνατο να το κάμετε τότε πώς να γίνη; Θέλετε και το ψωμί ολόκληρο και το σκυλί χορτάτο.

Δεν μπορείτε να κρατήσετε καθαριότητα γιατί; Είναι τόσο δύσκολο πράγμα ή καθαριότης. Όμολογώ ότι αυτό δεν το ήξερα. Πάντως για να σταματήση ή φιλολογία αυτή είναι ανάγκη να κάμετε μερικά λουτρά τοπικά με χλιαρό νερό. Προηγουμένως θα βράζετε το νερό καλά και μετά θα το αφήνετε να κρυώνη λίγο και θα πλύνεσθε. Μετά, μ' ένα θαμβάκι θα σκουπίζετε καλά ούτως ώστε να μη μένη νερό.

Κ.Κ.Κ. Πρέπει ναχετε υπ' όψιν σας ότι πολλές φορές ύστερ' από τās έγχειρήσεις αυτού του είδους έπέρχεται μια καθυστέρηση ή όποια διαρκεί αναλόγως της περιπτώσεως. Άλλωστε δεν νομίζω ότι έχουν άφαιρησθί όλα ανεξαιρέτως. Φαντάζομαι ότι έφ'

δσον, όπως σεις γράφετε θα έγινε μοναχά έκτομή της δεξιάς, θα έπρεπε να εξακολουθήσατε το πρώτο από τα δυό φάρμακα που σας γράφω, εν συνδυασμώ με το δεύτερο και το τρίτο φάρμακο. Δεν υπάρχει κανείς λόγος να απογοητευθήτε αλλά να έχετε υπομονή γιατί πολλές φορές ή κατάσταση αυτή είναι επίμονος. Τώρα βέβαια δεν θα περιμένετε να έλθη όπως πρώτα.

Τα φάρμακα είναι:

- 1) Progynon tabl. των 1000
- 2) Agomensine tabl.
- 3) Progynon oleosum

Α. Ν. Α. Νέον. Τόση λακωνικότης, θεέ μου, όταν μάλιστα πρόκειται για την υγεία σας!... Μα τί νομίζετε, ότι όρίζετε ραντεβού σε κανένα φίλο σας; Αν ήθελα να ες μιμηθώ θα σας άπαντούσα κι' εγώ ως εξής: Πήρα το συστημένο γράμμα σας— δεν κατάλαβα τίποτε— ξαναγράψτε— Έν τούτοις

δεν σας άφήνω χωρίς κάποια συμβουλή που φαντάζομαι ότι θα σας άνακουφίση. Λοιπόν, θα πρώτε όσο μπορείτε λιπαρά και άμυλώδη, κάθε πρωί δε νηστικός, θα πίνετε ένα ποτήρι νερό. Να αποφεύγετε τις πεζοπορίες και να κάμετε τις κάτωθι ενέσεις:

Chlorure de Calcium de 10 cc. No 20

Καλόν όμως είναι να σας δή και κανέναν γιατρό. Αν θέλετε έπισκεφθήτε με στο Ιατρείο μου ('Αγίου Δημητρίου 14—πλησίον Ψυρρή—6—7 μ. μ.). Δεν έχετε να επιδωρνήτε με τίποτε.

Ανδριώτην Α. Όλη αυτή ή κατάσταση— όπως τουλάχιστον την περιγράφετε—δεν μαρτυρεί τίποτε άλλο από την ύπαρξη μιας νοσηρής φαντασίας. Αφήσατε τόν έαυτό σας να παρασυρθή σε σκέψεις χωρίς κανένα λόγο—γιατί όλοι άμαρτήσαν στην ζωή τους, κανείς δεν είναι άμαρτητός. Όλοι όμως άταν έλθη το πλήρωμα του χρόνου τότε καταφεύγουν όπου πρέπει. Να κάμετε και σεις το ίδιο, μην αφήσετε την σκέψη σας να πλα-

ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΩΣ ΛΟΥΛΑΚΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΠΛΥΣΙΝ ΣΑΣ

ΑΛΛΑ

πρέπει να είναι καλής ποιότητος.
Το ΛΟΥΛΑΚΙ εις πανάκεια

“ΝΤΕΣΤΡΕ,”

είναι το άριστον

Αποφεύγετε τās άπομιμήσεις και
προσέχετε να φέρουν την μάρκα

“DESTREE,”

STÉ AME DES USINES DESTREE

«ΔΕΟ»

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΑ

Μεταξωτά και μάλλινα ύφασματα.

□ □

Αφθαστος Μοντερνισμός σχεδίων
και χρωματισμών.

□ □

Πώλησις με τās μικροτέρας μηνιαίας
ΔΟΣΕΙΣ

□ □

Σημ. Η έταιρεία μας ουδεμίαν σχέσηιν έχει με άλλην όμώνυμον έδρεύουσαν εν Αθήναις.

ΣΤΑΡ
ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΦΙΛΩΝΟΣ 46-48

νται στα περασμένα. "Ας σταματήσωμε όμως την φιλολογία.

"Ολη αυτή η κατάσταση μπορεί να περάσει, αρκεί να ακολουθήσετε όσα παρακάτω σας γράφω. Το πρώτον και κύριον είναι να παύσετε να σκέπτεσθε τα περασμένα και έπειτα θα καταφύγετε χωρίς δισταγμό εκεί που πρέπει.

Κατόπι από το κάτωθι φάρμακο θα παίρνετε δυο κουταλάκια σούπας ήμερησίως στο μέσον του φαγητού:

Bromure de sodium	)	à à
Bromure de potassium	)	6 gr.
Chloral		3 "
Valeriane		6 "
Sirap de Menthe		80 "
Eau		220 "

Σε λίγες μέρες μου ξαναγράφετε.

Κ. Κ. (Χ ή ρ α ν). Το φάρμακο που παίρνετε είναι πολύ καλό για να σας κοιμίσει και να σας κάνει να ξεχάσετε για λίγο την κατάσταση από την οποία υποφέρετε.

Θα έπρεπε όμως να γνωρίζετε ότι το φάρμακο αυτό όσο ευχάριστο σας φαίνεται στην άρχή τόσο δυσάρεστο είναι αργότερα γιατί θα το συνηθίσετε και θα είναι η δεύτερη πλάνη χείρων της πρώτης.

Η πάθησή σας μπορεί να θεραπευθή θανάσιμα και μάλιστα με ήπια μέτρα.

1ον) Θα κάνετε κάθε μέρα ένα έως δύο ντους. 2ον) Από το κάτωθι φάρμακο θα παίρνετε δύο κουταλάκια σούπας την ημέρα στο μέσον του φαγητού και 3ον) Από τα κασέ που έπίσης σας γράφω παρακάτω θα παίρνετε κάθε βράδυ μισή ώρα προ του ύπνου ένα:

Bromure de sodium	)	à à
Bromure de potassium	)	7 gr.
Chloral		6 "
Valeriane		8 "
Sirap de Menthe		50 "
Eau		250 "

Veronal	0,40 cent.
Pour 1 cachet No 15	

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΥΠΕΡΤΡΙΧΩΣΕΩΣ

Ριζική, ανώδυνος και άνευ ούδεμιας βλάβης του δέρματος αφαιρέσεις των τριχών επιτυγχάνεται μόνον διά της διαθερμοκοαγκυλίων με το τελευταίο μηχάνημα διαθερμίας υπό ειδικού Ιατρού: δόδος Κυδαθηναίων 19 (πάροδος Φιλελλήνων) 4 - 7 1/2 μ. μ. τηλ. 27.420

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ ΕΝΤΕΡΩΝ

I. M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς εν Παρισίοις. Έξέτασις και δι' ακτίνων RONTGEN Βουλγαρη 9 Τηλ. 25-125

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAIRE ΚΑΙ HALPHEN

Παιδογαστρίκος - Ωτορινολαρυγγολόγος - Οδοντίατρος
Παρισίων 59 Αθ. Τηλ. 29-562

ΞΑΝΘΕΙΩΘΕΤΕ
ΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟ ΣΑΣ
ΚΑΤΑ 10 ΕΤΗ!

Ελληνική Ανακάλυψις Ενός Καθηγητού Διά Την Ψραιότητα

Είναι εύκολο τώρα να άσπρίσετε και ανανεώσετε τις γηρασμένες και μαραμμένες επιδερμίδες. Η έπιστήμη ανακάλυψε ένα ζωτικόν ανανεωτικόν στοιχείον διά την επιδερμίδα.

"Όταν το κάνετε να εισόδη εις τους ιστούς διά δονητικής κινήσεως, αί ρυτίδες χάνονται, οί διεσταλμένοι πόροι, τὰ μαύρα στίγματα και άλλαι ατέλειαι του προσώπου εξαφανίζονται. Το ζωτικόν και ανανεωτικόν αυτό στοιχείον, παραγόμενον από νέα ζώα, περιέχεται μόνον εντός της νέας κρέμας ΤΟΚΑΛΟΝ. Τα καλλωπιστικά και τονωτικά της αποτελέσματα δίδουν εις την επιδερμίδα λάμψιν υγείας και νεότητος, προερχομένην από τους υποδορικούς ιστούς και ή όποια υτολίζει το άσχημότερο πρόσωπο με υπέ-

ροχον ωραιότητα.

Μεταχειρισθήτε την κρέμα ΤΟΚΑΛΟΝ, τριφή διά την επιδερμίδα, χρώματος ρόζ, το βρτδυ πρωτού κοιμηθήτε. Τέλει και ανανεώνει την επιδερμίδα σας κατά τόν ύπνον. Μεταχειρισθήτε την Κρέμα Τοκαλόν τροφή διά την επιδερμίδα, χρώματος λευκού (όχι λιπαρά) το πρωί. Είναι λευκαντική και σμηπτική, δροσίζει το πρόσωπό σας για όλη την ημέρα και κάνει την πούδρα να κρατά. Όποιαδήποτε και αν είναι η κατάσταση της επιδερμίδος σας και το χρώματός σας θα μείνετε έκπληκτος και ευχαρισταμένη από την εκπλήρωσιν των προσδοκιών σας. Έν. Αντιπρ. Α. Π. ΡΕΜΠΟΥΤΖΑΚΟΣ, Πραξιτέλους 42, Αθήνα.

ΚΛΙΝΙΚΗ ΡΑΚΙΝΤΖΗ ΕΜΜΑΝ.

ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΙΚΗ - ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ

ΔΙΑΘΕΤΕΙ :

1ον) Θαλάμους πολυτελείας Α' και Β'. θέσεως διά τους ευπόρους

2ον) Τμήμα ειδικόν με λαϊκάς τιμάς διά τας έργαζομένας τάξεις.

Τάς γυναικολογικάς έγχειρήσεις και τοκετούς έκτελεί εις όλα τα τμήματα αυτόπροσώπως ο Διευθυντής της ΚΛΙΝΙΚΗΣ κ. ΕΜΜ. ΡΑΚΙΝΤΖΗΣ, χειρουργός Γυναικολόγος — Μαιευτήρ, ειδικώς εν Παρισίοις εκπαιδευθείς.

Όδός Γ'. Σεπτεμβρίου 68 α. Τηλ. 24-312.

ΕΙΣ ΤΑ

ΜΥΡΟΠΩΛΕΙΑ

ΝΙΚΟΛΑΪΔΗ

Θά βρούμε όλα τὰ νεώ-
τερα ΑΡΩΜΑΤΑ καὶ
ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ ὁλων
τῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκων.
Ὅλα τὰ Nouveautés εἰς

Colliers

Βραχιόλια Καρ-

φίτσες Clips

Σκουλαρίκια

δακτυλίδια

ἀγκράφ

κ. λ. π.

Εἰς τιμὰς ἀσυναγωνίστους
καὶ εἰλικρινεῖς

ΕΡΜΟΥ 1 - ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 42 - ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 2